

Giới thiệu Thử Nữ Xinh Đẹp

Truyện Thử Nữ Xinh Đẹp của tác giả Ngã Cật Nguyên Bảo thuộc thể loại truyện xuyên không trọng sinh. Kiếp trước chính sự quyết đoán sai lầm mà khiến nàng trở thành một quả phụ.

Nàng đơn thuần chỉ là một thử nữ, lâm vào cảnh bị thương phu quân bị chém đầu còn gia quyến bị lưu vong chốn xa xôi.

Được trọng sinh lại một lần nữa nàng cần có những quyết định đúng đắn và chính xác nhằm khắc phục những tai họa đã xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: LÀM THIẾP

Long Hưng năm hai mươi bảy, đầu tháng ba, canh ba giờ Tý .

Kinh thành.

Trong một gian phòng của Hàn gia, chén bát vỡ vụn còn ghề đổ ngã trên mặt đất , những cái hòm bị mở toang, y phục đều vứt bỏ tùy ý trên mặt đất. Mấy trang giấy rơi tứ tán trong phòng, một trận gió thổi vào, theo gió bay đi. Nước mực bị hắt vào trên vách tường, theo tường rơi xuống trên mặt đất, tụ lại thành một bãi mực nước.

Một nữ nhân yên tĩnh nằm ở trên giường, tựa hồ như không thấy ngực phập phồng còn cánh tay lộ ra ở bên ngoài chăn. Nữ nhân này dung mạo cũng chỉ hơn hai mươi, thể nhưng đã có tóc bạc. Tay thì khô héo như cành cây, không khác mấy so với bà lão tám mươi.

Nàng nghe được động tĩnh bên ngoài, gian nan mở mắt ra. Nha đầu Lê Chi vội vội vàng vàng đi vào gian phòng giữa viện, bà tử giữ cửa làm như không thấy được nàng. Chờ sau khi Lê Chi đi qua, “Hừ” một tiếng khinh miệt, bà tử không chút nào che giấu khinh bỉ và chán ghét đối với đôi chủ tớ này. Hàn phủ trên dưới ai cũng ước gì phu nhân trong phòng kia chết sớm một chút, đỡ phải xui xẻo.

Lục Cẩn Nương nhìn thấy Lê Chi tiến vào liền kích động, thể nhưng nàng như đèn dầu sắp tắt, vô pháp chống đỡ thân thể. Chi có thể lo lắng nhìn Lê Chi, gian nan hỏi: “Thế nào rồi?”

Lê Chi gương mặt trắng bệch, mắt đỏ bừng, khóc nói: “Phu nhân, không có chuyện gì, tất cả đều tốt.”

“Nói!” Lục Cẩn Nương nghĩ rằng chính mình mặc dù sắp chết, cũng muốn chết một cách minh bạch. Bây giờ nàng lo lắng nhất đó là tình cảnh của Lục gia.

Lê Chi không lay chuyển được nàng, nếu phải nói chỉ sợ là phu nhân chết không nhắm mắt. Lê Chi khóc ròng nói: “Lão gia và đại thiếu gia, còn có tam thiếu gia bị đem đi chém đầu thị chúng. Toàn gia đẩy đi lưu vong nơi biên ải.”

“A ——” Lục Cẩn Nương liền phun ra một ngụm máu, tại sao có thể như vậy? Lục gia sao có thể cứ như vậy là xong? Chém đầu thị chúng? Rốt cuộc là tội danh gì phải đem phụ thân cùng huynh đệ của nàng chém đầu?

Trong mơ hồ, có một đám người vọt vào, đem Lê Chi ấn ở trên mặt đất. Nàng muốn hô to, muốn Hàn gia tha cho Lê Chi một mạng. Lê Chi chỉ là một nha đầu, thể nhưng trong miệng toát ra tất cả đều là máu. Từ ngày theo gả cho Hàn Thịnh làm làm vợ kế trở đi, nàng chính là vật mà Hàn gia bày biện. Mãi cho đến chết, cũng chưa từng thay đổi. Ngay cả nha đầu trung thành nhất của mình cũng không giữ được.

Long hưng, năm thứ hai mươi, đầu tháng ba, thời tiết âm u lạnh lẽo.

Đã qua canh ba, tại phòng khách Lục gia vẫn sáng đèn như trước. Đại lão gia Lục Trường Trung chau mày lo lắng, thể tử Tần thị ngồi ở đối diện cũng âm thầm thở dài theo, mới mười ngày ngắn ngủi mà lão gia như già đi mười tuổi.

Tần phu nhân liền hỏi “Lão gia, chuyện này thật không có biện pháp sao?”

Lục Trường Trung than thở: ” Nếu có biện pháp, ta cần gì phải như thế này”

“Thế nhưng nhà chúng ta như vậy, làm sao có thể đưa nữ nhi đi làm thiếp?” Dù gì cũng là nhà dòng dõi thư hương, đây chẳng phải khiến cho người khác chê cười sao.

“Ý tứ của phu nhân làm sao mà ta không rõ. Chẳng qua bây giờ đã tới bước này rồi”. Nếu có biện pháp, hẳn hà tất phải để nữ nhi vào vương phủ làm thiếp, để cho người ta phỉ nhổ.

Nguyên quán Lục gia ở phủ Hàng Châu, Chiết Giang. Tổ tiên nhiều đời là tá điền, đến thế hệ tổ phụ của Lục Trường Trung, nhờ vào đặt mua hơn mười mẫu ruộng nước liền trở thành trung nông rồi đem phụ thân của Lục Trường Trung bồi dưỡng, cũng chính là Lục lão thái gia. Sau khi Lục lão thái gia đỗ tú tài và đỗ luôn hai bảng tiến sĩ thì Lục gia đã là thế gia vọng tộc. Lục Trường Trung lúc đó được di truyền từ Lục lão thái gia, cũng sớm thi đậu tú tài, về sau thi cử nhân và tiến sĩ cũng rất thuận lợi, tuổi còn trẻ đã có hai bảng tiến sĩ. Hơn nữa Lục Trường Trung cùng với em ruột là Lục Trường Xuân làm ăn rất được nên Lục gia càng ngày phồn thịnh. Sau này Lục lão thái gia cùng với Tàn đại nhân cũng là tiến sĩ cùng khoa kết thông gia với nhau. Vì Tàn gia cũng thuộc dòng dõi thư hương nên Lục Trường Trung có thể lấy được Tàn thị, Lục lão thái gia cũng cảm thấy an ủi. Lúc này thì Lục gia cũng bắt đầu có phong thái thư hương.

Từ khi Lục gia trở nên giàu có, nhất là sau khi Lục Trường Trung đậu Tiến sĩ, Lục gia liền tự xưng là phân tử trí thức. Thế nhưng trong mắt những thế gia chân chính ở kinh thành, Lục gia không khác nào nhà giàu mới nổi. Điều này Lục lão thái gia cùng Lục Trường Trung cũng rất rõ ràng, do đó phụ tử hai người cũng vô cùng quan tâm đến thanh danh Lục gia. Để nữ nhi vào vương phủ làm thiếp, thật sự là đem mặt mũi tổ tiên vứt xuống. Nếu Lục lão thái gia còn sống trên đời, sợ rằng sẽ xách theo quái trọng đánh chết Lục Trường Trung.

Tàn thị vẻ mặt lo lắng “Tuy Cẩn Nương không phải do thiếp sinh nhưng mà nhiều năm như vậy nhìn nàng lớn lên, dung mạo và phẩm chất không dám so bì với các tiểu thư khuê các khác nhưng cũng không thua kém bất kì ai. Lão gia cam lòng để Cẩn Nương đi làm thiếp cho người ta sao? Đây...” Thật tình mắt hết thể diện mà.

“Phu nhân cũng nhìn thấy đó, hôm nay ta ra ngoài đưa tiền mà không ai dám lấy. Nếu như chúng ta không nhanh chóng tìm ra biện pháp, chỉ sợ một nhà già trẻ lớn bé cũng đều không gánh nổi.”

Tàn phu nhân ưu sầu: “Lão gia, chẳng lẽ không có biện pháp sao? Tuy rằng việc xây đề lần đó, lão gia cũng tham dự. Thế nhưng chuyện này cũng không phải là ông chủ trương. Vì sao lại tính đến trên đầu chúng ta?”

Lục Trường Trung hừ lạnh một tiếng “Vi sao à? Đô đốc khi ấy bây giờ đã là Lễ bộ Thượng thư, ta bất quá chỉ là cái bìa ngắm” Lục Trường Trung hận những người đó sâu sắc, vậy mà đem hấn làm mà chết thay. Ba năm trước đây trong lần xây đề trên sông Hoàng Hà, hấn tuy là tham dự nhưng cũng không phải là tổng chỉ huy, bất quá chỉ là một chân làm việc vặt. Năm nay lũ mùa xuân tới sớm hơn so với những năm qua, vậy mà con đề lại sụp đổ làm ngập cả hai huyện, việc này tự nhiên không giấu được. Hoàng đế nổi giận dùng dùng muốn lôi người có liên quan ra chém mà Công bộ Thượng thư cùng với Thị lang liền đem hấn còn có hai người khác đẩy ra làm kẻ chết thay.

Hai kẻ kia bởi vì trong nhà không có tiền để thu xếp quan hệ nên đã bị bắt đến đại lao Hình bộ. Lục Trường Trung nhờ có đệ đệ là Lục Trường Xuân dứt lốt quan trên nên lúc này mới miễn tai ương tù tội. Thế nhưng nếu vẫn tìm không ra biện pháp thì kết cục của hấn khẳng định cũng là đại lao Hình bộ, thậm chí bêu đầu. Toàn bộ Lục gia nói không chừng phải đối mặt với việc tịch thu tài sản còn bị đày đi lưu vong. Để tự cứu mình và cũng là vì Lục gia, Lục Trường Trung lúc này mới nghĩ ra biện pháp đưa nữ nhi vào vương phủ làm thiếp. Chỉ cần Ngũ vương gia thu nhận Cẩn Nương, vậy thì có nghĩa là Ngũ vương gia sẽ ra mặt giải quyết việc này.

Tàn phu nhân nhíu mày: “Lão gia phải làm thế sao? Để Cẩn Nương làm thiếp, thiếp thật sự là không đành lòng. Lão gia, không phải Hàn đại nhân cũng đang tìm vợ kế sao? Hàn đại nhân quan hệ rộng rãi, lại có họ hàng cùng Đại học sĩ, với xuất thân của Cẩn Nương, chúng ta sẽ thêm của hồi môn nhiều một chút, làm vợ kế của Hàn đại nhân cũng được rồi, không bằng chúng ta đi tìm Hàn đại nhân đi. Nếu như hai nhà kết tình thông gia Hàn đại nhân phải xuất thủ giúp lão gia một tay để vượt qua cửa ải khó khăn lần này.”

“Chuyện này tuyệt đối không được, Hàn Thịnh là kẻ thất phu làm sao tương xứng với chúng ta được.” Lục Trường Trung không hề nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

“Lão gia đây là tại sao? Làm vợ kế dù sao vẫn là chính thất, chẳng lẽ Cẩn Nương không phải là con gái lão gia?”

“Phu nhân hiểu lầm rồi. Năm đó ta cùng Hàn đại nhân cùng làm quan ở Tuyên Châu, hấn còn là quan trên của ta. Ta làm sao có thể không biết tính tình của hấn, Hàn Thịnh này rất là hung ác. Nếu như để Cẩn Nương gả cho hấn, không thể nghĩ ngờ chính là đem dê vào miệng cọp. Chúng ta không chỉ phải đưa một nữ nhi còn phải đưa thêm một số bạc đáng kể, Hàn Thịnh mới có thể ra tay. Chẳng qua là lần này ra mặt xong, nếu như tương lai sau này ta lại gặp rắc rối hấn nhất định là khoan tay đứng nhìn. Nếu đúng là có lợi cho hấn chỉ sợ còn phải chịu bị đập thêm một cước. Người này tuyệt đối không thể làm bạn, huống chi là kết thân, trăm triệu lần không thể.”

Tàn phu nhân kinh hãi “Thế sao nghe nói Hàn đại nhân thanh danh rất tốt. Hoàng thượng hình như cũng rất coi trọng hấn.”

“Hừ! Mua danh trục lợi thì có, Phu nhân còn nhớ năm đó Tô đại nhân ở Tuyên Châu không?”

“Đương nhiên là nhớ rồi”

Lục Trường Trung có phần cảm khái nói: “Tô đại nhân là một người có bản lĩnh, thế nhưng có mắt như mù, tin lầm người. Năm đó Tô đại nhân cùng Hàn Thịnh quan hệ rất tốt, hai người cùng khoa lại cùng chức vị còn có ý tứ kết làm thông gia. Thế nhưng sau này ra sao? Hàn Thịnh lại đập Tô đại nhân đề bò lên, bây giờ Tô đại nhân vẫn còn ở Lĩnh Nam kia”

Lần đầu nghe Lục Trường Trung nói đến chuyện này, Tàn phu nhân lại càng hoảng sợ “Lần trước xuất môn gặp phải Hàn thái phu nhân, nàng rất yêu mến Cẩn Nương. Thiếp thấy ý của nàng hình như là nhìn trúng Cẩn Nương. Sau đó lão gia gặp chuyện không may, chuyện này cũng liền quên mất”

“Phu nhân nói chuyện này để làm gì?! Phu nhân yên tâm đi, ta đã hỏi thăm rõ ràng. Ngũ vương gia tính khí nhân hậu khoan dung, mấy năm nay nữ nhân vào vương phủ đều không tệ lắm. Nếu Cẩn Nương vào đó nói không chừng còn có chút tiền đồ quay về”

Tàn phu nhân lắc đầu, nói: “Lão gia nói đơn giản quá, vương phủ kia sao người bình thường có thể ở lại. Cẩn nương vào đó nếu vận khí tốt thì thôi, nếu

như vận khí không tốt sớm sẽ thất sủng, vậy phải làm thế nào? Nói không chừng chết ở góc nào không ai hay biết “

“Phu nhân hà tất nói những điều xui” Lục Trường Trung sờ trán, hẳn cũng cảm giác được mấy ngày này lại thêm không ít nếp nhăn.

Tần phu nhân lau khóe mắt nói: “Lão gia cũng biết rõ tính tình thiếp, Cẩn Nương tuy rằng không phải là thiếp sinh, thế nhưng cho tới bây giờ thiếp luôn luôn không có ý xấu. Đối với thứ nữ hay thứ tử cũng đều như nhau. Tóm lại Lục gia chúng ta giàu có, hà tất gì phải hà khắc với con cái. Cẩn nương nha đầu này cũng là một đứa có hiếu, trong lòng thiếp thật tâm mong muốn nàng được tốt. Thế nhưng bây giờ lão gia đột nhiên muốn cho Cẩn Nương đi làm thiếp, không danh không phận thì thiếp làm sao có thể mở miệng? Lão gia cũng không thông cảm được sao”

Lục Trường Trung nhẹ nhàng cầm tay Tần phu nhân “Thật khó cho phu nhân rồi”

Lục Trường Trung đối với tính nết Tần phu nhân rất rõ ràng, Tần phu nhân nói thế cũng không có khoe khoang gì. Tần thị mặc dù cũng biết ghen nhưng cho tới nay không hề hạ thuốc sảy thai hại tính mạng thiếp thất hay khắt khe thứ nữ, thứ tử. Nhiều lắm thì cái nào phạt liên phạt, cái nào nên thưởng sẽ thưởng. Cũng vì vậy Lục Trường Trung đối với Tần phu nhân rất là tôn trọng, lời của bà không phải là ông không hiểu.

”Phu nhân thuyết phục Cẩn Nương một chút, nàng là một cô nương hiểu chuyện, hẳn là vì phụ mẫu mà phân ưu”

“Lão gia nói nghe nhẹ nhàng. Nếu như Cẩn Nương bằng lòng cũng không sao, nếu như chính nàng không muốn, lão gia ép buộc nàng vào vương phủ chỉ sợ hoàn toàn ngược lại. Không thể khiến Ngũ vương gia giúp đỡ ngược lại làm cho Vương Gia ghi hận. Như vậy chuyện lão gia chẳng phải là không có cách cứu vãn “

Lục Trường Trung cau mày, Tần phu nhân nói cũng rất có lý “Phu nhân cân nhắc chu đáo, là ta suy xét không chu toàn. Xin phu nhân cùng Cẩn Nương nói một chút khiến cho nàng nguyện ý đi, được không?”

“Tuy nói như vậy, thế nhưng lão gia cũng nên chuẩn bị một con đường mới tốt. Nếu như Cẩn Nương không muốn, lão gia cũng có thể có biện pháp khác hóa giải chuyện này.” Tần phu nhân là thật tâm không muốn để Lục Cẩn Nương làm thiếp, mặc dù là thứ nữ nhưng thân phận kia cũng thật là không hay ho. Nàng còn phải hứng chịu thanh danh khắc nghiệt, chỉ sợ bọn tỷ muội nhà mẹ nàng lại đến châm biếm giễu cợt.

Lục Trường Trung gật đầu, Tần phu nhân nói không sai. Chuyện này Cẩn Nương nhất định phải bằng lòng mới tốt, để tránh đắc tội quý nhân. Nếu Cẩn Nương không muốn chỉ sợ thực sự phải cùng tên thất phu Hàn Thịnh kết thông gia.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Trọng Sinh

Editor: Lăng Ngạo Tuyết

Lệ Chi canh gác đến giữa đêm chợt tỉnh giấc. Nghe được trên giường có động tĩnh, liền nhỏ giọng gọi " Tiểu thư?".

Trong đêm tối cái gì cũng thấy không rõ, chỉ nghe Lục Cẩn Nương "Ừm" một tiếng. Lệ Chi liền hỏi xem có phải tiểu thư muốn uống nước hoặc là đi nhà xí hay không nhưng chẳng nghe thấy trả lời. Nghĩ đến chắc nàng còn đang ngủ, rồi lại nghe được nghe được thanh âm Cẩn Nương vang lên: "Là người sao, Lệ Chi?"

" Đúng là nô tỳ, tiểu thư có gì phân phó?"

" Hiện tại là giờ nào rồi?"

" Tiểu thư yên tâm, cách giờ thình an còn sớm lắm. Tiểu thư có thể ngủ ít nhất một canh giờ." Do dự một chút, Lệ Chi lại nói: " Thân thể tiểu thư chưa được tốt, nếu không thì đợi trời sáng nô tỳ đi bẩm báo Đại phu nhân mời đại phu đến xem cho người một chút". Trong đầu Lệ Chi có chút lo lắng, trước kia Lục Cẩn Nương tới giờ này cũng chưa tỉnh giấc. Hôm nay làm sao vậy? Hay là thân mình thật sự có vấn đề?

" Không cần. Cho ta chút nước." Lục Cẩn Nương ôn nhu nói

Thì ra là khát nước, chẳng trách. Lệ Chi đứng dậy, rót một chén nước ấm đưa cho Cẩn Nương. May mắn là có ấm nước nóng, qua một đêm mà nước vẫn còn hơi ấm. Lục Cẩn Nương uống nước xong, vừa nằm xuống thì tiếp tục ngủ, không quên phân phó Lệ Chi nhanh đi ngủ để sáng sớm còn đi thình an. Lệ Chi cười đáp ứng, thấy Cẩn Nương quả thực đang ngủ, lúc này mới yên tâm nằm trên giường an giấc.

Trời vừa hừng sáng thì Cẩn Nương đã thức dậy, Lệ Chi cũng xuống giường theo. Lúc này Anh Đào cùng với Mật Quất đến hầu hạ.

Mật Quất cũng giống như thường ngày, lúi rúi nói những chuyện bát quái trong phủ, chẳng hạn như buổi tối hôm qua Chu di nương cùng nha đầu âm ỉ,

trong khoảng thời gian này lão gia đều nghỉ trong phòng Đại phu nhân. Còn nói thời tiết dần dần ấm hơn, không biết phòng thêu thùa có chuẩn bị quần áo mùa hè hay không nhưng hy vọng cũng đừng nóng đến toát mồ hôi, như thế mặc trang phục mùa xuân là hay nhất.

Nếu là lúc trước thì Cẩn Nương luôn vừa cười nghe nàng nói, thường thường hỏi thêm hai, ba câu. Tóm lại không khí tốt vô cùng. Nhưng mà hôm nay từ đầu đến cuối Lục Cẩn Nương đều thực im lặng, sắc mặt không được tốt, khẽ mím môi, tựa hồ là đang suy nghĩ sâu xa.

"Tiểu thư xem, hôm nay người có đẹp không?" Theo thường lệ Anh Đào trang điểm thỏa đáng xong liền hỏi.

Lục Cẩn Nương hướng về gương nhìn, tốt lắm, Anh Đào ngày càng khéo tay. Quần áo một màu xanh biếc, hiện giờ đều chuộng kiểu búi tóc hơi rũ xuống, mấy thứ trang sức như vòng tai, bông tai hay thắt lưng vô cùng đơn giản. Nhìn thì đơn giản thật nhưng mọi người đều biết tất cả không phải là hàng thứ phẩm, có giá trị không ít.

Lục Cẩn Nương hơi cau mày, Anh Đào vội vàng hỏi: "Tiểu thư không thích sao? Nô tỳ trang điểm lại cho người."

"Không, ta thích lắm. Anh Đào người càng ngày càng khéo tay." Hiện giờ nhìn lại mới phát hiện thời điểm còn làm tiểu thư thật là tốt, Đại nương không có bạc đãi nàng, chu cấp quần áo, trang sức không thiếu thứ gì.

Anh Đào ngượng ngừng cười: "Đều là tiểu thư dạy bảo tốt thôi". Lúc này Mặt Quất liền mất hứng, tiểu thư hôm nay làm sao vậy, còn khích lệ Anh Đào mà cũng không khích lệ nàng.

Mặt Quất chen chúc đẩy Anh Đào ra: "Tiểu thư mặc như thế này thật là thích hợp, hôm nay là ngày hội Nữ nhi, tiểu thư mặc một thân xanh biếc, chẳng phải là hợp với tình hình sao. Năm nay Đại phu nhân phân phó mọi người đều phải ở lại trong phủ nhưng mà năm trước chúng ta đã đi đạp thanh và thưởng hoa đào mà, không biết năm nay vì sao không được xuất môn."

Mặt Quất vẻ mặt thất vọng. Nữ nhi hội - ý nghĩa như tên, tất nhiên là ngày hội dành cho các nữ nhi. Ngày này các cô nương đều xuất môn, có thể không cần giữ quy củ, nói chuyện với nam tử xa lạ cũng không là gì. Chỉ cần không làm ra chuyện thất lễ là được. Dân gian cũng có cách nói khác, Nữ nhi hội kỳ thật chính là ngày hội đính ước giữa nam và nữ. Đường nhiên hành sự đều dựa theo lễ nghĩa, so với ngày thường nam và nữ mặt mũi cũng không thể nhìn, nói cũng không dám nói thì ngày này đối với các cô nương chưa xuất giá là ngày đáng để chờ mong.

Ngày Ba tháng Ba? Hôm nay dĩ nhiên là Ba tháng Ba! Lục Cẩn Nương biến sắc, tay chợt vịn vào bàn, bộ dáng như đứng không vững.

"Tiểu thư làm sao vậy?" Anh Đào khẩn trương đến tim muốn nhảy ra, "Tiểu thư, nô tỳ giúp người ngồi xuống."

"Không cần" Lục Cẩn Nương khoát tay, đột nhiên quay đầu nhìn chằm chằm Anh Đào, "Đại phu nhân trước đó đã phân phó mọi người không có việc gì cũng không cần xuất môn?"

Anh Đào không rõ cho nên nói, "Đúng là vậy, Tiểu thư làm sao vậy? Hay là thân thể không khỏe? Nô tỳ đi bẩm báo Đại phu nhân cùng Lão phu nhân, mời đại phu đến xem cho người"

"Không cần, ta không sao" Lục Cẩn Nương cắn môi dưới, rất đau, là thật rồi, hết thấy đều là sự thật, không phải nàng nằm mơ. Nàng thật sự trọng sinh, hơn nữa Trùng sinh trở lại vào ngày Ba tháng Ba của Bảy năm trước. Một ngày này nàng nhớ rất rõ ràng, dự định ra phủ đạp thanh. Sáng sớm sau khi thính an xong, Đại nương hỏi nàng có nguyện ý hay không vì người nhà, vì tiền đồ lão gia, đi vào Vương Phủ làm thiếp. Lúc trước nàng không hề nghĩ ngợi gì liền cự tuyệt, bởi nàng sớm đã lập chí hướng, chỉ làm thê, không làm thiếp. Cho nên thời điểm Đại nương hỏi nàng, một khắc kia nàng thực hận Đại nương. Nàng nghĩ rằng Đại nương muốn bắt nàng treo cao để lấy lòng phụ thân, cũng may phụ thân không a dua theo. Sau thì Đại nương nói cho nàng việc hôn nhân của Hàn gia, nàng thật sự là cao hứng. Hàn đại nhân chính là quan tứ phẩm của Đại lý tự, so với phụ thân cao hơn hai cấp. Tuổi bất quá đã ba mươi, mặc dù là làm vợ kế mà Hàn đại nhân đã có con trai trưởng, tuổi tác lớn hơn một chút nhưng đối với một thứ xuất mà nói, đây là con đường tốt nhất. So với làm nương tử của tú tài, làm vợ một thương nhân thì tốt hơn rất nhiều. Thế nhưng sự thật lại là...

Lục Cẩn Nương ngẩng đầu nhìn bốn phía, trước kia chưa từng chú ý những chi tiết, hiện giờ sống thêm một đời lại nhìn thấy rõ ràng. Khi đó nàng còn nghĩ Đại nương chán ghét nàng nên mới cho nàng đi làm thiếp, lại căn bản không biết thời điểm này Lục gia đã đến hồi bấp bênh. Sau nàng gả cho Hàn gia, cũng là Lục gia tự tìm lấy lối thoát, cũng không nhờ vả mình. Bởi vì Hàn Thịnh chính là một con sói chuyên ăn tươi nuốt sống người khác.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Anh Đào cùng Mặt Quất đều bối rối, nghe được động tĩnh Lệ Chi cũng chạy đến, "Tiểu thư thân thể không khỏe sao? Tiểu thư không cần thính an hôm nay đâu. Lão phu nhân cùng với Đại phu nhân sẽ thông cảm cho người mà."

"Không cần. Thân thể ta tốt lắm. Vừa rồi chỉ là có chuyện nghĩ đến xuất thần thôi." Lục Cẩn Nương ngồi xuống, nói "Dọn điểm tâm đi, lúc này không còn sớm nữa, một lát còn phải đi thính an Đại nương cùng với Nội tổ mẫu."

"Này?" Anh Đào cùng Lệ Chi do dự, Mặt Quất tâm tư cũng bất định, không biết đang suy nghĩ gì.

Lục Cẩn Nương liền phân phó cho mấy nha đầu. Nếu không có sự tình gì, tất cả mọi người đều phải ở bên trong nhà. Dùng bữa xong lại đi thính an, đến giữa trưa nếu Lão phu nhân hoặc Đại phu nhân giữ lại ăn cơm thì ở còn không thì trở về phòng.

Trước kia tuổi tác còn nhỏ nên phải đến phòng sách cùng phu tử học. Hiện giờ trưởng thành rồi nên không cần học, càng nhiều thời gian cùng Lão phu nhân học chút thêu thùa.

Điểm tâm có một chén cháo cá, một đĩa dưa muối và hai cái bánh bao. Tuy rằng đơn giản nhưng Lục Cẩn Nương lại thiếu chút nữa rơi lệ. Đã bao nhiêu năm rồi nàng chưa ăn thức ăn ở nhà mẹ đẻ? Từ khi vào Hàn gia, số lần nàng về nhà mẹ có thể đếm trên đầu ngón tay. Vài năm đó, nàng bị nhốt ở Hàn

gia, mặc kệ mọi việc chẳng khác gì kẻ vừa mù vừa điếc.

Nghĩ đến những ngày tháng ấy, đột nhiên Cẩn Nương cảm thấy ngực nhói đau, gắt gao che ngực lại, sắc mặt trắng bệch, chau mày, biểu tình đều đặn vẹo.

"Người làm sao vậy, tiểu thư?" Vừa thấy sắc mặt Lục Cẩn Nương bất thường, Anh Đào cùng Lê Chi đều khăn trương lên. Các nàng giờ phút này mười phần xác định thân thể tiểu thư không tốt, tối nay nhất định phải nói một tiếng cùng Đại phu nhân, để mời đại phu đến xem.

Lục Cẩn Nương xua tay, đều đã là quá khứ, hết thảy cũng giống như một giấc mộng mà thôi. Hiện giờ ông trời lại cho nàng một cơ hội, tất nhiên nàng không thể phụ lòng an bài của ông trời được.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tàn phu nhân thăm dò

Ăn qua điểm tâm lại thu dọn một chút. Lục Cẩn Nương liền nói: "Đi thôi! theo ta đi thỉnh an Nội tổ mẫu và Đại Nương. Mật Quất, người ở lại, có Lê Chi và Anh Đào đi theo là được rồi."

Mật Quất vẻ mặt ủy khuất, "Tiểu thư, nô tỳ làm sai chuyện gì sao?"

Lục Cẩn Nương cười nói: "Mật Quất, hai ngày nay Phụng mụ mụ thân thể không được tốt, người chăm sóc cho nàng nhiều một chút. Chờ Phụng mụ mụ khỏe lên thì người hãy theo hầu hạ ta".

Phụng mụ mụ là vú nuôi của Cẩn Nương và cũng là mẹ của Mật Quất. Bởi vì bà nên trong các nha đầu theo bên người, Cẩn Nương thích nhất là Mật Quất. Nàng hoạt bát, tính nghịch lại thông minh, lúc nào cũng biết lấy lòng người khác, làm cho mọi người cảm thấy nàng là một cô nương tốt hiếm có. Chỉ là trong quá khứ Cẩn Nương đã từng nghĩ như vậy nhưng qua một lần trọng sinh, so với người khác có được trí nhớ vài năm, Lục Cẩn Nương đối với hai mẹ con này đã sớm thay đổi đánh giá. Mật Quất không có cách nào có thể lưu lại.

Đi vào bên trong hoa viên của Lục gia, Cẩn Nương thấy vừa quen thuộc vừa xa lạ, lại có chút cảm khái. Vốn là Đại nương quản lý có vẻ nghiêm mà khoảng thời gian phụ thân gặp chuyện không may Đại nương lại càng hà khắc hơn với hạ nhân. Trước kia nàng không biết cũng không hiểu, bởi vì Đại nương và phụ thân không hề nói, ngay cả Lão phu nhân cũng che giấu. Nhưng mà nay Lục Cẩn Nương đã biết, tuy rằng nàng không rõ phụ thân rốt cuộc phạm vào tội gì nhưng khẳng định là trọng tội, nếu không cũng sẽ không nghĩ ra chủ ý đưa nữ nhi tiến vào Vương Phủ làm thiếp, khẳng định là đến hồi son cùng thủy tận. Bởi vì nàng không muốn nên Lục gia lui một bước, đã cùng Hàn gia kết thông gia với nhau, từ đó Lục Cẩn Nương cùng Lục gia đều đi vào ngõ chết.

Hôm nay là ba tháng ba, không bao lâu thì Đại nương sẽ hỏi ý của nàng về chuyện làm thiếp, một lần nữa xảy ra, nàng nên lựa chọn như thế nào? Giống như trước đây quả quyết nói không muốn? Hay là ủy khuất bằng lòng? Hay là Lục gia còn có con đường thứ ba hay không?

Đến trong viện của Lão phu nhân, Tứ muội Lục Quỳnh Nương cùng Ngũ muội Lục Mật Nương cũng đều có mặt. Tứ muội Lục Quỳnh Nương còn chưa đầy mười ba tuổi, là con Đại phu nhân Tàn thị, còn là một tiểu nha đầu quý quyết. Về phần Lục Mật Nương thì còn rất nhỏ, vẫn còn để hai búi tóc, phần điều ngọc mài. Mặc dù là thứ xuất, bất quá cũng không nhất gan hay yếu ớt. Nay nghĩ lại, Cẩn Nương không thể không thừa nhận, Tàn phu nhân làm Đại nương đúng là đủ tư cách, nàng cũng không hà khắc với các thứ nữ con vợ lẽ, tuy rằng luôn thể hiện một bộ dáng thân nhiên nhưng cái gì nên cho thì mọi người đều như nhau, không thiếu thứ gì.

Ba tỷ muội liền hành lễ với nhau, rất nhanh đại ca Lục Khả Tín, tam đệ Lục Khả Lập, ngũ đệ Lục Khả Côn cũng đều đến đây. Trong lúc đó Huỳnh muội lại hành lễ một lần nữa.

Tàn phu nhân cuối cùng mới đến, Cẩn Nương cố ý nhìn khí sắc nàng một chút, thật không tốt, sắc mặt xám trắng, bên trong đôi mắt đều đầy tơ máu, chung quanh còn có quang thâm. Hiển nhiên Tàn phu nhân trở nên tiêu tụy cũng vì lo nghĩ quá nhiều nhưng trước sau đều không hề nói với mọi người trước mặt Lục gia rốt cuộc có bao nhiêu nguy hiểm. Tất cả đều là Tàn phu nhân và Lão gia hai người gánh vác. Lục Cẩn Nương âm thầm thở dài, trước kia nàng không có chú ý đến chi tiết này. Cẩn Nương hồi tưởng lại, khi đó nàng đang suy nghĩ cái gì? Bởi vì tuổi sắp cập kê, cả ngày chỉ mơ tưởng đến chuyện lập gia đình, giúp chồng dạy con, vợ chồng ân ái suốt đời. Nàng từng hi vọng, tốt nhất là gả cho một tú tài nhưng cuối cùng lại gả cho Hàn Thịnh, làm vợ kẻ trượng nguyên công. Khi ấy nàng cao hứng đến hôn mê, bây giờ nghĩ lại khi đó nàng thật là ngu ngốc.

Lục lão phu nhân được hai nha hoàn Thanh Hồng và Thanh Thúy dìu ra ngoài, mọi người vội vàng tiến lên thỉnh an. Lục lão phu nhân nguyên quán Cù Châu, Chiết Giang, xuất thân từ một gia đình nghèo ở nông thôn. Thời điểm bà bước vào cửa Lục gia, Lục gia còn chưa có phát lên, Lục lão thái gia còn chưa thi đỗ tú tài. Từ khi Lục lão phu nhân vào cửa thì Lục gia liền lên như điều gặp gió, Lục lão thái gia cũng đỗ được tú tài, tiếp theo là chức vị tiền sĩ. Tất cả mọi người đều nói Lục lão phu nhân có số vượng phu, mặc dù bà không có học hành gì nhiều, trông nom nhà cửa vẫn còn thiếu sót nhưng Lục gia trên dưới ai nấy đối với bà rất là kính trọng. Từ khi Tàn phu nhân được gả đến, Lục lão phu nhân mới thôi không quản xuyên nữa.

Lục lão phu nhân cười ha ha, đưa tay nói: "Tốt, tốt. Có tâm ý đến là được." Mọi người cũng đều vui tươi hơn hờ, cùng Lục lão phu nhân nói chuyện giải sầu. Ba huynh đệ Lục Khả Tín thình an xong, phải đi thư phòng đọc sách.

Tần phu nhân tâm tình vẫn không tốt, mọi người đều cho là nàng mệt nhọc chuyện nhà cửa, chỉ có Cẩn Nương là rõ nguyên do. Lão phu nhân cũng nghĩ như thế liền nói: "Con dâu, người bận rộn nhiều việc, cũng không cần bồi ta đâu. Mau mời đại phu đến xem rồi tịnh dưỡng cho tốt."

"Đa tạ mẫu thân." Tần phu nhân trước khi đi liền nhìn Cẩn Nương, trong lòng Cẩn Nương biết rất nhanh nha đầu Minh Hương sẽ mời nàng qua nhà trên.

Quả nhiên vừa mới ngồi xuống cùng Lão phu nhân pha trà vài câu, Minh Hương đã đến, nói: "Lão phu nhân, Đại phu nhân cho mời Tam tiểu thư qua phòng một chuyện. Có chút việc muốn hỏi Tam tiểu thư. Đến khi hỏi xong sẽ để nàng trở về tiếp tục hầu hạ người."

"Đi thôi, đi thôi. Tuổi tác Cẩn Nương cũng đã lớn rồi, nay mai sẽ có người dạm hỏi, nên đi theo Đại nương người học một chút việc tề gia. Để tránh tương lai sau này không có bản lĩnh, người ta sẽ coi thường." Lão phu nhân từ ái nhìn Cẩn Nương.

"Đa tạ Nội tổ mẫu" Lục Cẩn Nương đứng dậy tạ ơn, lại đưa mắt nhìn Minh Hương, qua biểu tình của nàng cũng nhìn không ra bất cứ dị thường nào.

Cẩn Nương theo Minh Hương đến nhà trên, thời điểm bước vào cửa, đột nhiên nói với Anh Đào cùng Lệ Chi: "Các người canh giữ ở bên ngoài, Đại phu nhân có thể có chuyện quan trọng cần phân phó."

Anh Đào cùng Lệ Chi hai mặt nhìn nhau, bất quá đồng ý nghe theo. Minh Hương nhìn Cẩn Nương, nói: "Tam tiểu thư, mời vào. Phu nhân đang ở trong phòng chờ người."

"Đa tạ Minh Hương tỷ tỷ."

Lục Cẩn Nương bước qua cửa chính, quay đầu lại nhìn Minh Hương, nàng đứng ở cửa, cũng không có theo vào. Xem ra Minh Hương sớm đã được phân phó, nàng nhớ rất rõ ràng, Tần phu nhân ở phòng trong chờ nàng, không đợi Tần phu nhân lên tiếng, Cẩn Nương liền trực tiếp đi đến.

"Nữ nhi thình an Đại nương". Trong phòng quả nhiên chỉ có một mình Đại nương, Tần phu nhân chợt bừng tỉnh, thoáng che giấu một chút xấu hổ trên mặt, nói: "Cẩn Nương, đến đây ngồi nói chuyện là được." Lục Cẩn Nương thuận theo liền ngồi xuống, "Không biết Đại nương cho gọi nữ nhi đến có chuyện quan trọng gì cần phân phó?"

"À, đúng vậy." Tần phu nhân trả lời một tiếng nhưng không có vội vàng nói. Nàng đánh giá Cẩn Nương một chút, trưởng thành lên nhìn khá thuận mắt. Ngẫm lại mẹ ruột nàng là Chu di nương, thiếp thất xinh đẹp nhất trong phủ, Tần phu nhân liền bình thường trở lại. Bề ngoài Lục Cẩn Nương được di truyền từ mẹ nàng nhưng so với Chu di nương thì nàng thoát tục hơn. Bởi vì biết chữ nghĩa nên khí chất cũng rất tốt. Ngồi một chỗ mà cũng khá là quý củ, đích thực có phong thái tiểu thư khuê các. Nếu không là thứ nữ, tiền đồ khẳng định không kém. Nhưng cho dù là thứ nữ, nếu lão gia không có xảy ra việc gì thì dựa vào tài năng của Cẩn Nương, cũng có thể gả đến một gia đình bậc trung, làm chính thê. Thế nhưng hiện giờ... Tần phu nhân thở dài, nàng đúng thật là không tiện mở miệng.

Kỳ thật Tần phu nhân rất có tầm nhìn, nàng không khắt khe với thứ nữ, thậm chí đối với họ cũng rất thận trọng dạy dỗ. Cho tới bây giờ Tần gia còn không có ai có thể vượt qua vị thứ nữ là Tần phu nhân này, nên Tần gia đối với thứ nữ đều dụng tâm dạy bảo. Cũng bởi vậy Tần phu nhân đối với quyết định của Lục Trường Trung rất là khó xử. Đưa Lục Cẩn Nương làm thiếp, thật sự tốt sao? Mất mặt thì không nói, vạn nhất vận khí không tốt, đời này chẳng phải là bỏ dở hay sao? Vất vả bồi dưỡng ra một cô nương như thế, vậy mà bị mất hết tương lai, trong lòng ai vui cho được?

Lục Cẩn Nương chú ý trong mắt Tần phu nhân hiện lên vẻ do dự, thản nhiên nói: "Đại nương có gì đừng ngại, cứ nói cho nữ nhi, nữ nhi hiểu được nặng nhẹ." Nên đến sớm muộn gì sẽ đến, nàng liền đối mặt một phen.

Tần phu nhân có chút kinh ngạc, bất quá tâm tư vẫn cứng rắn nói: "Cẩn Nương, hôm nay gọi con đến là có chuyện muốn nói, cũng là muốn hỏi một chút suy nghĩ của con. Lão gia ở bên ngoài xảy ra chuyện phiền toái, dùng tiền thu xếp quan hệ cũng không được. Hiện giờ Lục gia phải tìm một chỗ dựa vững chắc, mới có thể vượt qua nguy cơ lần này. Lão gia đã thương lượng cùng với ta, muốn đưa con đến Vệ vương phủ, cũng chính là nơi của Ngủ vương giá. Con yên tâm, Ngủ vương gia tính tình nhân hậu, con đến chắc chắn sẽ đối xử tử tế với con." Dừng một chút, trong thanh âm lộ ra chút không nỡ, "Cẩn Nương, con có nguyện ý gánh vác cùng lão gia hay không?"

Lục Cẩn Nương nhìn Tần phu nhân, lần đó, Tần phu nhân cũng hỏi nàng như vậy. Nàng còn nhớ rõ lúc ấy chính mình lộ ra vẻ khó chịu, nói rõ ràng là không muốn. Mà nay đối mặt vấn đề giống vậy, nàng nên lựa chọn như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Lựa chọn

images

Lục Cẩn Nương cũng không nói là không muốn hay nguyện ý mà đột nhiên đứng dậy tiến lên rồi quỳ trên mặt đất.

Tần phu nhân kinh ngạc, "Cẩn Nương, con làm cái gì vậy? Nếu không muốn thì cứ nói thẳng ra, nơi lão gia đã có ta giải thích cho người hiểu mà, mau đứng lên!"

"Đại nương, mấy ngày trước đi thỉnh an phụ thân, đột nhiên phát giác trên đầu người có thêm không ít tóc bạc. Hôm nay lại thấy Đại nương vẽ mặt tiêu tụy. Cẩn Nương biết trong phủ nhất định có đại sự gì rồi. Nếu không Đại nương cũng sẽ không cùng Cẩn Nương nói như vậy. Xin người hãy cho con biết trong phủ đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Vì sao nhất định phải đưa nữ nhi vào vương phủ? Thật sự không có biện pháp sao?". Lục Cẩn Nương nhìn chằm chằm vào Tần phu nhân, kiếp trước nàng không muốn làm rõ ràng nhưng kiếp này nàng nhất định phải minh bạch.

Tần phu nhân ngạc nhiên, "Cẩn Nương, con đây là...Thôi, khó xử cho con rồi. Con đã hỏi mà chuyện này cũng liên quan đến tương lai của con, ta cũng không giấu được. Mấy năm trước, phụ thân con từng theo Thượng Quan đô đốc xây đê trên sông Hoàng Hà. Năm nay lũ mùa xuân tới dị thường mãnh liệt, đoạn đê đó đã bị vỡ ra, làm ngập hai huyện. Hiện giờ hoàng thượng vô cùng tức giận, muốn truy cứu để bình ổn lòng dân, lão gia liền chịu oan thay người khác. Đã có hai người liên can đến chuyện này bị nhốt vào đại lao Hình bộ, nếu nhà chúng ta còn không nghĩ ra biện pháp, chỉ sợ Lục gia sẽ bị tịch biên tài sản rồi lưu đày, sinh mệnh lão gia chỉ sợ cũng....."

Lục Cẩn Nương sắc mặt trắng bệch, nghĩ tới rất nhiều khả năng cũng không ngờ tới chuyện này. "Đại nương cùng phụ thân khẳng định Ngũ vương gia có thể giúp được Lục gia của chúng ta?"

"Việc này lão gia khẳng định như thế, ông ấy cùng với quân gia của vương phủ có chút quen biết. Vị quân gia kia đứng ra nói, chỉ cần đưa con vào phủ, bất luận như thế nào Ngũ vương gia cũng sẽ ra mặt bảo vệ lão gia thoát khỏi phiền phức này." Tần phu nhân không chút giấu diếm Lục Cẩn Nương, lại làm Cẩn Nương mâu thuẫn hơn nhiều.

Cẩn Nương cúi đầu: "Đại nương, nữ nhi còn muốn hỏi một câu, ngoại trừ phải đưa nữ nhi tiến vào vương phủ, chẳng lẽ không còn con đường khác sao?"

Tần phu nhân vừa thất vọng lại vừa cảm thấy nhẹ nhõm, quả nhiên Lục Cẩn Nương không muốn vào vương phủ làm thiếp, "Nếu như vào vương phủ không được, chỉ sợ cũng chỉ có thể dựa vào Hàn đại nhân. Con cũng biết vị trạng nguyên Hàn đại nhân kia..... Lão gia nói người này tính tình.... tính tình....."

Tần phu nhân do dự có nên nói thẳng ra hay không, cũng không nghĩ đến Lục Cẩn Nương nói thẳng, "Hàn đại nhân này tính tình độc ác."

"Đúng rồi, Cẩn Nương, làm sao con biết được?" Tần phu nhân cực kỳ kinh ngạc, từ nhỏ Lục Cẩn Nương ít khi ra phủ, sau này chẳng qua là đến tuổi cập kê mới hay xuất môn nhưng cũng chỉ qua lại cùng với nhóm tiểu thư khuê các. Như thế nào lại biết được những chuyện của nam nhân, mặc dù có người nói đến, tám chín phần cũng sẽ nói Hàn đại nhân danh tiếng không tốt.

Trong thâm tâm Lục Cẩn Nương cười lạnh một tiếng, nàng như thế nào không rõ ràng?! Có thể nói hiện giờ trên đời này, chỉ có nàng rõ ràng tính tình Hàn Thịnh nhất. Ngay cả cốt nhục thân sinh của mình cũng không muốn, làm sao có thể quan tâm tính mạng người khác. Lục Cẩn Nương nàng, bảy năm trời làm thê tử Hàn Thịnh, trước sau đạt được chỉ là ánh mắt cùng ngôn ngữ lạnh như băng, thậm chí có đôi khi là ghét bỏ. Ghét bỏ nàng vừa ngốc vừa khờ dại, ghét bỏ gia thế Lục gia không tốt, ghét bỏ nàng vào cửa Hàn gia là vì buộc Hàn Thịnh ra mặt cho Lục Trường Trung. Tóm lại nhất cử nhất động của nàng đều bị người ta ghét bỏ.

Có một khoảng thời gian, Lục Cẩn Nương thật sự cho rằng do mình lớn lên khiến người khác ghét bỏ, nên Hàn Thịnh mới chường mắt nàng. Nàng muốn thay đổi, nàng liều mạng thay đổi nhưng có được cũng là châm chọc mà thôi. Hàn phu nhân như nàng, kỳ thật ngay cả nhà đầu bên người Hàn lão phu nhân, còn có thể diện hơn so với nàng.

Nghĩ lại trước kia mà đau đớn, Lục Cẩn Nương gắt gao nắm chặt hai tay, không cần nghĩ đến. Người nam nhân tên Hàn Thịnh này, hiện tại cũng sẽ không cùng hắn có quan hệ gì nữa.

"Đại nương, ngoài Ngũ vương gia và Hàn gia, chúng ta thật sự không có cách nào khác sao?" Lục Cẩn Nương lại hỏi. Nếu có biện pháp, có thể kiếp này nàng tha hồ suy nghĩ đến việc làm thê tử của tú tài hay một thương hộ nào đó. Như vậy, thật tình nàng phải cảm tạ ông trời, cảm tạ Bò tát phủ hộ.

Tần phu nhân lo lắng lắc đầu, "Nếu có cách khác, ta cũng sẽ không mở miệng hỏi con. Cẩn Nương, tuy con không phải do ta sinh ra nhưng ta vẫn luôn hi vọng con có thể trải qua một cuộc sống tốt. Việc này ta và lão gia thương lượng đã lâu, lúc này không thể không mở lời được. Con nguyện ý cũng tốt mà không muốn cũng chẳng sao, ta sẽ nói lão gia một tiếng. Nói chung, không thể ép buộc con được. Đây không phải là giúp đỡ cho lão gia, mà là hại cả nhà chúng ta và hại luôn chính con."

Tần phu nhân nói đúng, dựa vào tính tình Cẩn Nương trong quá khứ, nếu bị cưỡng bức, nàng sẽ đập đầu mà chết, như thế nhất định sẽ đắc tội Ngũ vương gia, liên lụy đến cả nhà. Nhưng mà hiện giờ nàng không còn như trước nữa, nàng biết cân nhắc, hiểu được chọn lựa như thế nào, không còn là cô nương ngốc nghếch kia.

Tần phu nhân thấy Cẩn Nương chậm chạp không mở miệng, biết trong lòng Lục Cẩn Nương không muốn. Vì thế đối với nàng nói: "Thôi, không đến vương phủ cũng tốt, để tránh bị người ta giễu cợt. Tuy rằng lão gia nói nhân phẩm Hàn đại nhân không tốt nhưng dù sao cũng là Trạng Nguyên, nếu thành toàn việc hôn nhân này, con cũng là chính thê còn là chủ quân đương gia. Chỉ là Hàn gia hơi phức tạp, trưởng tử của Hàn đại nhân so với con lớn hơn vài tuổi. Hiện tại con làm mẹ kế, cũng khó xử thật. Xem ra, làm vợ kế Hàn đại nhân đích thực nỡ nài nỉ mặt nhưng bên trong vẫn khổ như thường."

"Đại nương, con nguyện ý" Lục Cẩm Nương đột nhiên lên tiếng. Nếu lại làm vợ kẻ Hàn Thịnh, không bằng cho nàng chết đi, thời gian qua sống lại như vậy cũng đủ rồi. Hơn nữa trong đầu nàng vẫn hoài nghi: Lục gia suy tàn, phụ thân, đại ca cùng tam ca bị chém, cả nhà phải đi lưu đày, chỉ sợ có liên quan đến Hàn Thịnh.

"Tốt, ta đây sẽ đi nói với lão gia, có rất nhiều người cũng đang nhìn chằm chằm Hàn gia, chúng ta cần phải nhanh hành động mới được." Tần phu nhân tự nói với bản thân mình

Lục Cẩm Nương ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tần phu nhân, "Đại nương, con nói là nguyện ý vào vương phủ, bằng lòng hầu hạ Ngũ vương gia."

"Con nói cái gì?" Tần phu nhân kinh hãi, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, "Cẩm Nương, con....con nguyện ý vào vương phủ? Con không phải nói đùa chứ?"

"Không, con nói là sự thật." Lục Cẩm Nương vô cùng kiên định nói, lựa chọn một con đường mới, thật sự cần dũng khí. Hi vọng dũng khí mang đến cho nàng kiếp này hoàn toàn khác trước, vận mệnh Hàn gia cũng sẽ thay đổi.

"Con thật sự muốn vào vương phủ?...chẳng lẽ hồ đồ rồi sao?" Không làm chính thê, lại làm thiếp cho người ta, đây là Lục Cẩm Nương sao? Hay là đầu óc mình không rõ ràng lắm? Lục Cẩm Nương làm sao có thể đáp ứng làm thiếp? Hơn nữa ở vương phủ có rất nhiều nữ nhân, không phải kim chi ngọc diệp cũng là hoàng thân quốc thích. Nàng điên rồi à?

"Cẩm Nương, con phải biết, quyết định này không đối ý được. Tương lai về sau của con chỉ có thể dựa vào chính con, ta cùng lão gia ngay cả có tâm cũng vẫn không làm gì được. Thậm chí một năm cũng không thể gặp mặt người nhà. Cẩm Nương, con đường này rất là khó đi, con thật sự hiểu rõ rồi chứ?" Tần phu nhân hỏi. Nàng vì Cẩm Nương lựa chọn mà cao hứng, lại cảm thấy thực thất vọng cùng lo lắng. Trong đầu cũng có chút ít như trút được gánh nặng. Chẳng qua xuất phát là người từng trải vẫn muốn khuyên lần nữa.

Lục Cẩm Nương ánh mắt kiên định, "Đại nương, con biết người tốt với con nhưng mà chúng ta chưa hẳn tương xứng với Hàn đại nhân. Hàn gia có gia nghiệp to lớn, bất quá nữ nhi chi là thứ nữ nhỏ bé, Lục gia chúng ta nhìn như vậy, kỳ thật ở trong mắt người khác, bất quá chỉ là nhà giàu mới nổi thôi. Hàn gia đích thực là đại gia tộc, làm sao có thể xem trọng con. Nữ nhi tự mình hiểu lấy, chỉ sợ vào cửa Hàn gia cũng là vô dụng, ngay cả sống yên ổn cũng không được. Nhưng thật ra vào vương phủ, nói không chừng vận khí nữ nhi tốt, cũng có thể có một phần tiền đồ trở về."

"Nha đầu ngốc, tại sao con có thể nghĩ như vậy? Hàn gia tuy rằng..... Làm sao có thể ngay cả nơi sống yên ổn đều không có."

Lục Cẩm Nương âm thầm trào phúng cười, "Đại nương, người cảm thấy lấy xuất thân nữ nhi thật sự xứng đôi với Hàn đại nhân sao? "

"Này?" Tần phu nhân do dự đứng lên.

"Nếu Lục gia vận khí tốt, thực cùng Hàn gia kết thân, sợ là phải đưa không ít đồ tốt. Lục gia chúng ta gia thế bình thường, lại muốn Hàn đại nhân vì phụ thân ra mặt. Như vậy trên dưới Hàn gia sẽ xem nữ nhi như thế nào? Chỉ sợ nữ nhi vừa vào cửa, đã bị người ta nhét vào một góc. Hơn nữa bởi vì nguyên do này, Hàn gia cũng sẽ không đem quan hệ thông gia ra mà đối đãi với Lục gia. So với tự rước lấy nhục, không bằng nữ nhi vào vương phủ còn có tương lai hơn."

Tần phu nhân thở dài, muốn nói cái gì cũng nói không được. Lục Cẩm Nương nhớ đến trước đây, nàng chưa hề nghĩ tới, lấy xuất thân của nàng làm sao có thể đánh bại nhiều danh môn khuê tú như vậy, trở thành vợ kẻ Hàn Thịnh? Chỉ sợ Lục Trường Trung dùng không ít thủ đoạn, bức bách Hàn Thịnh. Có lẽ vì vậy mà Hàn Thịnh sau này bắt đầu ghi hận Lục gia, có cơ hội sẽ đem Lục gia nhổ tận gốc. Mà nàng bất quá chỉ là quân cờ nhỏ bé trong ván cờ này thôi.

"Thôi, con nói cũng có đạo lý vài phần. Ta hiểu được nhưng con phải nhớ kỹ, chờ ta cùng lão gia bàn bạc mới được. Con thật không hối hận?"

Lục Cẩm Nương kiên quyết lắc đầu, "Nữ nhi không hối hận."

"Được rồi, con đi xuống trước đi, để ta yên tĩnh một chút."

Lục Cẩm Nương đứng lên, thời điểm đi tới cửa, quay đầu hướng Tần phu nhân nói: "Đa tạ Đại nương đã cho con được lựa chọn. Ân tình của người con sẽ ghi tạc trong lòng."

Tần phu nhân ngạc nhiên, chờ nàng phục hồi tinh thần lại, muốn nói hai câu thì Cẩm Nương đã không thấy bóng dáng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Trung thành

Lục Cẩn Nương cùng Anh Đào và Lệ Chi ra khỏi Chính viện, đi qua hành lang, chợt nhìn thấy một nhóm nha đầu đang đùa giỡn trong vườn. Thật vui vẻ a...! Đáng tiếc ở kiếp trước, những nụ cười như vậy nàng không hề để tâm đến. Lần đó, nàng cứ tuyệt vào vương phủ, nửa tháng sau thì Lục gia liền cùng Hàn gia định ra hôn sự. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất trải qua tam thư lục lễ, tràn đầy mong chờ tiến vào cửa Hàn gia. Nhưng mà đợi nàng lại là đêm động phòng lạnh như băng, ngồi hiu quạnh ở đầu giường, từ hi vọng đến mất mát, thất vọng đến thương tâm và bi phẫn đến sợ hãi. Kể từ ngày đó, vận mệnh của nàng cũng được định trước.

"Tiểu thư, bọn nha đầu thật không hiểu quy củ, nô tỳ đi nói với các nàng." Lệ Chi cảm thấy tiểu thư đột nhiên trở nên xa lạ, nàng có phần đoán đo không biết tâm tư tiểu thư như thế nào.

Lục Cẩn Nương cười lắc đầu, "Không cần đâu. Cứ để các nàng vui vẻ, có thể khoái hoạt như thế thì còn gì bằng, đừng chờ đến khi bạc đầu thì hối hận không kịp."

Anh Đào cùng Lệ Chi đều há hốc mồm, Lục Cẩn Nương như thế nào lại nói ra những lời bi thương như vậy? Các nàng không hiểu chuyện gì nhưng cũng biết người nói ra lời này tâm tư rất nặng nề. Điều này so với Lục Cẩn Nương trước kia hoàn toàn bất đồng.

Lệ Chi không khỏi kêu lên: "Tiểu thư?". Nàng có chút sợ, tiểu thư không phải đã xảy ra chuyện gì chứ?

Lục Cẩn Nương quay đầu hướng hai nha đầu cười: "Đừng lo lắng, ta tốt lắm. Lệ Chi, ngươi đáp ứng làm cho ta đôi hài nhưng trên mặt hài, hoa văn vẫn còn kém lắm. Anh Đào, buổi tối hôm qua ngươi và Mật Quất ăn vụng phải không?"

Hai người che miệng lại, về mặt Anh Đào chợt dạ: "Tiểu thư, làm sao người biết?"

Lục Cẩn Nương cười cười, không lên tiếng. Nàng như thế nào biết? Tất nhiên là sau này Anh Đào cùng Mật Quất cãi nhau, liền đem việc này nói hết ra. Không nghĩ tới qua nhiều năm như vậy, nàng còn nhớ rõ.

Lệ Chi và Anh Đào đều cảm thấy chính mình quá đa nghi, xem ra không phải tiểu thư thay đổi mà là các nàng hầu hạ không chu đáo. Trở lại trong phòng, nếu là lúc trước thì Cẩn Nương sẽ tiếp tục công việc thêu thùa còn dang dở. Nhưng mà bây giờ nàng không muốn làm, chỉ muốn đi nhìn mọi thứ chung quanh. Đã rất nhiều năm chưa được thấy khuê phòng của mình, từng cọng cây ngọn cỏ đều quen thuộc như vậy. Làm trong lòng nàng vừa lo lắng vừa cao hứng, sợ rằng mọi chuyện chỉ là giấc mơ.

Anh Đào cùng Lệ Chi nhìn nhau, trong mắt đối phương đều thấy được nghi hoặc. Sáng sớm hôm nay, tiểu thư có gì đó không ổn. Từ trong phòng Đại phu nhân đi ra, còn nói những lời như vậy nữa, có gì đó không đúng. Chẳng lẽ Đại phu nhân nói gì quan trọng sao? Hiện giờ chuyện quan trọng hơn cả đó là hôn sự của tiểu thư, lẽ nào là thế?

Anh Đào liền nhanh miệng, "Tiểu thư, có phải Đại phu nhân nói đến chuyện hôn sự của người không?"

Lục Cẩn Nương gật đầu.

"Vậy là thiếu gia nhà nào? Chẳng lẽ là Đặng tam thiếu gia? Hay là Đại thiếu gia Cao gia? Hoặc là Mai thiếu gia? Cũng không phải nữa...". Anh Đào ngạc nhiên, "Tiểu thư, cuối cùng thì Đại phu nhân để mắt đến công tử nhà nào?"

Lục Cẩn Nương biểu tình hồ hững, lắc đầu, "Không cần lo lắng. Tối nay các ngươi sẽ biết."

"Tiểu thư nói cho nô tỳ một chút đi! Nếu biết được từ chỗ khác, vậy nô tỳ trở thành cái gì?". Lệ Chi nói

Lục Cẩn Nương thờ dãi, "Được rồi, xem ra việc này ta sẽ nói tí mi cho các ngươi nhưng tạm thời không được nói ra bên ngoài."

"Dạ, tiểu thư."

Cẩn Nương nói những điểm mấu chốt cho hai nha đầu tâm phúc của mình. Anh Đào và Lệ Chi nghe xong, hai mắt liền đăm lẹ, "Đại phu nhân làm sao có thể đối với tiểu thư như vậy? Thường ngày Đại phu nhân lương thiện thế, vì sao lần này...? Tiểu thư không thể cam chịu được. Đi thôi, chúng ta đi tìm Lão phu nhân!!"

"Nha đầu ngốc, đây là chính ta chọn, không liên quan đến Đại nương." Lục Cẩn Nương nhẹ giọng cười nói, biểu tình tỏ ra rất nhẹ nhàng.

Hai nha đầu lại há hốc mồm, "Tiểu thư chẳng lẽ lừa bọn nô tỳ?". Điều này sao có thể? Tiểu thư như thế nào lại đáp ứng làm thiếp? Người nọ mặc dù là Vương gia nhưng cũng không thể a! Trước kia tiểu thư đã nói qua, tuyệt đối sẽ không làm thiếp.

"Lừa các ngươi làm gì? Hiện giờ trong phủ khác thường, lẽ nào các ngươi thật không nhìn ra? Ngẩng lên xem mấy ngày nay sắc mặt Đại nương như thế nào? Tình hình Chính viện bên kia nữa, các ngươi thật sự cái gì cũng chưa phát hiện? ". Lục Cẩn Nương muốn xem tư chất hai nha đầu này như thế nào, vương phủ không thể so với những chỗ khác, nơi đó đối với những nữ nhân mới đến thì thập phần nguy hiểm. Người bên cạnh nàng, không chỉ đáng tin mà còn phải có đầu óc. Nếu không mạng sống không giữ được chứ chẳng chơi.

Anh Đào và Lệ Chi trong lòng liền nghi ngờ, nhớ lại mấy ngày nay trong phủ, đích thực khác thường. Anh Đào che miệng lại, Lệ Chi thật cẩn thận nói: "Ý của tiểu thư nhất định phải vào vương phủ. Không lẽ Lão gia đã xảy ra chuyện?"

Lục Cẩn Nương tán thưởng nhìn Lệ Chi.

"Vậy vì sao trong phủ chẳng có chút động tĩnh nào?". Lệ Chi cực kỳ kinh ngạc.

"Tất cả những người bên cạnh phủ thân đều giữ miệng, còn lại đều được phân công đi làm việc. Về phần Đại nương, có thể Cung ma ma biết một chút chuyện". Cẩn Nương đoán như thế cũng là có căn cứ. Đem chuỗi sự việc trước sau suy nghĩ lại, cũng biết được đại khái. Còn vì sao phải giấu diếm, có lẽ sợ trong phủ loạn hết lên. Lỡ truyền tới tai Nội tổ mẫu thì không ổn, mấy năm nay thân thể Nội tổ mẫu không tốt, người cũng càng thấy già nua hơn. Nếu biết được việc này, sinh mệnh sẽ sớm tắt.

Hiển nhiên, Anh Đào và Lệ Chi cũng suy nghĩ cẩn thận chuyện tình ở bên trong, hai người đều không nói, "Tiểu thư không hỏi hận sao? "

Cẩn Nương cúi đầu, cười nhạt: "Hỏi hận có ích gì? Lục gia nuôi dưỡng ta, những gì ta dùng từ xưa đến nay, tất nhiên nên vì Lục gia ra chút sức lực. Nếu Lục gia sụp đổ, chúng ta sẽ có kết quả như thế nào?"

Kết quả như thế nào? Hai nha đầu ngẫm lại, cảm thấy tình hình như vậy sẽ rất đáng sợ. Chỉ e là sống không bằng chết.

"Nếu các người không muốn đi theo ta thì ngày mai ta liền nói với Đại nương một tiếng, cho các người được tự do hoặc là phối hôn. Còn nếu nguyện ý, vậy chủ tớ chúng ta liền tiến vào vương phủ bầu bạn, cùng nhau xông vào đầm rồng hang hổ." Lục Cẩn Nương cười nói. Nét mặt thoải mái nhưng trong lòng cũng rất khản trương. Nàng không xác định hai nha đầu này có thật tâm ưng thuận hay không nhưng mà bên người thật sự không thể thiếu tâm phúc được. Thế nhưng miễn cưỡng, chỉ sợ là chuyện xấu.

Anh Đào và Lệ Chi cùng nhau quỳ xuống, "Làm sao người lại nói vậy? Mạng sống của nô tỳ đều là của người, tiểu thư đi đâu, chúng nô tỳ đương nhiên phải theo đến đó. Dù cho người không cho nô tỳ đi, nô tỳ cũng nhất quyết theo. Ở vương phủ, không có chúng nô tỳ hầu hạ bên người, nô tỳ tuyệt đối lo lắng cho tiểu thư."

"Tốt lắm, có các người ở bên thật sự là may mắn của ta." Khóe mắt Cẩn Nương ướt át. Nhớ tới trước kia ở Hàn gia, Anh Đào sớm đã thành gia thất. Chỉ riêng Lệ Chi đến cuối cùng vẫn bên cạnh nhưng ngay cả mệnh đều bị nàng liên lụy. Tuy rằng không tận mắt nhìn thấy nhưng dựa vào cách hành sự của bọn người Hàn gia, Lệ Chi nhất định là đã mất mạng.

"Có thể có chủ tử như tiểu thư mới là phúc khí của nô tỳ". Hai người cùng đồng thanh đáp

*****

Đến gần tới, chuyện Cẩn Nương phải vào vương phủ làm thiếp liền truyền ra khắp Lục gia. Trước tiên, đến hỏi Cẩn Nương không phải những người nào mà là Mật Quất và Phương ma ma. Chẳng qua nàng không có thời gian nói chuyện với hai mẹ con này, bởi vì mẹ ruột của Cẩn Nương - Chu di nương đến đây khóc lóc thảm thiết.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Di nương

Chu di nương khóc sụt sùi, tựa như Lục Cẩn Nương sắp đi vào chỗ chết. Cẩn Nương nhủ mảy, thầm nghĩ trên mặt Chu di nương nhìn thương tâm như vậy, kỳ thật trong lòng khỏi phải nói nhất định cao hứng muốn chết.

"Được rồi, Mẫu thân đừng khóc nữa. Xem trên khăn tay người kia, đều là mùi gừng. Từ xa mà nữ nhi đã ngửi thấy, lần sau chấm một ít thôi, để tránh bị người khác nhìn ra."

Chu di nương thế này mới ngượng ngừng hỏi, "Cẩn Nương, mùi gừng này rất nồng sao?". Tiếp theo lại có chút tự đắc nói, "Đây là ta cố ý chuẩn bị, muốn khóc lên cho có vẻ thương tâm một chút."

Lục Cẩn Nương hoàn toàn im lặng, có một mẫu thân như thế thật tình không biết nói cái gì cho phải. Nàng còn nhớ rõ khi nàng cự tuyệt tiến vào vương phủ làm thiếp. Việc này không biết như thế nào lại đến tai Chu di nương. Về mặt Chu di nương như đưa đám, luôn miệng mắng nàng ngu ngốc. Sau đó, nàng nói sẽ làm vợ kẻ Hàn Thịnh, Chu di nương mới thôi không âm ỉ, còn tỏ ra hết sức đắc ý. Tiếp theo liền vênh vao với mọi người, trong phủ ai ai đối với Chu di nương cũng không dám đắc tội.

"Mẫu thân thật cao hứng đi!". Cẩn Nương biết rõ tâm tư Chu di nương nhưng vẫn là nhin không được hỏi. Tựa hồ sau khi nhận được câu trả lời, Cẩn Nương mới có thể hoàn toàn bỏ đi kỳ vọng với nàng.

Quả nhiên Chu di nương cười rộ lên, "Nữ nhi à, trước kia ta xem con suốt ngày hồ đồ. Bây giờ thì tốt rồi, được vào vương phủ, tương lai hưởng thụ không biết bao nhiêu vinh hoa phú quý. Đến lúc đó con nỡ mảy nỡ mặt rồi cũng đừng quên mẫu thân như ta!"

Anh Đào và Lệ Chi tròn mắt nhìn Chu di nương. Cẩn Nương biểu tình lạnh nhạt, nhìn không ra vui buồn, "Mẫu thân quả nhiên có lòng, người thật hi vọng

nữ nhi làm thiếp cho người ta?"

Chu di nương kinh ngạc, sao mà ánh mắt Lục Cẩn Nương có chút dọa người quá, "Ai nha, con là ta dứt ruột sinh ra, ta nhất định hi vọng con đời này có thể trôi qua tốt. Con nghĩ lại xem, làm nương tử một tú tài nghèo hèn sao mà so được với việc vào vương phủ. Tú tài có thể thi đậu trạng nguyên hay không còn chưa chắc nhưng vương phủ lại giàu sang, cả đời ăn uống không lo, không nghĩ."

Lục Cẩn Nương cười lạnh, "Tốt, tâm ý của mẫu thân ta hiểu được. Nếu người nói xong rồi thì mau đi đi. Nữ nhi muốn yên tĩnh một chút, không muốn nói chuyện nữa."

"Nữ nhi! Cẩn Nương à! Con làm sao vậy? Ta đều là muốn tốt cho con, ta đến đây chính là muốn nói cho con biết. Vào vương phủ cần phải biết lấy lòng Vương gia, nhất là ở trên giường...."

"Đủ rồi!". Lục Cẩn Nương giận không thể tả, cảm xúc hôm nay của nàng bị thay đổi nhanh chóng. Đầu tiên là vui sướng khi được trọng sinh, tiếp theo lại đổi mặt với vận mệnh bất đắc dĩ, chưa xót khi làm thiếp cho người ta, mà nay chính mẹ ruột mình vội tới truyền thụ cho nàng cái gì mà công phu trên giường. Nếu Cẩn Nương không xem nàng là mẹ đẻ, thật sự muốn đi tới hung hăng mắng nàng một chút. Chẳng lẽ Lục Cẩn Nương nàng, từ nhỏ nhất định là có bộ dáng làm thiếp sao?

"Di nương, tiểu thư chúng ta không chào đón người. Di nương vẫn nên đi ra ngoài đi." Anh Đào và Lê Chi mạnh mẽ đem Chu di nương đẩy ra khỏi viện.

Chu di nương lớn tiếng kêu lên, "Ai nha, Cẩn Nương, lời của ta còn chưa nói xong. Con phải nghe ta nói hết mới được, bằng không tương lai có thể chịu....". Thanh âm xa dần, bốn phía rớt cục thanh tĩnh.

Anh Đào cùng Lê Chi trở lại phòng, thấy Lục Cẩn Nương lén lau nước mắt, hai người cũng khóc lên, "Tiểu thư thật là mệnh khổ, tại di nương hồ đồ thôi. Người cũng đừng tức giận, đỡ phải mệt nhọc thân thể."

"Ta không giận, chỉ là cảm thấy có chút khổ sở." Đợi lại nếu ai có một mẫu thân như vậy, e rằng trong lòng đều khó chịu.

Chuyện của Lục Cẩn Nương, hiển nhiên không thể giấu được Lục lão phu nhân. Sau khi bà biết được, gọi Tần phu nhân đến mắng to một trận, mắng Tần thị lòng dạ rắn rết, còn là độc phụ. Tần phu nhân cũng không có thanh minh, bởi vì trước đó Lục Trường Trung đã nói qua phải giấu Lão phu nhân chân tướng sự việc.

Chờ Lục Trường Trung từ vương phủ trở về, sau khi biết được việc này, tự mình đi đến nơi Lục lão phu nhân nói rõ, lúc này Lục lão phu nhân mới biết rành mạch. Hai mẹ con cùng nhau khóc một hồi, đêm đó Lão phu nhân liền ngã bệnh. Bất quá bởi vì có Cẩn Nương hy sinh, Ngũ vương gia xác định bảo vệ được Lục Trường Trung, bệnh tình Lục lão phu nhân mới không nghiêm trọng lắm.

Thời gian lên đèn, Cung ma ma bên cạnh Tần phu nhân đích thân đến một chuyến, nói cho Cẩn Nương biết ba ngày sau vương phủ sẽ phái người tới đón. Cho phép Cẩn Nương mấy ngày này tu dưỡng, thỉnh an hay mọi việc trong ngoài đều được miễn.

"Ba ngày sau? Như thế nào lại nhanh như vậy?" Anh Đào kêu lên.

Lục Cẩn Nương quát lớn, "Không được vô lễ." Tiến lên khách khí cùng Cung ma ma nói chuyện, "Ma ma, nha đầu kia cũng là lo lắng cho ta, ma ma đừng trách nàng."

"Tam tiểu thư khách khí, lão nô cũng là người biết chuyện." Cung ma ma mặt lộ vẻ tươi cười, xem ra thật không có đem việc này để trong lòng.

"Ma ma, không biết Đại nương còn phân phó gì nữa? Có phải có gì khó nói không?"

Cung ma ma tán thưởng gật gật đầu, "Đại phu nhân nói, bởi vì thời gian gấp rút, hơn nữa thân phận hơi bất tiện nên của hồi môn và những thứ khác sợ là không có biện pháp chuẩn bị cho tiểu thư. Bất quá Tam tiểu thư yên tâm, phu nhân sẽ không bạc đãi người. Mặt khác phu nhân đã mua sắm những thứ quan trọng hơn rồi, đến khi tiểu thư vào vương phủ, trong tay cũng có thể dư dả một chút."

Lục Cẩn Nương gật đầu, Tần phu nhân suy nghĩ đúng là chu đáo, "Phụ thân ta có cản dận gì không?"

Cung ma ma lắc đầu, "Lão gia thì không nhưng tiểu thư cứ yên lòng. Trước khi tiểu thư xuất giá, Lão gia và Đại phu nhân sẽ thay mặt tiểu thư cùng bên thông gia gặp nhau để gửi gắm người."

"Đa tạ ma ma" Tiến bước Cung ma ma, Cẩn Nương liền phân phó Anh Đào và Lê Chi đóng cửa viện lại. Hôm nay, ai nàng cũng không muốn gặp.

"Tiểu thư, làm sao bây giờ? Ba ngày, sợ là người còn chưa hiểu biết về lễ nghi tường tận, đây chẳng phải là.... Đến lúc đó chúng ta nên làm thế nào?" Lê Chi về mặt ưu sầu.

Lục Cẩn Nương nét mặt bình tĩnh, "Yên tâm đi, xe đến trước núi ắt có đường. Hôm nay giăng co một ngày, ta thật sự mệt mỏi. Mau thay quần áo cho ta."

"Tiểu thư?" Anh Đào còn muốn hỏi lại bị Lê Chi giữ chặt. Lê Chi đối với Anh Đào lắc đầu, hiện giờ trải qua khó khăn nhất chính là tiểu thư. Nàng muốn yên lặng một chút vốn cũng phải thế.

Cho là một đêm này nhất định không ngủ được, lại không nghĩ rằng nằm ở trên giường một hồi liền ngủ thiếp đi. Tuy rằng Tần phu nhân nói nàng không

cần đi thỉnh an nhưng Cẩn Nương vẫn rời giường đứng giờ như thường ngày. Mật Quất bắt an vào phòng hầu hạ. Chờ Cẩn Nương dùng xong điểm tâm, Mật Quất đột nhiên quỳ trên mặt đất, "Tiểu thư, cho nô tỳ theo vào vương phủ hầu hạ người đi. Nô tỳ không muốn rời khỏi tiểu thư."

Anh Đào và Lê Chi trầm mặc, không lên tiếng, đều nhìn tiểu thư nhà mình. Lục Cẩn Nương thân nhiên hỏi: "Người đã thương lượng cùng Phương ma ma chưa? Người đi theo ta rồi thì Phương ma ma phải làm sao?"

"Nàng sẽ rõ mà. Nếu không thì tiểu thư cũng mang theo mẹ nô tỳ, có chúng ta hầu hạ bên người, tiểu thư sẽ yên tâm hơn." Mật Quất chờ mong nhìn Cẩn Nương.

Cẩn Nương không khỏi nhớ tới kiếp trước, khi nàng làm vợ kế Hàn Thịnh. Sau khi Mật Quất biết được, cũng là quỳ trên mặt đất như vậy cầu xin nàng mang theo tiến vào Hàn phủ.

Lúc ấy Cẩn Nương thật tâm thích Mật Quất, cũng vô cùng kính trọng Phương ma ma nên không cần Mật Quất xin, nàng hiển nhiên sẽ mang theo hai người. Nhưng mà sau đó, hết thảy đều thay đổi. Người đầu tiên phản bội nàng lại là Mật Quất, dám bỏ lên giường Hàn Thịnh rồi lại đến trước mặt nàng đáng thương van xin tha thứ. Trong đầu nàng giống như trước cảm thấy ghê tởm.

Cẩn Nương nhìn Anh Đào, phân phó nói: "Đi, mau mời Phương ma ma đến."

Phương ma ma rất nhanh đến, bởi vì nhiều ngày trước bị nhiễm phong hàn nên cũng không hầu hạ bên người Cẩn Nương. Chờ Phương ma ma tiến vào, trước tiên hỏi thân thể nàng có tốt không, biết được không sao, lúc này mới nói chính sự, "Có lẽ Phương ma ma cũng biết chuyện của ta. Hiện giờ ta vào vương phủ, không biết tương lai thế nào, bản thân còn khó bảo toàn. Phương ma ma hầu hạ ta đây cũng nhiều năm, hiển nhiên không thể để cho người đi theo ta chịu khổ được. Thời gian trước, Phương ma ma có đề cập đến, xin cho Mật Quất một hôn sự tốt, việc này ta vẫn nhớ trong đầu. Lần này sự việc đến quá bất ngờ, không có biện pháp giúp đỡ Phương ma ma. Bất quá trước mặt Đại nương, ta sẽ xin người cho Mật Quất một kết cục mỹ mãn. Tóm lại, vào vương phủ, ta chỉ mang theo Anh Đào và Lê Chi. Có hai người bọn họ vậy là đủ rồi, Phương ma ma và Mật Quất cũng không cần đi theo ta chịu khổ."

"Tiểu thư, nô tỳ nguyện ý hầu hạ người mà. Tiểu thư mang theo nô tỳ nữa." Mật Quất đột nhiên kêu to lên, hai đầu gối cứ vậy mà lết lên, muốn lôi kéo Cẩn Nương.

Cẩn Nương chỉ nhìn Phương ma ma, Phương ma ma nét mặt già nua đỏ lên, thập phần xấu hổ, "Người đây là tìm chỗ chết sao? Tiểu thư là vì muốn tốt cho người, người ở trong này âm ỉ cái gì?". Phương ma ma chạy nhanh ngăn Mật Quất lại, "Đi, cùng ta trở về. Không được quấy rầy tiểu thư"

"Mẫu thân, người buông ra. Con là đang cầu tiểu thư, tiểu thư nhất định sẽ mang theo con vào vương phủ. Mẫu thân, người như thế nào không nghĩ cho nữ nhi."

Ba_____

Phương ma ma hung hăng tát một cái trên mặt Mật Quất, "Người còn không biết xấu hổ, đi, đi nhanh lên. Đừng đem chút tình cảm cuối cùng cũng không còn"

Một bên thủ vệ, một bên tiểu nha đầu xem náo nhiệt, vội vàng vào phòng bẩm báo, "Tam tiểu thư, Thanh Hồng tỷ tỷ bên cạnh Lão phu nhân đến đây."

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đau xót

Thanh Hồng tận mắt thấy Phương ma ma lôi Mật Quất đang khóc lóc âm ỉ xuống, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. Sau khi vào phòng thì xem như không có gì xảy ra hành lễ với Cẩn Nương, "Tam tiểu thư, Lão phu nhân bảo nô tỳ sang đây, mời người qua phòng có lời muốn nói."

"Thanh Hồng tỷ tỷ vất vả rồi, chút chuyện nhỏ này sao có thể làm phiền tỷ tỷ tự mình đi được. Lê Chi, mang hà bao ta đã làm vài ngày trước đến mau. Xem như một chút tâm ý của ta, mong Thanh Hồng tỷ tỷ nhận cho". Cẩn Nương khách khí nói

Thanh Hồng ngay cả nhận cũng không dám, thấy thế Cẩn Nương liền khuyên đôi câu, "Thanh Hồng tỷ tỷ không cần khách khí với ta, ta sắp xuất giá rồi nên sau này chẳng biết lúc nào có thể gặp lại. Xin tỷ tỷ nhận lấy hà bao, xem như là vật để tưởng niệm."

Thanh Hồng chần chừ nhưng nghĩ đến tình cảnh Lục Cẩn Nương, Thanh Hồng sẽ không ngốc mà suy nghĩ giống như những người khác, cho rằng Tam tiểu thư đi nơi đó là hưởng phúc, chỉ sợ phải chịu giày vò.

"Vậy nô tỳ xin nhận". Dừng một chút, lại nói: "Tam tiểu thư là người có phúc, nô tỳ thật tâm mong mỗi tiểu thư có thể vinh quang trở về."

"Đa tạ tỷ tỷ"

Cần Nương và Anh Đào theo Thanh Hồng đi gặp Lục lão phu nhân, còn Lệ Chi ở lại trông giữ nội viện. Lão phu nhân vừa thấy Cần Nương, nhất thời đau xót kêu lên: "Cần Nương đáng thương của ta, đều là phụ thân ngươi liên lụy rồi!"

Cần Nương vành mắt liền ướt át, nhào vào trong ngực Lão phu nhân, "Nội tổ mẫu, cháu gái không nở rời xa người."

"Nội tổ mẫu cũng không nở a, đều do phụ thân ngươi không có bản lĩnh, làm ra chuyện nguy hiểm lại để nữ nhi mình phải chịu khổ. Đúng là vô dụng mà, chỉ tội Cần Nương của ta."

Lục Cần Nương liếc mắt lắc đầu, nước mắt làm ướt vạt áo của Lão phu nhân. Giờ khắc này, nàng chỉ muốn thật thống khoái khóc một trận, đem tất cả ủy khuất, bi thương khóc hết lên. Lão phu nhân vỗ lưng Cần Nương, cũng chảy nước mắt theo nàng. "Thật là khổ cho ngươi, khóc đi. Khóc lên thì tốt rồi."

Hai bà cháu cùng nhau khóc, mấy nha đầu trong phòng cũng lau nước mắt. Tàn phu nhân nghe tin, thảm thán một tiếng nhưng lại bất lực. Lúc này xuất hiện trước mặt Lão phu nhân, chỉ sợ Lão phu nhân xem nàng như cừu nhân mà mắng.

Khóc một trận đủ rồi, trong lòng Cần Nương cũng thoải mái một chút. Lão phu nhân lôi kéo Cần Nương nói, "Ngươi là một hài tử tốt, chỉ là phụ thân ngươi thật đáng trách. Mà thôi, chuyện cũng đã xảy ra, bà lão như ta chỉ trông mong ngươi có thể tốt, khi nào cần cúi mình thì phải chấp nhận, dù sao chỗ kia nhất định là sống không dễ dàng. Ngươi lại là.... thôi... Thanh Hồng, đi đem cái hộp kia đến."

Thanh Hồng nghe phân phó liền từ phòng trong mang ra một cái hộp bằng gỗ, nhìn có chút lâu năm. Lão phu nhân cầm lấy, nói với Cần Nương, "Ngươi đến vương phủ rồi, mọi việc cũng không dễ. Bất quá bên người phải có tiền bạc để phòng thân, trong lòng cũng dễ chịu hơn. Đây là một chút tiền riêng của ta, mau cất giữ đi. Hãy sống cho tốt, nơi đó cũng không phải là nơi chúng ta có thể đùa giỡn, biết không hả?"

Cần Nương vốn đã ngừng khóc, nhất thời lại chảy xuống, "Nội tổ mẫu, cháu gái hiểu mà. Chỉ là cháu gái không thể nhận được."

"Hài tử ngọc, không có tiền phòng thân thì ngươi nên làm gì bây giờ? Chẳng lẽ muốn lão bà như ta nhìn ngươi khổ cực sao? Ngoan, nhận lấy. Huynh đệ của ngươi đều là người hiểu chuyện." Tài sản riêng của Lão phu nhân, theo lý sẽ để lại cho nhi tử hoặc là tôn tử. Nếu cho Cần Nương thì những tôn tử, tôn nữ khác cũng nên có một phần. Lão phu nhân nói thế chỉ là cho Cần Nương không suy nghĩ nhiều.

Cần Nương khóc, gật đầu: "Tạ ơn Nội tổ mẫu, cháu gái bất hiếu. Sau này không thể ở bên cạnh hầu hạ người, lão nhân gia người nhớ giữ gìn sức khỏe."

"Tốt, tốt. Ngươi cũng vậy. Ta thật mong chờ ngươi có một chút tiền đồ, tương lai lão bà này có thể nương nhờ."

Hai bà cháu lại khóc lớn một hồi, sau cùng có mấy nha đầu ra sức khuyên. Cần Nương cũng lo lắng thân thể Lão phu nhân chịu không nổi, liền cáo từ rồi đi.

Thanh Hồng tiễn Cần Nương ra cửa rồi nói, "Tam tiểu thư, trong này đều là tâm ý của Lão phu nhân. Bên trong có một ngàn lượng ngân phiếu, còn có mấy thứ trang sức Lão phu nhân đã từng dùng qua. Tiểu thư mang trên người hay muốn làm kỷ niệm cũng được."

"Nội tổ mẫu đối với ta thật tốt. Thanh Hồng tỷ tỷ, về sau nhờ tỷ chăm sóc cho lão nhân gia, ta đi rồi cũng không biết khi nào mới có thể trở về thăm hỏi người. Hết thầy xin nhờ vào Thanh Hồng tỷ tỷ." Cần Nương trong lòng cảm kích, hành lễ với Thanh Hồng.

Thanh Hồng bị dọa nhảy dựng lên, khẩn trương tránh đi, không dám nhận lễ, "Tam tiểu thư thật giết nô tỳ. Nếu tiểu thư nghe lời Lão phu nhân cố gắng sống cho tốt, chính là báo đáp cho người rồi."

"Ta đã biết". Hai mắt Cần Nương đỏ hồng, nàng nhất định sẽ sống thật tốt. Mặc dù không vì mình, cũng nên vì tiền đồ của Lục gia mà suy nghĩ. Tương lai nếu may mắn có hài tử, cũng phải vì hài tử mà tính toán. Tóm lại kiếp này, nàng muốn sống lâu, sống thật minh bạch, không phải chết sớm như vậy.

Trở lại trong phòng của mình, Lệ Chi và Anh Đào thấy Cần Nương hai mắt hồng hồng, trong lòng biết rõ ràng. Cái gì cũng không nói, trực tiếp mang nước ấm cho Cần Nương rửa mặt. Hai người len lén lau nước mắt xong, rồi nói, "Thời điểm tiểu thư đi qua chỗ Lão phu nhân, Phương ma ma có đến đây. Nàng nói nàng sẽ trông coi Mật Quất cẩn thận, còn nói tiểu thư mệnh tốt, cảm tạ tiểu thư đã vì mẹ con các nàng mà suy tính, nàng không có bản lĩnh dạy dỗ nữ nhi nên đã làm tiểu thư không vui."

Cần Nương trầm mặc, sắc mặt không tốt lắm nhìn qua, "Phương ma ma đây là oán trách ta?!"

Nhớ ngày đó ở Hàn gia, bị Mật Quất phản bội, Phương ma ma lại quỳ xuống khóc lóc, cầu xin Cần Nương khai ân phân xử cho Mật Quất chút thể diện, nâng nàng lên làm di nương. Trước đây, tư vị bị người thân cận phản bội, trái tim đau như muốn khoét ra, đến hôm nay nàng còn nhớ rất rõ.

Ở Hàn gia trôi qua khổ cực như vậy, nàng vẫn dựa vào người bên cạnh, tin tưởng rằng mọi người có thể cùng nhau vượt qua cửa ải khó khăn. Nào ngờ, Mật Quất cùng Phương ma ma: một người phản bội nàng, còn một người thì bức bách nàng. Sinh mệnh và hi vọng bị hủy hoại, Cần Nương không bao giờ muốn ném trái lần nữa.

"Tiểu thư cũng đừng nói như vậy, là Mật Quất không hiểu chuyện. Phương ma ma chính là vì lo lắng cho nàng nên nhất thời mới nói sai thôi." Lệ Chi nhỏ giọng khuyên giải, làm Cần Nương nguôi giận, cũng là muốn chữa cho Phương ma ma chút thể diện. Về phần ăn ngay nói thẳng của Phương ma ma có chút không thích hợp, đó chỉ là xuất phát từ lòng mẹ thương con nên cũng có thể thông cảm.

Cần Nương vỗ vai Lệ Chi, "Người muốn làm người tốt, chỉ sợ người khác cũng không cảm kích. Thôi, Phương ma ma trách ta, ta hiểu được. Dù sao ân tình nhiều năm như vậy, ta lại...."

"Tiểu thư, người đừng nghĩ thế. Tiểu thư làm như vậy cũng là vì suy nghĩ cho Phương ma ma và Mật Quất, chỉ là các nàng không rõ mà thôi." Anh Đào nghe được Cần Nương tự trách, vội vã khuyên giải.

"Đúng vậy, tiểu thư. Nha đầu Mật Quất kia..." Lệ Chi do dự, "Sợ là không an phận."

Cần Nương âm thầm cười lạnh một tiếng, đúng vậy, Mật Quất không giữ bản phận, nàng phải trải qua một lần giáo huấn đau triệt nội tâm mới biết được. Mà Lệ Chi và Anh Đào lại sớm nhìn thấy điểm này. Khi đó, đến tốt cùng nàng có bao nhiêu ngu xuẩn? Vì sao nhận thức không rõ ràng? May mắn... may mắn bên cạnh nàng còn có hai nha đầu này.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Huynh muội

"Tiểu thư, Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư, còn có ba vị thiếu gia đều đến thăm người. Mọi người đã đến trước viện." Lúc này, thị vệ bên ngoài đến báo.

Cần Nương tự mình nghênh đón Lục Quỳnh Nương, Lục Mật Nương và ba huynh đệ Lục Khả Tín vào. Mọi người chia nhau ngồi xuống, Cần Nương có vẻ trầm mặc, thường ngày ít lui tới với mọi họ nên không biết bắt chuyện ra sao. Mật khác mấy người ở đây cũng xấu hổ không kém, hiện giờ chuyện của phụ thân họ cũng biết chút ít, trong lòng mọi người hiểu Cần Nương là vì phụ thân mới bắt đắc đi vào vương phủ làm thiếp.

Tất cả mọi người có chút đứng ngồi không yên, muốn nói cái gì, lại sợ kích động đến Cần Nương. Dù sao trong cảm nhận của họ nàng là một người mạnh mẽ, đã từng không chỉ một lần nói với người khác rằng: chỉ làm thê, không làm thiếp. Nay vương phủ tình cảnh như vậy, mọi người biết trong lòng Cần Nương có bao nhiêu khó chịu.

Cuối cùng vẫn là Lục Khả Tín mở miệng, hẳn là trưởng tử, lại là đại ca nên tất nhiên nên lên tiếng trước, "Tam muội, muội có khỏe không?"

Cần Nương nhẹ nhàng gật đầu, "Đa tạ đại ca quan tâm, ta tốt lắm."

Mọi người càng lo lắng, nghĩ thầm: Lục Cần Nương nhất định là giả vờ.

Lục Quỳnh Nương liền lên tiếng hỏi, "Chẳng lẽ không có biện pháp khác sao?". Nhị ca Lục Khả Lập lập tức cho nàng một cái xem thường, "Tứ muội, người nói nhảm gì thế?"

Lục Quỳnh Nương hướng Lục Khả Lập nhe răng, "Huynh mới nói nhảm ấy"

"Được rồi, đừng ồn ào. Hôm nay đến là vì thăm hỏi Cần Nương mà, các người đều yên tĩnh lại cho ta." Lục Khả Tín quát lớn, rồi hướng Cần Nương nói, "Tam muội, người có chuyện gì khó khăn cứ nói cho đại ca, chỉ cần có thể hỗ trợ, ta nhất định sẽ giúp người."

"Đa tạ đại ca". Cần Nương đột nhiên nhớ tới một chuyện quan trọng. Lục Khả Tín cùng nữ nhi của Nhị lão gia Chúc gia định ra hôn ước. Chúc gia là đại gia tộc ở Tế Nam. Kiếp trước, bởi vì Lục gia sụp đổ, tháng chín cùng năm thì Chúc gia cho người tới cửa từ hôn. Cuối cùng có chuyện gì xảy ra, trước kia Cần Nương cũng không biết. Thời điểm nàng biết được việc này thì sự tình đã qua hơn một tháng.

Cần Nương do dự, "Không biết khi nào đại ca cùng tiểu thư Chúc gia mới kết lương duyên? Nếu có cơ hội, đến lúc đó muội có thể tranh thủ trở về dự lễ"

"Tam muội có lòng. Còn chưa định ra ngày, chờ sau khi có, ta sẽ sai người nói cho Tam muội." Lục Khả Tín nở nụ cười kín đáo nhưng cũng nhìn ra trong lòng đối với hôn sự này thật thỏa mãn. Chúc gia cùng Tần gia có quan hệ thông gia là do Tần phu nhân ra mặt, lấy danh nghĩa cá nhân có chút thân thích với Nhị phu nhân Chúc gia. Sau khi Lục Khả Tín đỗ tú tài, hai nhà liền định ra hôn sự.

Nhị lão gia Chúc gia là học sĩ của Hàn Lâm viện, học vấn hiển nhiên vô cùng thông thái, Lục Khả Tín là thật tâm kính trọng Chúc đại nhân. Thời điểm trước kia còn chưa đính ước, hẳn cũng có đến Chúc gia thỉnh giáo chút kiến thức. Ít lâu sau khi đính ước, mỗi một tháng đi đến đó càng thường xuyên hơn.

Cần Nương liền hỏi, "Gần đây Đại ca đến Chúc gia, không biết tỷ tỷ có khỏe không?"

Sắc mặt Lục Khả Tín hơi ửng đỏ, làm nấy huynh muội đều cười trộm. Lục Quỳnh Nương nói: "Tam tỷ, yên tâm đi. Tỷ tỷ Chúc gia tốt lắm. Có Đại ca nhưng nhớ, có thể không khỏe sao?!"

Trong lòng Cẩn Nương lo lắng, nhìn bộ dáng Lục Khả Tín, tựa hồ đối với Chúc tiểu thư thực sự sinh tình. Nếu từ hôn, chẳng phải là tổn thương gấp bội hay sao? Lê nào nàng phải nói rằng, những người ích kỷ như Chúc gia, không nên cùng họ kết quan hệ thông gia. Nhưng mà những lời này trăm triệu lần không thể nói với đại ca được.

Cẩn Nương liền cười, "Chúc mừng đại ca. Hi vọng chuyện của phụ thân, đối với Chúc gia không có ảnh hưởng gì. Nếu liên lụy đến hôn sự của đại ca, trong lòng muội áy náy hết sức."

"Tam muội đừng nói thế!" Lục Khả Tín chỉ cho là Cẩn Nương thuận miệng nói như vậy, cũng không có nghĩ đến thâm ý bên trong.

Lục Khả Lập không an phận, đã ở một bên nói: "Tam muội cứ yên lòng. Hôn sự của Đại ca và tỷ tỷ Chúc gia như ván đã đóng thuyền rồi. Chờ định ra ngày thành thân, Tam muội trở về dự là được."

Cẩn Nương liền hỏi: "Không biết khi nào thành thân?". Việc này rất được coi trọng, phải xem bát tự, lành dữ ra sao, còn chọn ngày. Cho nên không thể tùy tiện mở hoàng lịch ra là định ngày được.

Lục Khả Tín nhủ mảy, "Thật ra tháng này phải mời người đến xem bát tự của chúng ta xảy ra chuyện, bên Chúc gia sự tình cũng nhiều nên mới chậm lại. Chỉ có điều Tam muội yên tâm, trễ nhất là tháng sau có thể định ngày. Đến lúc đó Mẫu thân cũng có thể lấy cớ cho mời muội về nhà."

"Đại ca có lòng".

Chỉ sợ hôn sự này chưa hẳn có thể xác định được. Lục Trường Trung tuy rằng thoát tội, Lục gia lớn nhỏ đều được bảo vệ nhưng Lục gia lại bắt đầu đi xuống. Cẩn Nương nhớ lại vài năm sau đó, ít nhất chức quan phụ thân không có thay đổi.

Sau này Hàn Thịnh làm Công bộ Thị Lang, nàng cũng không rõ ràng lắm thái độ Hàn Thịnh đối với phụ thân. Nhưng mà nghĩ đến vài năm sau, kết cục của Lục gia, Cẩn Nương liền đoán, phụ thân chắc phải rất vất vả. Về phần vì sao Lục gia suy tàn? Vì sao đến nông nỗi phải rơi đầu? Cho tới bây giờ Cẩn Nương vẫn không hiểu ra sao, rất nhiều chuyện cũng chưa được minh bạch.

Lục Khả Tín thấy Cẩn Nương vẻ mặt ưu sầu, nghĩ đến nàng là lo âu đến ngày vào vương phủ, nhân tiện nói: "Tam muội không cần lo lắng quá mức. Mọi người đều nói Ngũ vương gia tính tình nhân hậu, có lẽ Tam muội nhất định là có phúc khí." Dừng một chút, vẫn là mở miệng lần nữa, "Việc này ủy khuất Tam muội. Phụ thân và Mẫu thân cũng là không có cách nào, Tam muội đừng oán hận họ."

Cẩn Nương đầu tiên là ngạc nhiên, tiếp theo lại hiểu liền cười: "Đại ca quá lo lắng rồi, đây là lựa chọn của muội. Sinh ra là nữ nhân của Lục gia, đương nhiên nên vì Lục gia mà suy nghĩ. Chỉ hy vọng đại ca, Nhị ca, Ngũ đệ đều cố gắng đọc sách, tương lai đỗ đạt Tiến sĩ, làm rạng danh Lục gia chúng ta, như thế muội ở Vương Phủ cũng có chút thể diện". Phụ và huynh chính là chỗ dựa vững chắc ở sau lưng nữ nhân đã xuất giá.

"Tam muội, chúng ta chắc chắn sẽ chăm chỉ đọc sách." Ba huynh đệ Lục Khả Tín cùng nhau đứng lên, trịnh trọng hành lễ với Cẩn Nương. Còn lại là Lục Quỳnh Nương cùng Lục Mật Nương đứng ngồi không yên, không biết như thế nào cho phải.

Cẩn Nương liền ngồi ngay ngắn, lễ này nàng tuyệt đối nhận được. Không có nàng hy sinh, Lục gia sẽ hoàn toàn sụp đổ. Ba huynh đệ Lục Khả Tín đừng nói là thi đỗ công danh, ngay cả tư cách dự khoa cử, sợ là bị tước đoạt.

Lệ Chi về mặt khó xử tiến vào, "Tiểu thư?"

"Chuyện gì? Nơi này không có người ngoài, cứ nói đi." Cẩn Nương âm thầm nhủ mảy, không biết Mật Quất làm âm ỉ hay là Chu di nương lại tới nữa.

"Tiểu thư, Mật Quất quý gối bên ngoài, Phương ma ma kéo nàng đi không được. Mật Quất nói muốn gặp tiểu thư, nếu không thấy tiểu thư, nàng vẫn quý ở đó không đứng dậy." Lệ Chi nói xong, vội vàng cúi đầu, tựa như đã làm chuyện gì sai.

Đúng là nàng.

Lục Khả Tín bắt mắt, nhìn Cẩn Nương, "Tam muội, có cần đại ca sai người ra mặt? Nếu không thì bẩm báo Mẫu thân, để người xử lý nha đầu này."

"Đa tạ ý tốt của đại ca, Mật Quất là nữ nhi của Phương ma ma. Dù sao vẫn phải để cho nàng chút thể diện."

Lục Khả Tín thấy Cẩn Nương có chủ ý, cũng không nhiều lời. Mấy huynh muội đem lễ vật đưa lên, còn nói mấy câu liền cáo từ rồi đi. Lục Khả Tín đi ở phía sau, quay lại nói với Cẩn Nương, "Tam muội, muội trước hết kiên nhẫn vài năm. Chờ tương lai ta có chút tiền đồ, chắc chắn sẽ ra mặt làm chủ cho muội."

Hốc mắt Cẩn nương đỏ lên, nhớ tới trước kia Lục Khả Tín từng vì nàng tìm Hàn Thịnh lý luận, lại bị người của Hàn gia đánh cho một trận, cũng bị mất hết nửa cái mạng. Cẩn Nương gất gao nhìn xuống nước mắt, cười gât đầu, "Cẩn Nương tin tưởng đại ca, nhất định đại ca sẽ có tiền đồ."

"Ta cũng tin là vậy. Vào vương phủ, Tam muội cũng đừng tùy hứng. Trước kia có thầy tướng số đã nói qua, Tam muội người có mệnh tốt mà."

Cẩn Nương dở khóc dở cười, nếu nàng có mệnh tốt thật, tại sao lại gặp được Hàn Thịnh? Vì sao kiếp trước chết thảm như vậy?. Có thể thấy được, thầy tướng số đều là gạt người.

Chương 9: Tuyệt giao

Mật Quất vẫn quỳ trên mặt đất, hai mắt mong chờ nhìn Cẩn Nương, khóc lóc thỉnh cầu: "Tiểu thư, xin người cho nô tỳ ở lại đi! Về sau nô tỳ nhất định sẽ chăm chỉ làm việc, không bao giờ lười biếng. Chẳng những không âm ỉ cùng Lệ Chi và Anh Đào mà còn sẽ giữ bổn phận nữa. Van cầu tiểu thư đừng gả nô tỳ..."

Cẩn Nương nhìn chằm chằm Mật Quất, "Người rất muốn vào vương phủ? Theo ý của người, vào đó sẽ rất có tiền đồ, đúng không?"

Kiếp trước bị nàng ta phản bội, Cẩn Nương còn thật nghĩ rằng, có phải chính mình quá kém cỏi hay không mà lại khiến cho Mật Quất vứt bỏ nàng rồi tìm một con đường khác để tiến thân. Bây giờ nhìn lại, thật ra là do Mật Quất từ đầu đến cuối muốn trèo cao. Nàng ta là một nha hoàn nên có khả năng nhìn thấu tâm tư người khác. Ở Lục gia nàng ta không có đường ra, chỉ có thể đi theo Cẩn Nương đến nhà chồng để tìm cơ hội đổi đời. Mà cách tốt nhất đó chính là bỏ lên giường trượng phu của tiểu thư mình, sau đó khiến Cẩn Nương nghĩ đến tình cảm chủ tớ nhiều năm, còn có thể diện của Phương ma ma mà cho nàng ta làm di nương. Đúng là một kế sách hoàn hảo....

Mật Quất lập tức ngừng khóc, há hốc mồm nhìn Cẩn Nương. Anh Đào hướng Mật Quất bĩu môi, giả bộ cái gì chứ, người nào không biết tâm tư của người, xem mọi người là đồ ngốc sao? Lệ Chi cúi đầu trầm mặc, tiểu thư tựa hồ thật khác thường. Nhưng cụ thể khác thường ở đâu, nàng không nói được. Có thể nói nếu là trước kia, trong tình huống này thì tiểu thư tuyệt đối sẽ mềm lòng.

"Tiểu thư, nô tỳ không có. Nô tỳ không dám nghĩ vậy, nô tỳ chỉ mong ở bên cạnh người, toàn tâm toàn ý hầu hạ tiểu thư." Mật Quất vội vàng tỏ thái độ, tại sao tiểu thư có thể nghĩ nàng như vậy? Nàng là thật tâm muốn hầu hạ bên cạnh người mà.

Cẩn nương lại nở nụ cười, "Người đúng là có lòng, không uổng công nhiều năm tình nghĩa của chúng ta."

Mật Quất liền thấy được hi vọng nhưng lại nghe Cẩn nương cười hỏi, "Người luôn miệng xưng nô tỳ, ta đây hỏi người, có phải nô tỳ nên nghe lời chủ tử hay không?"

Trong đầu có chút do dự, Mật Quất gật đầu.

"Hiện tại ta lấy danh nghĩa chủ tử, an bài người và Phương ma ma ở lại trong phủ. Người không nghe theo phân phó của ta mà còn cãi lại. Vừa rồi còn nói cái gì mà giữ bổn phận, thế đây là bổn phận gì?" Thanh âm Cẩn Nương không cao nhưng giọng điệu trong lời nói lại vô cùng uy nghiêm, đủ để Mật Quất tê liệt ngã xuống.

Mật Quất rơi lệ đầy mặt, liều mạng lắc đầu, "Nô tỳ không có"

"Đủ rồi, không cần giải thích nữa. Ta không muốn nghe. Bất quá dù người cũng hầu hạ ta nhiều năm, ta sẽ nói với Đại nương, cho người chút về vãng sau này. Anh Đào, mang nàng xuống. Lệ Chi, người đi tìm Phương ma ma, đưa nàng hai mươi lượng bạc, nói rằng ta cho thêm Mật Quất làm quà cưới. Mật khác để cho Phương ma ma an lòng, ta sẽ cầu Đại nương an bài riêng cho nàng."

"Tiểu thư, tiểu thư...." Mật Quất la to, lăn lộn không chịu đi ra ngoài. Cẩn Nương cũng mặc kệ nàng, để cho Anh Đào đi xử trí.

Anh Đào mang theo hai ma ma tiến vào, che miệng nàng lại rồi kéo ra khỏi viện. Lệ Chi lấy hai mươi lượng bạc, vội vàng đi gặp Phương ma ma. Sau khi Phương ma ma nhận bạc thì khóc một hồi, nói nàng không dạy tốt nữ nhi, làm Cẩn Nương thêm phiền toái. Tiện thể nhấn lại với Cẩn Nương, nàng nhất định sẽ quản giáo Mật Quất, không để Mật Quất quấy rầy tiểu thư.

Nghe Lệ Chi hồi báo, Cẩn Nương thở ra: "Việc này cứ như vậy đi."

Anh Đào nhỏ giọng nói, "Mật Quất có thể đi vào đây, nhất định là Phương ma ma có ý. Hiện tại thấy thái độ tiểu thư kiên quyết, lúc này Phương ma ma mới mới từ bỏ ý đồ."

Lệ Chi lại bĩu môi, "Mật Quất này cũng thật ngốc, cho rằng vương phủ là chỗ tốt sao? Lại không biết tiểu thư vào đó, cũng là đi chịu khổ."

Cẩn Nương lộ vẻ sầu thảm cười, chịu khổ thì nàng không sợ, bất quá chỉ mong đừng gặp thảm cảnh như ở Hàn gia.

*****

Một ngày này, Cẩn Nương nhận được một phong thư, là Tam tiểu thư Dung gia gửi đến. Dung tiểu thư là bằng hữu của Cẩn Nương, cũng là người thư từ qua lại với nàng nhiều nhất. Mở bức thư ra đọc, bên trong Dung tiểu thư nói là sẽ tuyệt giao với Cẩn Nương. Nàng tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ cho bằng hữu của mình làm thiệp cho người ta, rất mất mặt. Về sau đừng nói với người khác nàng và Cẩn Nương quen biết.

Cẩn Nương cười lạnh một tiếng, lại nữa rồi! Trước kia, bởi vì nàng gả cho Hàn Thịnh cho nên Dung tiểu thư cũng viết một phong thư nói tuyệt giao với

nàng. Sau đó nàng mới biết được, thì ra Dung gia cũng từng đánh chủ ý đến Hàn Thịnh, muốn gả Dung tiểu thư làm vợ kếp. Nhưng mà ai ai cũng không nghĩ đến, miếng mồi béo bở Hàn Thịnh này, thế nhưng không chớp mắt bị Cẩn Nương chiếm được.

"Tiểu thư, Dung tiểu thư đã nói cái gì?" Lệ Chi thấy sắc mặt cẩn nương bất thường, lo lắng bên trong thư có viết cái gì không tốt.

Cẩn Nương lắc đầu, nói: "Không có gì. Về sau không cần nói đến người này."

"À!" Quả nhiên, Tam tiểu thư Dung gia đắc tội với tiểu thư nhà mình.

Cẩn Nương đem đốt bức thư, nhìn phong thư biến thành tro bụi, lúc này mới lộ ra tươi cười.

"Tiểu thư, ngày mai sẽ vào vương phủ. Chúng ta có cần thu thập chút đồ vật mang đi không? Như là sách vở tiểu thư thích, còn có mấy thứ thù thù tiểu thư chưa làm xong." Lệ Chi chủ động mở miệng, dò đi tâm tư của Cẩn Nương.

Cẩn Nương lắc đầu, "Đừng mang những thứ quan trọng theo, người lo liệu đi. Ngoài ra, hỏi một chút bên Đại phu nhân, có thu xếp ổn thỏa chưa?". Đưa nàng vào vương phủ, hiển nhiên cũng hi vọng nàng giành chút ít thể diện quay về. Như vậy thì Tần phu nhân nhất định sẽ dụng tâm vì nàng tính toán một phen. Đầu tiên chính là tiền bạc, ở vương phủ mà không có tiền bạc dẫn đường, sẽ ngồi chờ chết già trong một góc nào đó. Trừ phi được vị trí tốt, có hài tử, khi đó mặc dù không tiền bạc nhưng cũng có nhiều người nịnh bợ.

"Bên phía Đại phu nhân, Anh Đào đã đi hỏi thăm. Đại phu nhân đang bận bịu chuyện của tiểu thư. Nô tỳ đoán trễ nhất là sáng mai, Lão gia và Đại phu nhân sẽ cho mời tiểu thư đến để dặn dò." Lệ Chi đánh giá tình hình.

***

Lệ Chi không đoán sai, sáng sớm ngày hôm sau, Tần phu nhân cho gọi Cẩn Nương đi qua nói chuyện. Sau khi Cẩn Nương vào phòng, nàng cũng không bắt ngờ khi thấy Lục Trường Trung đã ở bên trong, cùng Tần phu nhân song song ngồi. Cẩn Nương tiến lên hành lễ, "Nữ nhi xin thỉnh an Phụ thân và Đại nương"

"Đứng lên đi" Tần phu nhân nhin không được nói: "Ủy khuất con rồi, mau ngồi xuống nói chuyện."

"Tạ ơn Đại nương"

Tần phu nhân nhìn Lục Trường Trung, sau đó nói: "Cẩn Nương, hai ngày này Chu di nương có đi làm phiền con hay không?"

Cẩn Nương bất ngờ, không nghĩ tới trước hết lại nói việc này. Hai ngày nay, Chu di nương đều tìm đến nàng, ra vẻ thực thân thiết muốn truyền thụ cho Cẩn Nương như thế nào để làm thiệp thật tốt. Cẩn Nương tức giận đến mức không muốn nhận nàng là mẹ.

Mặc dù thật sự phải truyền thụ nhưng thái độ và sắc mặt kia, làm cho người ta không thể chấp nhận được. Còn nói bộ dáng Cẩn Nương làm thiệp thật sự không ổn, đứng ra vẻ đoan trang. Đều là làm thiệp mà còn có bộ dáng như tiểu thư khuê các, chẳng phải để người ta chê cười. Nếu đã làm thiệp cần nên giống như Chu di nương nàng. Nghe những lời như thế, Cẩn Nương còn chưa nộ khí xung thiên thì Anh Đào và mấy ma ma khác khẩn cấp lôi Chu di nương chạy ra ngoài tránh sự oanh tạc của nàng.

Cẩn Nương cảm thấy khó chịu, giọng điệu cũng trở nên gượng gạo: "Đa tạ Đại nương quan tâm, mẫu thân nơi đó cũng không có việc gì."

Tần phu nhân cũng biết nấy việc kia nên có chút bất mãn. Lục Trường Trung ho nhẹ một tiếng, nói: "Tốt lắm, đừng nhắc đến nữa. Cẩn Nương, đến thời điểm buổi chiều, vương phủ sẽ cử người tới đón con vào phủ. Sau khi trở về phòng thì chuẩn bị một phen."

"Dạ, phụ thân". Cẩn Nương lạnh nhạt đáp

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Cao công tử

Tần phu nhân thấy Cẩn Nương lạnh nhạt, lo lắng trong lòng nàng còn oán hận, nên nói: "Cẩn Nương, con chịu ủy khuất rồi. Nhưng mà thật sự không có biện pháp khác nên con cũng đừng oán phụ thân."

"Đại nương, nữ nhi chỉ là vì khản trương, lúc này mới không chú ý lễ nghĩa. Xin phụ thân và Đại nương thứ lỗi." Cẩn Nương cúi đầu, thành khẩn giải thích.

Lục Trường Trung thờ dài một tiếng, "Thôi, cũng là ta không tốt. Lại liên lụy đến con, trong lòng con có oán trách cũng là lẽ thường."

Cần Nương định mở miệng nhưng cuối cùng cũng không nói gì. Tần phu nhân ra mặt hoà giải, "Lão gia đừng nói nữa. Việc đã đến nước này, quan trọng hơn hết chính là nghĩ cho tương lai của Cần Nương." Nói xong, ra dấu cho Cung ma ma đem đồ cưới cho Cần Nương xem, "Thời gian gấp rút nên chỉ đặt mua một ít đồ quan trọng, lúc quan trọng cũng có thể đem ra dùng. Con mau nhìn xem, có cái gì không vừa ý, hiện tại nói ra để ta cho người thay đổi."

Cần Nương tiếp nhận đồ cưới, nhìn lướt qua liền chấn động. Theo quy củ Lục gia, nếu là thứ xuất thì của hồi môn được chuẩn bị sẵn chỉ có ba ngàn lượng, nhiều nhất cũng bốn ngàn lượng, ở kinh thành thì như vậy so ra được xem là nhiều. Khi thứ xuất thành thân, sẽ đặt mua hai điền trang, một cửa hàng và chút ít tiền bạc. Dù cho số lượng người trong nhà có nhiều hơn cũng không cấp thêm. Đây là quy củ mà Lục lão thái gia khi còn sống đã định ra, để giữ gìn Lục gia và các tộc khác luôn phồn thịnh. Giống như hai thức thức là thứ xuất của Lục gia vậy, hiện tại đang ở riêng bên ngoài.

Nhưng mà đồ cưới trên tay Cần Nương tuyệt đối không chỉ bốn ngàn lượng. Gồm có ba ngàn lượng ngân phiếu; ba trăm lượng bạc; một trăm lượng vàng thỏi; hai mươi hai nén bạc thỏi; san hô, mã não, phi thủy, trân châu, mỗi thứ một bộ; y phục bốn mùa mỗi thứ ba bộ, chưa tính hải và vớ; một rương được liệu; mười một cây vải bằng gấm thượng hạng. Ngoài ra, còn có một số hộp trang sức khác, thuận tiện cho Cần Nương dùng để thưởng cho hạ nhân ở vương phủ. Còn có quả ra mắt các trác phi khác cũng đều chuẩn bị tốt. Cuối cùng là mười viên ngọc trai Nam Hải, để thời điểm mầu chốt Cần Nương có thể dùng tới. Cần Nương kinh ngạc, phần đồ cưới này ít nhất cũng đáng bảy, tám ngàn lượng. Ngọc trai thì Cần Nương không biết giá nhưng đoán cũng trên dưới một vạn lượng.

Tần phu nhân đối với phản ứng của Cần Nương thực vừa lòng, "Cần Nương, việc này ta cùng Lão gia cũng biết là đã ủy khuất con. Chỉ duy nhất có thể cho con những đồ vật này, nghĩ đến việc vào vương phủ, dùng tiền cũng có thể tạo ra một con đường dễ đi. Con phải quý trọng, tiết kiệm một chút."

Lục Trường Trung cũng nói: "Đại nương con nói không sai. Tuy rằng phần đồ cưới này không thể so với vương phủ giàu sang nhưng là dùng để dứt lốt cho hạ nhân, như vậy cũng đủ rồi. Tóm lại, con phải cẩn thận. Vương phủ không thể so với nhà mẹ đẻ, mọi việc đều phải suy đi nghĩ lại. Nếu con sống tốt, chúng ta cũng có thể yên tâm."

"Phụ thân! Đại nương! Con hiểu mà. Con biết phân nặng nhẹ, chắc chắn sẽ sống tốt." Trong lòng Cần Nương cảm thấy thật phức tạp. Kiếp trước gả cho Hàn Thịnh, của hồi môn chỉ có bốn ngàn lượng cộng thêm thôn trang và một cái cửa hàng. Nhưng theo lý, rốt cuộc Lục gia cho Hàn Thịnh bao nhiêu không thể nào biết được.

Lục Trường Trung lại tinh tế căn dặn thêm lần nữa, mới đi đến thư phòng. Tần phu nhân gọi Cung ma ma vào, giảng giải cho Cần Nương chút ít việc khuê phòng. Cần Nương vẫn cúi đầu, sắc mặt tái nhợt, không có nửa điểm ngượng ngùng. Cung ma ma trông thấy, trong lòng không nhẫn tâm, khuyên nhủ: "Tam tiểu thư đừng như vậy. Sự việc đã đến tình trạng này, cần phải ngẫm lại nên tồn tại ở vương phủ như thế nào. Tiểu thư cũng đừng vì chuyện này mà lạnh nhạt với Vương gia, cuối cùng chịu khổ vẫn là người."

"Lời ma ma chỉ dạy, ta hiểu được." Cần Nương giữ vững tinh thần, lại lắng nghe một lát. Sau đó Tần phu nhân bàn bạc với Cần Nương quyết định mang theo nha hoàn nào vào vương phủ. Cần Nương thành thật nói sẽ mang theo Anh Đào và Lệ Chi, Tần phu nhân thấy không ổn lắm. Không có một ma ma nào theo sao được, chỉ ít họ đều là người từng trải, có lợi rất nhiều.

Nhưng mà chủ ý Cần Nương đã quyết, tuyệt đối không mang theo mẹ con Phụng ma ma. Bên cạnh Tần phu nhân thì không chọn được người thích hợp, cũng không thể để Cung ma ma đi nên cuối cùng đành theo ý của Cần Nương.

Ra khỏi Chính viện, thế nhưng không ngờ lại gặp Cao Hi Niên. Đó là một nam tử anh tuấn, khí chất nho nhã, đối nhân xử thế rất khiêm tốn, thời điểm nói chuyện nàng luôn hàm chứa nụ cười. Hôm nay hắn mặc trường bào màu xanh, búi tóc trên đầu vô cùng đơn giản, chỉ dùng một cây trâm gỗ cố định. Khóe miệng mỉm cười hướng phía nàng đi tới.

Lệ Chi nhỏ giọng nhắc nhở, "Tiểu thư, Cao công tử đã tới"

Ngón tay Cần Nương run nhẹ. Cao Hi Niên, Trưởng tử của Tam lão gia Cao gia. Nàng cũng từng mơ tưởng đến việc làm nương tử hắn, nhưng mà về sau... Thôi, giờ nghĩ những cái này để làm gì.

"Tiểu thư, chúng ta có tránh đi không?" Lệ Chi lo lắng hỏi, sợ Cần Nương kích động lên, nói ra những điều không phù hợp.

Anh Đào lại nói: "Sáng sớm hôm nay nô tỳ có nghe nói, Tam phu nhân qua phủ chúng ta để thăm hỏi Đại phu nhân, cũng là thuận tiện đưa được liệu. Có thể Cao công tử mới từ nhà kho đi ra. Bất quá không thấy Tam phu nhân đâu, chắc là người trực tiếp qua chỗ Đại phu nhân rồi."

Cần Nương nghe hai nha đầu nói xong, cũng không đáp lại. Nàng từ từ tiến lên, đối với người khác chẳng qua chỉ có mấy tháng nhưng với nàng mà nói thì cũng đã rất nhiều năm chưa gặp Cao Hi Niên. Lúc trước, Cần Nương là thật tâm hy vọng có thể gả vào Cao gia. Cao gia là Y dược thế gia truyền đã nhiều đời, hơn nữa Tam phu nhân lại am hiểu phụ khoa. Bởi vì cùng Tần phu nhân đều là người Cửu Giang, trước đây có quen biết. Sau này xuất giá, lại trước sau đều tới kinh thành, đúng là cơ duyên nên tình nghĩa hai người càng bền chặt. Còn Cao Hi Niên, cũng là thế hệ thiếu niên xuất chúng, tuổi còn trẻ nhưng kiến thức về y dược không tầm thường chút nào. Thời gian sau này, có thể trở thành một đại danh y.

Trước sau Tết âm lịch, Tần phu nhân còn có ý tứ gả nàng cho hắn, trong lòng nàng cũng nguyện ý. Nhưng mà hết thảy đều đã thay đổi, nàng lại gả cho Hàn Thịnh, Hàn gia địa vị hiển hách, nàng cũng ưng thuận. Vốn là đối với Cao Hi Niên cũng không có tư tình nam nữ, bởi vậy trong lòng trừ bỏ tiếc nuối ra, cũng không có cảm giác gì khác. Hiện giờ gặp lại, cảnh còn người mất, trong lòng Cần Nương không hiểu sao lại sinh ra một chút áy náy. Tựa hồ là nàng có phụ hắn hoặc là nàng đã đánh mất rất nhiều thứ quan trọng.

Chương 11: Vương phủ

"Tam tiểu thư"

"Cao công tử hữu lễ". Cẩn nương khách khí chào

Về mặt Cao Hi Niên có chút cô đơn, quan sát Cẩn Nương, quan tâm nói: "Chuyện của tiểu thư ta có nghe qua."

Sắc mặt Cẩn Nương trắng bệch, hẳn có thể khinh thường nàng hay không?

"Ta rất lo lắng. Trong vương phủ có biết bao nữ nhân, thị phi lại không ít. Vạn nhất . . . ." Cao Hi Niên không thể nói thêm gì nữa.

Ngược lại Cẩn nương lại trấn định hơn, "Đa tạ ý tốt của Cao công tử, ta hiểu được. Cao công tử cứ tự nhiên, vậy tạm biệt . . . . .". Nói xong, lướt qua hẳn, bước nhanh rời đi.

"Tam tiểu thư, chờ một chút" Cao Hi Niên gọi, tiếp đến lại đuổi theo, "Tam tiểu thư, ta thấy khí sắc tiểu thư không tốt lắm, chỗ này của ta có mấy loại thuốc dùng để điều dưỡng cơ thể. Hiện tại ta sẽ viết ra cho tiểu thư."

"Không cần đâu, đa tạ công tử". Cẩn Nương chỉ cảm thấy lúng túng, vội vàng chạy. Nàng sợ chính mình ở đây thêm chút nữa sẽ nhịn không được khóc trước mặt hẳn. Cẩn Nương phát hiện mấy ngày nay bản thân tựa hồ thật yếu ớt giống như cành liễu, luôn không khống chế được nỗi sợ hãi và lo lắng. Bất quá không sao cả, nàng sẽ tốt thôi, nàng nhất định sẽ thật tốt.

"Tiểu thư, tiểu thư . . . ." Lệ Chi và Anh Đào liền đuổi theo Cẩn Nương.

"Tiểu thư đừng khổ sở, Cao công tử tốt lắm nhưng mà hai người lại không có duyên phận với nhau". Anh Đào nhỏ giọng nói, đó cũng là lời thật tình của nàng.

Lệ Chi trừng mắt nhìn Anh Đào, nói chuyện không biết cân nhắc, quay sang hỏi ý Cẩn Nương, "Tiểu thư, chúng ta trở về đi. Buổi chiều, người của Vương phủ sẽ đến, chúng ta còn phải thu thập một phen."

Cẩn Nương ngoảnh lại thì đã không thấy bóng dáng Cao Hi Niên đâu nữa, rồi mới nói: "Lệ Chi! Anh Đào! Chúng ta nhất định sẽ sống tốt, đừng hay không?"

Lệ Chi phụ họa, "Đúng vậy, tiểu thư"

Anh Đào cúi đầu, bĩu môi: "Nếu tiểu thư có thể gả cho Cao công tử thì ổn rồi"

"Đừng nói bậy" Lệ Chi hung hăng nhìn chằm chằm Anh Đào, chẳng lẽ không thấy tiểu thư đang thương tâm sao, như thế nào còn nói những lời này làm tiểu thư khổ sở.

Anh Đào chính là cảm thấy đáng tiếc cho Cẩn Nương. Cao công tử là nam nhân tốt nha. Nếu Lão gia không xảy ra chuyện thì hôn sự của Cao công tử và tiểu thư nhất định có thể thành. Chi tiếc tạo hóa trêu ngươi, số mệnh tiểu thư không gặp may.

"Anh Đào nói cũng không sai đâu".

Lời của Cẩn Nương làm Lệ Chi sợ tới mức chết khiếp, "Tiểu thư, còn nói chuyện này để làm gì. Trong lòng người không phải càng khó chịu hơn sao."

Cẩn Nương cúi đầu, nội tâm cảm thấy bi thương. Đáng tiếc, có duyên không phận thì cuối cùng cũng đành chấp nhận, "Đi thôi, về sau không cần nhắc lại nữa"

"Dạ, tiểu thư". Lệ Chi và Anh Đào cảm xúc cũng dâng cao, trong lòng uất nghẹn. Quay đầu lại nhìn thì Cao Hi Niên đã đi mất, nếu Cao gia cũng là danh môn vọng tộc, có địa vị cao ở trong triều thì có phải vận mệnh tiểu thư sẽ tốt hơn không? Nhưng mà tiểu thư cũng chưa chắc gì gả được vào Cao gia. Dù sao cũng là thứ nữ, chênh lệch thân phận khá nhiều.

***

Sắc trời dần dần tối, nháy mắt người của Vương phủ sắp đến. Cẩn thu thập những gì cũng đều đã hoàn tất, Cẩn Nương cũng được trang điểm xong, một thân hỉ phục đang ngồi ngay ngắn trên giường. Chu di nương thừa dịp thời điểm này muốn đến âm ỉ kết quả bị Tần phu nhân cho người kéo về nội viện, trực tiếp trông chừng. Tần phu nhân kiểm tra thêm một lần, thấy thần sắc Cẩn Nương lạnh nhạt như vậy, chỉ biết âm thầm thở dài.

Cung ma ma vội vàng tiến vào bẩm báo, "Quần gia của Vương phủ đã đến, Lão gia đang tiếp đón ở bên ngoài. Còn có hai ma ma cũng tới, để đón Tam

tiểu thư lên kiệu"

Cả người Cẩn Nương run rẩy, trong lòng sợ hãi đến tận tận đáy lòng. Lệ Chi gắt gao đè bả vai của Cẩn Nương xuống, Cẩn Nương mới không có khăn trương đến thất lễ. Hai ma ma của Vương phủ tuổi cũng không còn trẻ nên nhìn rất nghiêm túc. Vào phòng liền kiểm tra Cẩn Nương từ đầu tới đuôi, cho nàng đứng dậy rồi đi hai bước để đánh giá. Cẩn Nương làm đúng theo những gì yêu cầu, hai ma ma lại kiểm tra cả Anh Đào và Lệ Chi. Sau đó, hai người cùng nhau gật đầu, rốt cuộc thấy không có vấn đề, có thể xuất phát.

Thế là Cẩn Nương được đưa ra khỏi phòng, đến cổng rồi trực tiếp vén màn kiệu lên và ngồi vào trong. Mà Anh Đào và Lệ Chi thì ngồi trên xe ngựa ở phía sau, đi từ cửa bên hông của Lục phủ ra. Ngồi trong kiệu thế nhưng khăn trương và sợ hãi chậm rãi tan biến. Tuy rằng con đường phía trước còn gập ghềnh nhưng không sao hết. Nàng sống lại thêm một lần, so với người khác biết rõ mọi thứ hơn nhiều.

Cũng không biết trải qua bao lâu, chỉ thấy bên trong kiệu ánh sáng càng ngày càng mờ, có lẽ sắc trời đã nhuộm tối. Sau đó cỗ kiệu liền dừng lại, hai ma ma cúi đầu bước xuống rồi lại ngồi trên nhuyễn kiệu tiếp tục đi vào bên trong Vương phủ. Trong thời gian ngắn ngủi, Cẩn Nương chỉ kịp vội vàng liếc mắt một cái, nơi này là cổng trong của Vương phủ. Xem như đã vào cửa chính Vương phủ rồi sao?

Nhuyễn kiệu vẫn hướng nội viện đi đến. Vào nội viện, rẽ một chỗ ngoặt, nhìn phương hướng khẳng định không phải đi đến phòng hảo hạng. Cẩn Nương gắt gao nắm chặt hai tay, các đốt ngón tay trắng bệch, trong đầu cảm thấy trống rỗng. Không biết qua bao nhiêu cửa, trên đường gặp bao nhiêu người, đi thêm một đoạn dài, cuối cùng dừng lại trước cửa một sân viện.

"Đến rồi, Lục tiểu thư xuống đây đi".

Cẩn Nương bước xuống, ngẩng đầu lên nhìn, trên cửa viện thấy ba chữ to 【Tĩnh An Cư】.

"Lục tiểu thư, mời vào. Về sau Lục tiểu thư sẽ ở nơi này, trong viện còn có ba ma ma hầu hạ. Về phần nha hoàn, sáng mai, tổng quản sẽ sắp xếp người đến. Hôm nay, Lục tiểu thư trước tiên . . . ." Ma ma dẫn Cẩn Nương vào cửa viện, chỉ vào bên trong, sau đó liền nhìn chằm chằm vào Cẩn Nương.

Vốn là Cẩn Nương còn chưa phục hồi tinh thần, chờ sau khi bình tĩnh, chạy nhanh đến đem vài thỏi bạc đã chuẩn bị trước dâng lên, "Đa tạ hai vị ma ma, làm phiền quá". Cảm chút bạc, trên mặt hai ma ma liền tươi cười, "Lục tiểu thư khách khí, người cũng mệt mỏi cả ngày rồi, nghỉ ngơi sớm một chút. Nô tỳ cáo từ trước"

Hai ma ma vừa đi, vốn trong viện có ba ma ma cứ liên tục nhìn nhau, cuối cùng một ma ma có thân hình mập mạp bước ra nói, "Lục tiểu thư. Nô tỳ là người ở phòng trà nước, họ Thôi. Tiểu thư mới đến, không biết cần bọn nô tỳ hầu hạ những gì?"

Cẩn Nương theo thanh âm nhìn qua ba vị ma ma, trong ánh mắt họ đều lộ ra vẻ đánh giá, khinh thường, tựa hồ còn có ý tứ chế giễu. Cẩn Nương mặt không chút thay đổi gật gật đầu, nói: "Thôi ma ma khách khí. Xem ra lai lịch của ta các người cũng đều biết, tương lai nếu chúng ta ở chung lâu dài cùng một chỗ. Mấy ma ma chắc cũng biết quy củ ở Vương phủ, có lẽ không cần ta nhắc nhở, các vị đây tất nhiên biết nên làm cái gì, không nên làm cái gì."

Ba ma ma liền sững sờ, Lục Cẩn Nương đây là có ý tứ gì? Ra oai phủ đầu với bọn họ sao? Nói đùa à, chỉ là nữ nhi của một quan ngũ phẩm nhỏ bé, ai thêm đề mắt đến. Vương gia có tới sủng hạnh hay không còn chưa biết đâu. Bất quá nhìn dung mạo nàng ta rất xinh đẹp, nói không chừng thật đúng là có thể lọt vào mắt Vương gia. Đến lúc đó lại đi nịnh bợ thì đã chậm nhưng hiện tại khiến cho các nàng phải xum xoe, cũng là không có khả năng a.

Thôi ma ma cười nói, "Lục tiểu thư nói đùa. Như vậy đi, hôm nay người cũng mệt mỏi rồi, nô tỳ đi nấu nước cho tiểu thư rửa mặt một phen, cũng nghỉ ngơi sớm một chút."

"Đa tạ Thôi ma ma"

Mặt khác, Thôi ma ma lại thuận tiện giới thiệu hai vị ma ma khác cho nàng, một người là ma ma giữ cửa họ Vương, còn người kia là Ứng ma ma chuyên làm những việc vặt trong viện. Chờ Cẩn Nương nói chuyện xong với ba vị ma ma thì Anh Đào và Lệ Chi mới mang theo toàn bộ hành lý đến, ba ma ma này thấy của hồi môn đơn giản, trên mặt liền có vẻ khinh thường. Anh Đào và Lệ Chi đều nhíu mày, cũng không cần ba người họ giúp đỡ, hai người cùng nhau sắp xếp thỏa đáng.

Sau khi thu thập xong, sắc trời đã sớm đen như mực. Lúc ra cửa tất cả mọi người chưa ăn gì hết nên bụng đã sớm đói. Lệ Chi nhân tiện nói: "Anh Đào, người đi phòng bếp nấu nước cho tiểu thư tắm rửa, còn ta sẽ đi hỏi ba ma ma kia một chút, đêm nay cơm tối ăn bài như thế nào." Tiếp theo lại nói thầm, "Không biết buổi tối hôm nay, khi nào Vương gia sẽ đến?"

Cẩn Nương đột nhiên nói: "Hôm nay không cần lo lắng, Vương gia sẽ không tới."

"Tiểu thư?". Hai nha đầu hoảng sợ. Không đến? Chẳng lẽ sẽ thất sủng hay sao? Làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Thị Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Hạ nhân gian xảo

Cần Nương nhìn sắc mặt hai nha đầu, mới biết bọn họ hiểu lầm, liền giải thích: "Không cần suy nghĩ nhiều, hôm nay chúng ta vừa tới, ngay cả nha hoàn tổng quản Vương Phủ còn không có an bài lại đây, mấy ma ma kia cũng dăn dò nghỉ ngơi sớm một chút, chắc là Vương gia không biết chúng ta đã đến đâu."

Anh Đào vỗ ngực, "Thật là hù chết nô tỳ"

Cần Nương cười nói, "Không có gì phải lo lắng, các người cứ làm việc đi"

"Dạ, tiểu thư".

Lúc này Anh Đào mới đi tìm Thôi ma ma để hỏi việc nấu nước, Lệ Chi thì đi tìm Ứng ma ma, bà ta phụ trách mấy việc vặt ở phòng bếp. Còn Cần Nương lúc này cũng đang nghĩ xem cuộc sống tương lai chính mình ở đây như thế nào. Tĩnh An Cư là một viện nhỏ bé, có ba gian phòng. Gian giữa để tiếp khách, gian bên trái có thể dùng để sinh hoạt mà ban ngày cũng có thể nghỉ ngơi, còn bên phải là phòng ngủ. Bên trong có tất cả đầy đủ chăn đệm, xem ra còn rất mới.

Ngoài ra còn có 4 sương phòng. Gồm phòng bếp, phòng trà nước, phòng củi, còn lại là mái hiên cho mấy ma ma ở. Nhìn chung thì so với Lục phủ, nơi đây tốt hơn rất nhiều. Dù sao cũng là Vương phủ, chi cần không phải trong cung nên không cần lo lắng nhiều quy tắc. Không giống Lục gia, bởi vì Lục Trường Trung chỉ là quan ngũ phẩm cho nên Lục gia có rất nhiều hạn chế, nơi ở cũng không quá rộng rãi.

". . . . . Ma ma người có thể nào nói như vậy. Người là lão nhân ở Vương phủ, chúng ta mới vừa đến, không tìm người thì tìm ai?"

Cần Nương ngạc nhiên, thế nhưng lại nghe được Lệ Chi tranh cãi ầm ĩ cùng người khác. Cần Nương đi ra giữa viện, chỉ thấy Lệ Chi cùng với Ứng ma ma đang tranh luận ầm ĩ, còn Vương ma ma thì đang dựa vào cánh cửa nhìn Lệ Chi với vẻ mặt chế giễu. Về phần Thôi ma ma, chắc đang ở phòng trà nước với Anh Đào.

"Lệ Chi, có chuyện gì xảy ra vậy? Có cái gì không thể nói, cãi nhau như thế giống bộ dáng gì chứ?". Cần Nương nghiêm khắc quát lớn, ánh mắt nhưng vẫn nhìn chằm chằm Ứng ma ma.

Bất quá bị cần nương nhìn, Ứng ma ma cũng dần dần không được tự nhiên. Lệ Chi thật tui khuất.nói: "Tiểu thư, từ trưa đến giờ chúng ta còn chưa dùng bữa. Nô tỳ liền tìm Ứng ma ma hỗ trợ, nghỉ cùng đi phòng bếp nhìn xem có thể có cái gì ăn. Nhưng mà Ứng ma ma chẳng những không đi còn nói những lời khó nghe."

Ứng ma ma hừ một tiếng khinh miệt, "Lệ Chi cô nương, người cũng đừng nói lung tung. Ta là nói, hôm nay cũng trễ rồi, đã sớm qua thời gian dùng cơm. Phía sau phòng bếp khẳng định không còn thức ăn, ta đây chẳng phải đi một chuyến không công sao?"

"Người?". Lệ Chi tức giận đến nước mắt đảo quanh, vừa mới tiến vào Vương phủ đã bị hạ nhân làm khó dễ, về sau phải sống như thế nào? Không khỏi nhìn tiểu thư mình xin giúp đỡ.

Thần sắc Cần Nương thân nhiên, nhìn không ra tâm trạng, "Ứng ma ma, ngày thường thì viện này ai làm chủ?"

"Là Thôi đại tỳ."

"Lệ Chi, đi gọi Thôi ma ma đến. Hôm nay chúng ta liền nhân cơ hội này, hảo hảo nói cho rõ."

Lệ Chi không rõ Cần Nương muốn làm cái gì, bất quá vẫn chạy đi gọi người. Thôi ma ma cùng Anh Đào đều đi tới, kỳ thật Thôi ma ma trong lòng cũng rõ ràng chuyện gì xảy ra, chẳng qua theo lẽ liền hỏi một chút. Cần Nương để cho Lệ Chi cùng Ứng ma ma đem sự tình nói lại lần nữa, sau đó Cần nương liền hỏi, "Thôi ma ma, do ta cũng vừa mới đến nên quy củ của Vương phủ ta cũng không hiểu lắm. Hôm nay cũng đúng dịp, xin Thôi ma ma hãy giải thích nghi hoặc cho ta"

"Lục tiểu thư xin cứ hỏi"

"Tốt lắm, xin hỏi Thôi ma ma, thức ăn sau này của ta là do ai phụ trách?"

"Tiểu thư, điểm tâm đều là do Ứng ma ma làm nhưng cơm trưa cùng cơm chiều là phòng bếp đưa tới. Viện này của chúng ta, thức ăn đều là từ trong Đại trù viện của Vương phủ cấp."

Cần Nương lại hỏi: "Thì ra là vậy, thế tình huống này như thế nào? Chẳng hạn như một chủ tử bởi vì chậm trễ thời gian dùng cơm, theo ý tứ của Ứng ma ma, không phải chủ tử này nên nhịn đói hay sao?"

"Lục tiểu thư hiểu lầm, không phải như thế. Nếu là có chậm trễ thời gian dùng cơm, người bên cạnh chủ tử có thể đi phòng bếp gọi."

"Vậy là tốt rồi. Xin hỏi Thôi ma ma, tình huống giống như ta hôm nay nên xử trí như thế nào?". Cần Nương mỉm cười nhìn Thôi ma ma.

Thôi ma ma nhú mày, lại trừng mắt nhìn Ứng ma ma. Rồi mới lên tiếng: "Lục tiểu thư yên tâm, vô luận như thế nào nô tỳ cũng sẽ không để người phải đói bụng. Nhưng do hôm nay tiểu thư mới đến, bọn nô tỳ cũng không có chuẩn bị. Phòng bếp nơi đó cũng không an bài nên cũng không phải Ứng ma ma cố"

ý muốn làm khó, thật sự là có nguyên nhân."

Cần Nương nở nụ cười, kỳ thật khi Lê Chi đem sự việc nói lại, trong lòng nàng đã hiểu. Vương phủ to lớn như vậy, nơi phòng bếp đó cũng không phải ai cũng có thể sai khiến. Ứng ma ma ở chỗ này thì ra về ta đây nhưng đến phòng bếp kia chỉ sợ phải xem sắc mặt người ta. Bà ta không muốn đi để khỏi bị người khác chế nhạo nên lúc này mới cực lực cự tuyệt còn Lê Chi lại cố tình không hiểu sự việc. Thật ra tình huống của các nàng, dùng chút bạc là có thể giải quyết. Sở dĩ phải hỏi Thôi ma ma, cũng là do Cần Nương thuận tiện muốn cho bọn họ biết, nàng là người có chủ kiến, không thể dễ dàng bị người khác sắp đặt. Hiện giờ hỏi rõ ràng rồi nên bụng cũng thật sự đói, Cần Nương liền tính toán đem sự tình nhanh chóng chấm dứt. "Thôi ma ma nói rất đúng. Hôm nay Lê Chi người cũng có phần sai, chúng ta vừa tới, trong phủ không chuẩn bị cũng là lẽ đương nhiên."

"Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi"

"Được rồi, việc này ta sẽ an bài. Lê Chi, người mang theo bạc cùng Thôi ma ma và Ứng ma ma đi qua phòng bếp. Cũng là để cho người ở đó biết Tình An Cư vừa có chủ tử mới". Tiếp theo hướng Thôi ma ma nói, "Thôi ma ma, làm phiền người cùng đi một chuyến. Người cũng có mặt mũi ở đây, Lê Chi lại là người mới. Có ma ma theo, ta cũng yên tâm nha đầu kia có thể đem sự tình làm thật thỏa đáng. Ba vị ma ma, thật ra có nhiều việc còn phải làm phiền các người. Tuy rằng ta mới tới nhưng cơ bản vẫn biết quy củ. Đến lúc đó sẽ không bạc đãi ba vị."

Ý tứ rõ ràng như vậy, ba người Thôi ma ma còn có cái gì không hiểu?! Thôi ma ma dẫn đầu nói: "Lục tiểu thư yên tâm, chúng nô tỳ hiểu được. Chắc chắn sẽ hầu hạ người thật tốt, không để cho tiểu thư bận tâm đến những việc nhỏ nhặt như thế này."

"Vây phiền toái Thôi ma ma"

Cần Nương vội ra hiệu, Lê Chi liền vào phòng lấy một ít bạc, lúc này mới cùng Thôi ma ma và Ứng ma ma đến phòng bếp. Vương ma ma có chút ngại không yên, hai người họ đi chuyến này còn có tiền thưởng, duy chỉ có bà cái gì cũng đều không có.

Cần Nương liếc nhìn bà ta, trước tiên bỏ người này qua một bên, đợi một thời gian rồi nói sau. Tiền bạc của nàng có hạn, cũng không thể để người ta cho rằng nàng xem tiền như rác. Mỗi người muốn lợi lộc từ chỗ nàng, vậy bắt buộc phải làm đúng phận sự và có thành ý.

Có bạc để mở đường nên thời điểm ba người Lê Chi trở về, thuận lợi mang được chút đồ ăn. Phòng bếp cũng có người nhận thức được nơi này nên Cần Nương không thể thiếu thưởng thêm chút bạc nữa.

Dùng cơm, tắm rửa sạch sẽ xong, cuối cùng có thể ngồi xuống, cân nhắc tương lai một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Buổi chiều đầu tiên

Cần Nương đang mặc một bộ trung y, do ban đêm hơi lạnh, hơn nữa trên tóc vẫn còn chút ẩm ướt, liền khoác thêm áo choàng ở trên người. Ngồi trước bàn trang điểm, nhìn chính mình trong gương Lê Chi nhẹ nhàng lau tóc cho nàng. Anh Đào thì đang trải chăn mền, quay sang nói: "Tiểu thư, nô tỳ đều kiểm tra qua, đồ dùng nơi này còn khá mới. Nếu thời gian không gấp thì chúng ta có thể dùng đồ của mình, không nhất thiết phải dùng đồ của Vương phủ."

Lê Chi trừng mắt nhìn Anh Đào, giờ nói chuyện này để làm gì? Chẳng phải làm tiểu thư thương tâm hơn sao. Anh Đào le lưỡi, cũng biết bản thân nói sai rồi. Cần Nương nhớ lại, kiếp trước vào Hàn gia, tuy là làm vợ kế nhưng đệm chăn và các thứ linh tinh tất cả đều là chính mình mua, ngay cả bồn cầu cũng từ nhà mẹ mang qua. Như thế thì tính sao? Không một ai để ý.

Lê Chi nhỏ giọng: "Tiểu thư, bên ngoài đã khóa cổng rồi". Dừng một chút, lại nói: "Thật sự hôm nay Vương gia sẽ không lại đây sao?"

Cần Nương gật đầu, "Không cần lo lắng, Vương gia sẽ không đến"

"Vây ma ma có nói khi nào Vương gia đến không?". Lê Chi lại hỏi tiếp

Cần Nương nhíu mày, quay đầu lại nhìn nàng. Lê Chi khẩn trương nói: "Tiểu thư, nô tỳ chỉ là lo lắng người ở Vương phủ . . . .". Nếu Lục Cần Nương trở thành nữ nhân của Vương gia, người của Vương phủ tự nhiên không dám xem nhẹ như vậy. Từ đầu đến cuối, không minh bạch như vậy, không danh không phận ở tại đây thì tính sao? Chỉ sợ một thời gian sau, đã bị Vương gia quên có một người như thế, hạ nhân Vương phủ cũng có thể tùy tiện khi dễ các nàng.

Cần Nương vỗ vai Lê Chi, an ủi: "Đừng lo nghĩ nhiều, An tổng quản và phụ thân có qua lại với nhau, ông ta ở trước mặt Vương gia cũng rất được trọng dụng. Ta nghĩ vô luận như thế nào, cũng sẽ không có tình huống xấu phát sinh đâu."

"Tiểu thư nói đúng". Anh Đào so với Lê Chi lạc quan hơn rất nhiều, "An tổng quản tự mình tiến cử tiểu thư vào Vương phủ, chắc chắn sẽ không mặc kệ

người."

Cần Nương cúi đầu mỉm cười, nói thì nói vậy nhưng tương lai như thế nào, phải dựa vào mình phần đầu. An tổng quản cùng lắm có tác dụng xe chỉ luôn kim thôi.

"Tóc của tiểu thư khô rồi. Người có muốn nghỉ ngơi không?". Lệ Chi đem tóc Cần Nương xõa ra, dùng lược mềm chải nhẹ nhàng, "Tóc người thật là tốt, lại đen bóng, khiến cho người càng nhìn càng thích."

Cần Nương cảm một lọn tóc nhìn, đích thực tóc mình tốt lắm. Đó cũng là do nàng biết cách chăm sóc, chỉ tiếc thời điểm ở Hàn gia, Hàn Thịnh chưa bao giờ để ý. Về sau, nàng càng khổ sở, cả ngày lo lắng đề phòng, tóc cũng trở nên khô héo đi. May mắn ông trời thương xót nàng, cho nàng một lần nữa sống lại. Lúc này đây, nàng nhất định không phải sống đau khổ, chật vật rồi chết như vậy.

"Tiểu thư, người làm sao vậy? Sao lại khóc?". Lệ Chi hoảng hốt, hay là tiểu thư đang lo lắng cho tương lai.

Cần Nương vội vàng lau nước mắt, "Không có gì. Do mắt có chút đau, có lẽ là mấy ngày nay không nghỉ ngơi tốt."

"Tiểu thư nói đúng, những ngày qua thật khổ cho người. Sau này, tiểu thư nhất định sẽ hạnh phúc" Lệ Chi an ủi

Tuy rằng Lệ Chi an ủi có vẻ yếu ớt nhưng Cần Nương cũng thật cao hứng. Bất luận ra sao, kể từ thời khắc nàng đã lựa chọn thì vận mệnh của nàng bắt đầu thay đổi. Nàng chân chính muốn thoát đi ác ma Hàn Thịnh kia. Cần Nương gắt gao nắm chặt hai đấm, ra sức nói với mình: Người làm được, nhất định sẽ sống thật tốt.

Một đêm không mộng寐, hôm sau, trời vừa hừng sáng, Cần Nương liền tỉnh giấc. Nghe được động tĩnh bên ngoài, liền hỏi Anh Đào, "Là người nào đang nói chuyện vậy?". Nghe thanh âm rất lạ, hẳn không phải là người của Tĩnh An Cư.

Anh Đào liền nhìn qua khe cửa, quay lại nói với Cần Nương, "Tiểu thư, tổng quản Vương phủ an bài nha hoàn đến đây. Có bốn người, Lệ Chi đang ở bên ngoài nói chuyện với các nàng."

"Sớm như vậy đã tới rồi". Cần Nương kinh ngạc, mắt nhìn sắc trời bên ngoài, trời còn chưa sáng mà.

Anh Đào nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, trong bốn người kia có hai người miệng lưỡi rất lợi hại, nói cái gì không được ngủ đến khi mặt trời lên cao, các nàng cũng không dám phá hủy quy củ. Nô tỳ thấy mấy nha hoàn này không đơn giản đâu."

"Đừng nghĩ nhiều như vậy, có lẽ đối phương không có ý tứ kia" Cần Nương phân phó Anh Đào ít nói lại, trước giúp nàng sửa soạn cho thỏa đáng rồi nói sau. Sau khi hoàn tất, Cần Nương điều chỉnh sắc mặt, hít sâu một hơi ra khỏi phòng ngủ. Hôm nay thật sự mới chính thức bắt đầu cuộc sống ở Vương phủ.

Đứng trước mặt Cần Nương có bốn gương mặt xa lạ. Hai nha đầu chừng mười bốn, mười lăm tuổi nhưng nhìn rất là chừng chạc và hai tiểu nha đầu bất quá tuổi vẫn còn đang búi tóc, ánh mắt nhìn khắp nơi, còn chưa vào khuôn phép.

"Nô tỳ lập xuân" "Nô tỳ lập hạ" Không đợi Cần Nương mở miệng, hai đại nha đầu kia tiến lên thỉnh an: "Thỉnh an Lục tiểu thư, hôm qua người nghỉ ngơi có tốt không?"

Cần Nương gật gật đầu, không hé răng, gọi nha đầu Lập Xuân đến rồi quan sát. Nha đầu này có khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt thật to, khoe miệng còn có hai lúm đồng tiền, nhìn rất hoạt bát.

Lập Xuân nói: "Lục tiểu thư chắc còn chưa biết, chúng nô tỳ là nghe theo tổng quản phân phó, được an bài đến để hầu hạ cho người. Nô tỳ và Lập Hạ sẽ ở cạnh người còn hai tiểu nha đầu này, béo hơn một chút là Đông Nhi, nha đầu kia là Hạnh Nhi. Về sau, họ phụ trách những việc vặt vãnh trong viện. Tiểu thư nếu có chuyện gì thì cứ sai bảo."

Mồm mép nhanh nhẹn thế, khó trách trước đó Anh Đào có nói qua. Cần Nương gật gật đầu, lại nhìn sang Lập Hạ, là một cô nương trắng nõn, ngón tay thon dài, nếu không phải mặc trang phục nha hoàn, nàng còn tưởng là tiểu thư nhà nào. Nha đầu Lập Hạ này nhìn cũng có chút thận trọng, khó lường. Xem ra mọi người trong Vương phủ này quả thực không đơn giản.

"Tiểu thư, có cái gì cần, xin cứ việc phân phó nô tỳ, nô tỳ sẽ làm thỏa đáng" Lập Hạ mỉm cười

Anh Đào và Lệ Chi đều có điểm bất mãn hai người này, không khỏi quá lấn át chủ tử rồi. Tiểu thư còn chưa nói một từ, liền nói lộp bộp không ngừng. Không biết còn tưởng rằng viện này là hai người họ làm chủ.

Cần Nương cười nhẹ, "Không biết lúc này đi thỉnh an Vương phi có thích hợp không? Ngày thường, tất cả mọi người đi vào thời điểm nào?"

Lập Xuân và Lập Hạ đưa mắt nhìn nhau, Lập Hạ nói: "Tiểu thư muốn đi thỉnh an Vương phi? Hôm nay sợ là không thích hợp. Thời điểm nô tỳ được phân phó tới đây, được căn dặn là phải hầu hạ tốt cho người, những thứ khác nói sau."

"Là Vương phi không muốn ta thỉnh an?". Cần Nương gắt gao nhìn chăm chăm Lập Hạ, đây là liên quan đến địa vị của nàng ở Vương phủ, tuyệt đối phải hỏi rõ ràng.

Lập Hạ cười nói: "Tiểu thư hiểu lầm, có cho nô tỳ mười lạng gan, nô tỳ cũng không dám nói lung tung. Tỳ muội nô tỳ đến hầu hạ người, tất nhiên cũng mong

Có chút nghiêm khắc? Vậy nói cách khác chính là chua ngoa? Cẩn Nương thật sự lo lắng, nàng cũng không muốn học. Nhưng Lập Xuân nói đúng, Vương phủ không như Lục gia. Nếu không học tốt, về sau khẳng định sẽ làm trò cười. Hơn nữa theo như lời của nàng ta, nói không chừng tương lai có địa vị rồi, còn có cơ hội tiến cung ra mắt, cũng không thể đến khi ấy mới học.

Cẩn Nương gật đầu, "Không biết là vị ma ma nào sẽ chỉ dạy cho ta? Khi nào đến đây hay là ta phải đi qua gặp?"

"Tiểu thư đừng gấp, Quế ma ma sẽ đến nhanh thôi. Vị ma ma này chính là người phụ trách chỉ bảo cho tiểu thư, hơn nữa rất có thân phận trong các ma ma."

Cẩn Nương càng ngạc nhiên, thế này cũng quá phổ trương đi, hay là quy định của Vương phủ như thế? Hiện giờ nàng không danh không phận, đầu tiên là ba vị ma ma, sau đó có bốn nha hoàn đến đây, bây giờ ngay cả một ma ma dạy học mà cũng phải qua tận nơi này, tựa hồ không hợp quy củ cho lắm. Cẩn Nương nhíu mày, "Những người vừa tiến vào phủ đều được ưu ái như vậy sao?"

Lập Xuân cùng Lập Hạ liếc nhau, Lập Hạ cười nói: "Tiểu thư nói đùa, sao có thể thế được. Tuy nhiên, so với những người khác thì tiểu thư không giống vậy. Vì An tổng quản đã có ý dẫn dò qua, hơn nữa cũng được Vương phi cũng chấp thuận. Bằng không sao tiểu thư có thể sống trong một viện lớn thế này, đáng lý ra cũng là hai người ở cùng một viện. Giống như Ôn phu nhân bên cạnh viện của chúng ta, hai năm trước vào phủ, trước đó cũng phải ở chung một viện với Liễu mỹ nhân. Năm trước, Vương phi đích thân lên tiếng, lúc này mới có một viện riêng nhưng còn chưa lớn bằng viện của tiểu thư đâu, chỉ bằng một nửa nơi này thôi."

Cẩn Nương đánh giá hai nha đầu, khó trách, vừa thấy cũng biết là đã trải qua dạy dỗ nghiêm khắc, tính tình cũng xem như lạnh lợi. Hai nha hoàn dạy dỗ tốt như vậy lại phải đến bên người nàng hầu hạ, còn có một ma ma kia nữa. Không lẽ thật sự là do An tổng quản nể mặt phụ thân nên tận lực chiêu cố nàng? Nhưng mà chuyện này cũng cần Vương phi gật đầu mới được. Tại sao Vương phi chấp thuận cho nàng thế diện lớn đến như vậy? Cho tới bây giờ ngay cả mặt nàng cũng chưa gặp nữa mà. Cho nên nói tình huống này nàng không biết nguyên do ra sao.

"Tiểu thư, Quế ma ma đến đây." Nha đầu Đông Nhi tiến vào truyền lời.

Hiện tại, mọi người trong viện cũng có mặt đông đủ, nhóm ma ma không được yêu cầu, cũng không thể tiến vào trong phòng của nàng. Mọi việc sau này cũng cần phải an bài cho thích đáng, Cẩn Nương tính toán giao cho Lập Xuân cùng Lập Hạ những việc quan trọng để làm. Bởi vì các nàng quen thuộc Vương Phủ, nhìn có chút bản lĩnh nên biết sắp xếp như thế nào. Hơn nữa nàng cũng nhìn ra bốn người Thôi ma ma ở trước mặt Lập Xuân, Lập Hạ nói chuyện còn phải khom lưng. Có lẽ hai nha đầu này thật sự có chút tiếng nói trong đám hạ nhân.

Về phần Lệ Chi và Anh Đào, trước hết để cho các nàng nhìn xem nhiều một chút, học hỏi từ từ. Dù sao Vương phủ bất đồng so với Lục gia, Cẩn Nương tin tưởng Lập Xuân và Lập Hạ thông minh như vậy, tuyệt đối sẽ không động đến nha đầu bên người nàng.

Suy nghĩ xong, Cẩn Nương liền phân phó xuống. Lập Xuân và Lập Hạ tất nhiên là cao hứng, đó cũng vì Cẩn Nương đang cho các nàng chút thế diện. Còn Anh Đào và Lệ Chi thì trong lòng đều ề ề âm nhưng trong trường hợp này, cũng không dám tùy tiện nói chuyện. Sau khi sắp xếp đầu đó hoàn tất, lúc này Cẩn Nương mới đi gặp Quế ma ma.

****

Quế ma ma ở một sương phòng chờ Cẩn Nương, thấy nàng đến, liền nhìn soi mói, cao thấp đánh giá Cẩn Nương. Ngược lại, Cẩn Nương cũng quan sát Quế ma ma này. Độ chừng năm mươi tuổi, mặt mày cứ cau lại một chỗ, nhìn bề ngoài nghiêm túc, một thân y phục màu xám, lộ vẻ già nua. Nhưng thật ra ánh mắt rất sắc bén, đôi khi có chút quá phận. Ở trên người bà nhìn không thấy một chút ôn nhu từ ái nào của nữ nhân.

Cẩn Nương cung kính hành lễ, "Bái kiến Quế ma ma, vừa rồi đang ở trong phòng phân phó vài chuyện, bởi vậy nên tới chậm. Xin Quế ma ma hãy thứ lỗi."

Quế ma ma trả lễ rồi mới lên tiếng: "Không có việc gì. Chuyện của tiểu thư quan trọng hơn. Lục tiểu thư, chúng ta bắt đầu đi."

"Tốt. Mời Quế ma ma chỉ dạy."

"Tiểu thư vừa mới tiến vào, thời điểm hành lễ. Lão nô đã nhìn kỹ, động tác không sai nhưng vẫn chưa đủ. Nếu là gặp phải Vương phi hoặc là nhóm quý nhân, phép tắc như vậy thế nào cũng bị trách tội." Đầu tiên, liền cho Cẩn Nương một chút thị uy

Anh Đào và Lệ Chi khó chịu, định mở miệng, Cẩn Nương liền ngăn lại. Sau đó lại cung kính hành lễ, "Xin ma ma chỉ dạy thêm."

Cẩn Nương cũng nhìn ra, Quế ma ma này đúng là có bản lĩnh.

"Tiểu thư yên tâm, chức trách của lão nô chính là dạy dỗ tốt cho người. Chỉ cần tiểu thư dụng tâm học, lại còn thông minh như vậy, hẳn là có thể học tốt rất nhanh."

***Giải thích của tác giả về cấp bậc trong Vương phủ:

- Nhất phẩm: Vương Phi
- Nhị phẩm: Sườn phi
- Tam phẩm: Thứ phi

- Tử phẩm Phu nhân
- Ngũ phẩm Mỹ nhân
- Lục phẩm Tài tử
- Riêng Di nương và thị thiếp thì không có cấp bậc.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Học quy tắc

Edit: Lăng Ngạo Tuyệt

Cần Nương theo Quế ma ma học khoảng chừng hai canh giờ, chẳng những thế mà Anh Đào và Lệ Chi cũng không chạy thoát. Bởi vì Quế ma ma có nói, hai nha đầu này không phù hợp với phép tắc của Vương phủ. Cần Nương liền đồng ý, cũng là muốn hai nha hoàn của mình sớm vào khuôn phép.

Có điều, mỗi lần làm sai Cần Nương phải liên tục làm lại đến khi tốt hơn mới ngừng. Bước đi không nhanh mà cũng không chậm. Ăn uống không được phát ra âm thanh, khi gấp thức ăn thì đĩa không được đụng vào đĩa. Còn phải biết thông qua trang sức và y phục để nhận thức cấp bậc của những người khác.

Anh Đào và Lệ Chi mà làm sai thì trực tiếp bị đánh vào tay. Nhìn lòng bàn tay hai người đều sưng lên, Cần Nương lại đau lòng nhưng cũng thật bất đắc dĩ.

Sau khi kết thúc, Cần Nương hướng Quế ma ma hành lễ đúng tiêu chuẩn, Quế ma ma vừa lòng gật đầu, "Tiểu thư thật thông minh, chỉ qua một buổi sáng mà đã học được rất nhiều, khá lắm. Nhưng mà nô tỳ muốn nhắc nhở tiểu thư một câu, ánh mắt khi nhìn người khác cần phải thu lại một chút. Thời điểm đối mặt với người khác, nhất là những người có địa vị cao hơn mình thì không thể nhìn thẳng, như vậy là vô cùng thất lễ. Nếu lỡ gặp phải người nào tính tình không tốt, tiểu thư sẽ bị tổn hại mà thôi. Tiểu thư cần phải cố gắng học, nhanh chóng học cho thật tốt thì tiểu thư cũng ít chịu cực khổ."

Cần Nương thật tình cảm tạ, "Đa tạ ma ma đã nhắc nhở".

Học tất cả xong rồi, lòng tự tin của nàng bị đã kích nghiêm trọng. Thời điểm ở Lục gia, nàng tự nhận là mình đã học rất tốt những phép tắc nên học. Nhưng mà trong mắt Quế ma ma, hoàn toàn không ra bộ dạng gì hết. Có lẽ trong lòng Quế ma ma còn nghĩ, quả nhiên là nhà giàu mới nổi, quy củ gì mà học đến rồi tỉnh rồi ngủ. Như vậy còn dám tự xưng là dòng dõi thư hương, thật sự là không tự mình hiểu lấy.

Cần Nương dùng qua bữa cơm, cũng không có ngủ trưa giống như thường ngày. Mà nhắc bút, đem tất cả những gì buổi sáng đã học, ghi chép lại hết. Quế ma ma dạy rất nhiều điều, nếu không ghi chép lại nàng lo lắng sẽ quên mất. Sau khi ghi xong, Cần Nương liền cùng Anh Đào còn có Lệ Chi cùng nhau nghiền ngẫm. Làm thế nào có thể bất động thanh sắc nhìn tình huống chung quanh mà không kinh động đến người khác? Đây xác thực là khảo nghiệm công lực của một người. Bởi vì Cần Nương quan sát bản thân trong gương, liền phát hiện biểu tình của nàng hoàn toàn bán đứng chính mình.

Anh Đào nhỏ giọng ai oán: "Tiểu thư, Quế ma ma cũng quá nghiêm khắc rồi. Lúc này chúng ta mới bắt đầu học mà lại dạy nhiều như vậy, cũng không lo lắng tiểu thư không nhớ rõ sao?!"

Lệ Chi liếc mắt, "Ngươi nói nhiều quá, Quế ma ma cũng là vì tốt cho tiểu thư thôi. Không biết khi nào Vương gia đến, còn phải đi thỉnh an Vương phi. Đến lúc đó nếu học chưa tốt thì sẽ mất thể diện ai? "

Cần Nương nghe xong, hướng Lệ Chi gật đầu, "Lệ Chi nói không sai. Chúng ta không thể nghỉ nhiều nữa, phải nhanh một chút học cho xong."

"Chân của tiểu thư sưng hết lên kia, để nô tỳ xoa bóp cho người." Lệ Chi ngồi xổm xuống, định cời giày cho Cần Nương.

Cần Nương rút chân lại, "Không cần, đợi đến buổi tối đi. Các người cũng vất vả rồi"

"Vậy chúng ta còn phải học buổi chiều sao? ". Anh Đào hỏi.

Cần Nương gật đầu, "Ta đã nói với Quế ma ma, buổi chiều còn muốn học thêm nữa nhưng chỉ một canh giờ là được rồi "

"Tiểu thư, như vậy cũng quá vất vả. "Anh Đào có chút lo lắng, nàng là thật sợ học quy củ a! Mới có một buổi sáng, tay trái của nàng sưng nửa không động đậy được, toàn bộ đều sưng lên. Tuy rằng đã thoa thuốc nhưng mà vẫn thấy khó chịu.

"Mấy ngày này cố gắng vất vả đi, về sau thì tốt rồi." Cẩn Nương an ủi

Buổi chiều, Cẩn Nương học cách căn cứ vào y phục, trang sức để nhận thức cấp bậc của nữ nhân và học cả cách nhìn người. Quế ma ma nói Cẩn Nương ánh mắt quá mức thẳng thắn, không biết che giấu. Nếu gả vào nhà nghèo thì không sao, ngược lại gả vào nhà quyền quý thì không tốt. Ánh mắt phải thật kín đáo, không nên nhìn thẳng như vậy. Đừng để cho người khác biết mình đang quan sát đối phương, chỉ có như thế mới có thể nhìn những gì mình muốn."

Cẩn Nương thật sự đồng ý cách nói của Quế ma ma, không thể không nói Quế ma ma rất có bản lĩnh. Giống như Lập Xuân, Lập Hạ vậy nhưng có điều bà nghiêm túc hơn.

Ngoài ra, Quế ma ma còn căn dặn: "Tiểu thư còn trẻ như thế, đừng mạo lại như vậy. Tương lai nếu được Vương gia sủng ái, tất nhiên là nghìn tốt vạn tốt nhưng nếu không được, tiểu thư phải nhớ lấy: không được bộp chộp, nóng nảy. Đó là tội kỵ, bao nhiêu người chính là thua ở phương diện này. Nô tỳ đã ở trong cung nhiều năm, lại ở Vương phủ mấy năm nay, gặp qua rất nhiều người, tiểu thư có biết là những người nào không?"

Cẩn Nương thành thật lắc đầu.

"Mấy năm nay nô tỳ gặp nhiều nhất chính là mỹ nhân. Vô số mỹ nhân, đủ loại mỹ nhân. Nhưng mà những người này nếu rực rỡ một chút, liền biến mất không thấy, còn âm thầm hơn thì lại chết ở trong góc nào đó, chẳng ai hay. Chỉ có chân chính số ít mới biết thể hiện bản thân đúng thời điểm nhưng có ai dám cam đoan cả đời mãi mãi như vậy hay không? Đáp án là không. Nam nhân sủng ái cũng chỉ là nhất thời, bởi vì vĩnh viễn đều có người đẹp hơn xuất hiện. Tương lai nhất định tiểu thư sẽ đổi mặt những chuyện này rất nhiều, nô tỳ còn khuyên người một câu. Bất luận là đắc sủng hay thất sủng, đều phải bảo trì chủ kiến của mình nhưng cũng đừng bị vinh hoa phú quý làm cho mê mẩn. Phải biết rằng hoa sẽ có lúc tàn, không có vận mệnh người nào có thể kéo dài."

Cẩn Nương ngậm ngẩn cả người, trước kia còn không có ai nói với nàng như vậy. Những lời này khiến nàng suy nghĩ rất nhiều.

"Nếu tiểu thư cảm thấy lão nô nói có gì không đúng, tiểu thư cứ xem như không có gì." Quế ma ma nghĩ Cẩn Nương giận, không khỏi thất vọng nói.

"Không phải, ma ma hiểu lầm rồi." Cẩn Nương đứng lên, hết sức trịnh trọng hành lễ, "Đa tạ ma ma đã dạy bảo, Cẩn Nương sẽ ghi khắc trong lòng".

"Tiểu thư không trách lão nô nói bậy?"

Cẩn Nương cười lắc đầu, "Ma ma là thật tình dạy ta, ta như thế nào mà không biết. Không nghĩ tới cẩn nương có phúc như vậy, thế nhưng có thể gặp được ma ma."

Quế ma ma cao hứng đứng lên, biểu tình như trước thực nghiêm túc, "Tiểu thư có lòng. Người thông minh như thế, có lẽ một ngày nào đó, những đạo lý này, không cần lão nô nói, tiểu thư cũng có thể hiểu. Sau này lão nô ở bên cạnh người, tất nhiên cũng hi vọng tiểu thư có được địa vị, lão nô cũng được thơm lây."

Cẩn Nương cười cười, tiếp theo thần sắc hơi trầm xuống, "Nghe ma ma nói vậy, ta có chút nghi hoặc. Vì sao Vương phủ an bài như thế? Không phải ma ma là người phụ trách dạy những quy củ sao?"

Quế ma ma cười khò một tiếng, nói: "Sau khi Vương gia lập nên phủ này, lão nô liền được an bài ở đây. Hiện giờ sắp xếp lão nô hầu hạ bên người tiểu thư, xem như là cho lão nô có nơi dựa vào. Về phần nguyên do thôi . . . .". Lại nhú mày, "Hiện tại lão nô không tiện nói ra. Xin tiểu thư hãy thứ lỗi."

Cẩn Nương thật nghi ngờ, là tình huống như thế nào mới khiến Quế ma ma không tiện nói?

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Viên phòng

Edit: Lăng Ngao Tuyết

Đêm khuya, Cẩn Nương đã rửa mặt xong, tóc lại xoa tung, ngồi ở đầu giường nhưng không có vội đi ngủ. Cầm trong tay quyển sách, dự định xem một chút rồi mới nghỉ ngơi.

Lệ Chi từ bên ngoài tiến vào, thanh âm có chút thất vọng: "Tiểu thư, cửa viện đã khóa rồi". Hôm nay Vương gia lại không đến, không biết tiểu thư phải chờ tới khi nào mới có thể gặp được Vương gia đây?! Cũng không thể chờ mãi như vậy được, qua một thời gian, chỉ sợ Vương gia đã quên rằng hậu viện còn có một người tên Lục Cẩn Nương.

Về mặt Cẩn Nương bình tĩnh, tâm tình tựa hồ rất nhàn nhã, "Không cần lo lắng, mọi việc sẽ tốt lên thôi".

"Nhưng mà tiểu thư . . . ." Lệ Chi thật sự không yên lòng. "Tiểu thư có muốn nghĩ biện pháp hay không? Chẳng hạn như nói tắt cả cho An tổng quản biết, để ông ta ở trước mặt Vương gia nói tốt vài câu".

"Việc này không thể. An tổng quản đã giúp ta rất nhiều. Nếu chỉ vì chút chuyện như thế mà lại xin giúp đỡ, tình cảm chỉ sợ không kéo dài được bao lâu. Vậy đến khi sau này chúng ta thật sự gặp phải việc khó khăn, còn có thể thỉnh cầu An tổng quản hay sao? Đến lúc đó, mặc dù có cầu xin, đối phương chưa hẳn sẽ giúp đỡ". Cẩn Nương thần nhiên nói, trong lòng nàng có chút khản trương nhưng tuyệt đối cũng không bị quan giống Lệ Chi như vậy.

Thần sắc Lệ chi xấu hổ, "Tiểu thư nói rất đúng, là nô tỳ lo lắng quá nhiều"

Anh Đào nhỏ giọng nói: "Ta thấy Lệ Chi tỷ tỷ suy nghĩ nhiều rồi, tỷ nhìn xem tiểu thư đến Vương phủ bắt quá mới có hai ngày, đã được sắp xếp ở một nơi như thế này. Ta có âm thầm hỏi Thôi ma ma, bà ấy bảo, đãi ngộ của tiểu thư phải nói rất là tốt. Vị Mỹ nhân trước kia ở đây, cũng không có thể diện như vậy đâu"

Lệ Chi cúi đầu, không hề nói. Nghĩ thầm, chỉ mong chính mình quá đa nghi.

"Tiểu thư, Vương gia đã đến." Lập Hạ đột nhiên vội vàng chạy vào.

Trong phòng, chủ tớ ba người đều choáng váng, không phải nói giỡn chứ?!. Mọi người còn chưa có phục hồi tinh thần thì đã thấy một nam nhân cao lớn bước vào phòng. Lập Hạ muốn tiến lên hầu hạ, Ngũ vương gia nhìn cũng không nhìn một cái, thị vệ đi cùng liền hướng Lập Hạ nháy mắt. Lập Hạ lập tức hiểu ý, kéo Lệ Chi và Anh Đào vội vã ra khỏi phòng, thuận tiện đóng cửa lại.

Cẩn Nương vốn đang ngồi ở đầu giường, khản trương đứng lên. Nam nhân trước mặt rất cao lớn, độ chừng hơn hai mươi, ngũ quan anh tuấn, vẻ mặt ôn hòa, nhìn qua thì giống như những gì bên ngoài đồn đãi, tính tình chắc là khoan dung, độ lượng.

Nhưng mà Cẩn Nương lại nghĩ khác, Hàn gia sinh tồn còn khó khăn như vậy, hẳn là hoàng cung càng thêm gian nan. Mặc dù có một Mẫu phi cường thế bảo hộ, nếu bản thân không có tâm cơ thủ đoạn, chỉ sợ cũng không thể bình an sống đến khi trưởng thành, càng khỏi phải nói đến việc có chức tước.

Nhưng Ngũ vương gia tất cả đều làm được, bình an lớn lên, được tấn phong Vệ thân vương, thường xuyên tiến cung diện thánh. Người như vậy thật sự có tính tình độ lượng sao? Có lẽ chỉ là giả vờ.

Ánh mắt Ngũ vương gia đầu tiên là dừng ở trên người Cẩn Nương, một thân trung y màu trắng, bên ngoài khoác hờ thêm áo choàng, rõ ràng là bộ dáng sắp đi ngủ. Biểu tình cứ ngây ra nhìn hẳn, tựa hồ còn chưa phục hồi tinh thần, trong tay lại đang cầm một quyển sách. "Đang xem sách gì?"

"Há?". Cẩn Nương ngây ngốc nhưng nhanh chóng kịp thời phản ứng, nhỏ giọng trả lời: "Hồi bẩm Vương gia, thần thiếp đang xem huyền thoại của tiên triều, là từ nhà mẹ đẻ mang đến". Thấy Ngũ vương gia nhìn chăm chăm trên tay nàng, Cẩn Nương liền cẩn thận dâng lên.

Ngũ vương gia lập tức mạnh mẽ cầm tay Cẩn Nương, nàng sợ đến nhỏ giọng kinh hô.

Khóe miệng Ngũ vương gia mỉm cười, nhìn vẻ hoảng sợ của Cẩn Nương, hỏi: "Tên của nàng là gì?"

"Thần thiếp họ Lục tên Cẩn Nương"

"Cẩn Nương! Tên này không tồi." Ngũ vương gia một tay kéo nàng đến bên mình, thân thể hai người như gần như xa. Ngũ vương gia không có hết sức dựa sát nhưng Cẩn Nương lại muốn tránh khỏi, có điều không dám làm.

"Nàng đã từng đọc qua thi thư?". Ngũ vương gia nghiêng ngả nhìn, người thấy trên người Cẩn Nương phát ra mùi hương thoang thoảng, liền có chút say mê. Đây là hương thơm của xử nữ, Ngũ vương gia thập phần xác định.

Cẩn Nương cúi đầu, bả vai đang run rẩy, cả người có vẻ khác thường. "Vâng, thời điểm còn ở nhà mẹ đẻ. Từng đi theo tiên sinh học qua vài năm đèn sách."

"Đại nương nhà nàng nhưng thật ra rất rộng lượng". Ngũ vương gia đột nhiên nói một câu như vậy. Cẩn Nương mạnh mẽ ngẩng đầu, biết không hợp lẽ nghi, liền nhanh chóng cúi xuống.

Ngũ vương gia nhíu mày, "Hay là nàng hận Đại nương?"

Tại sao đề tài này lại nói tới trên người của nàng? Cẩn Nương căng thẳng vô cùng, "Không có, thần thiếp chưa từng nghĩ như vậy. Có thể được Đại nương dạy bảo, là phúc khí của thần thiếp"

"Đích thật là phúc khí. Nàng cũng biết có rất nhiều thứ nữ, nhưng mà ngay cả một chữ cũng không nhận biết. Ngược lại, nàng có thể biết đọc sách viết chữ, đúng là tạo hóa của ông trời". Ngũ vương gia một bên nói, một bên tiến đến bên tai Cẩn Nương, người lấy mùi thơm trên người nàng.

Cho tới bây giờ, Cẩn Nương chưa hề gặp phải tình huống thế này, cũng chưa bao giờ cùng một nam nhân thảo luận đề tài như vậy. Nàng sợ tới mức chết khiếp, chân tay luống cuống, bởi vì đối phương là Vương gia nên Cẩn Nương muốn tránh né lại không dám.

"Vương . . . Vương gia?". Cẩn Nương yếu ớt hô.

"Hửm?". Ngũ vương gia nhắm mắt lại, bộ dáng rất là hưởng thụ

Cần Nương lại nói: "Vương gia, đêm đã khuya, có phải nên nghỉ ngơi hay không?"

Ngũ vương gia mạnh mẽ mở to mắt, gắt gao nhìn Cần Nương, "Nàng thật sốt ruột?"

Khuôn mặt Cần Nương mẫn liệt đỏ lên, lan cả hai bên tai, liền mạng lắc đầu, "Thiếp . . . . Thần thiếp không có, không phải như vậy".

"Nàng rất sợ bốn vương?". Ngũ vương gia bốn cột cười, tựa hồ phát hiện chuyện thú vị.

Cần Nương gắt gao cắn môi, sợ chính mình nói ra những lời không thỏa đáng. Nước mắt ứa khuất nhanh chóng chảy xuống.

"Nói chuyện!". Ngũ vương gia đột nhiên thay đổi vẻ mặt, rồi buông ra, khí thế vô cùng áp bức. Cần Nương có chút hô hấp không thông, gật đầu.

"Ta nói là nàng mở miệng nói chuyện." Thanh âm Ngũ vương gia lạnh như băng, đâm vào trên người Cần Nương, nàng chỉ cảm thấy dừng khí đứng vững cũng mất đi.

"Sợ". Cần Nương rốt cục mở miệng nói thật. Sau khi nói xong, Cần Nương nhắm mắt lại, khẳng định chết chắc rồi. Ngay tại thời khắc nguy nan, một bàn tay của nam nhân khẽ vuốt mặt của nàng, đầu tiên là môi, tiếp theo là mũi, cuối cùng đến đôi mắt, nhẹ nhàng lau đi những giọt lệ của nàng.

"Bốn vương biết nàng sợ. Về sau ở trước mặt bốn vương, mọi việc không được giấu diếm. Bốn vương hận nhất là những người lừa dối ta và những kẻ vong ân phụ nghĩa".

Cần Nương bỗng nhiên mở to mắt, không có việc gì? Thật sự không có việc gì? Ngũ vương gia không trách nàng. "Thần thiếp xin ghi nhớ"

"Nàng nhớ rõ là tốt. Vào Vương Phủ thì phải nhớ tuân theo quy củ". Ngũ vương gia lại nghiêm khắc nói một câu.

Cần Nương cung kính lắng nghe, trong lòng lại càng lo sợ, bất an. Quả nhiên là vậy, đường đường là một Vương gia cao cao tại thượng, làm sao có tính nhân hậu được?!

Lúc này Ngũ vương gia dang hai tay ra, Cần Nương liền minh bạch, run rẩy tiến đến cởi bỏ y phục. Cũng may việc này Cần Nương làm không tồi, vừa mới cởi ra ngoại bào, liền cảm giác được trời đất quay cuồng.

Vừa nhìn, đã thấy Ngũ vương gia ôm nàng vào trong ngực, tiến tới bên giường, không nặng không nhẹ để nàng xuống. Thân ảnh cao lớn đã áp sát đến, cả người Cần Nương không kiềm chế được căng thẳng. Ngũ vương gia liền thô bạo xé bỏ y phục rồi hôn lên da thịt của nàng. Hai tay Cần Nương để ở đầu vai Ngũ vương gia, định đẩy ra nhưng sau lại tính ngộ, hai tay vòng quanh cổ ôm lấy. Một giọt nước mắt chợt rơi xuống từ khóe mắt, thấm dần xuống mái tóc rồi biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Thỉnh an

Edit: Lăng Ngạo Tuyệt

Trải qua một đêm hết khóc rồi van xin cuối cùng nàng cũng nặng nề ngủ mê man. Một đêm hầu hạ hết sức mệt mỏi, nam nhân này quá cường đại rồi.

Đến thời điểm rời giường vậy mà Cần Nương liền tỉnh dậy, tuy rằng cả người khó chịu, rất muốn ngủ tiếp nhưng cũng không cách nào yên giấc được nữa. Lúc này, Lệ Chi và Anh Đào vào phòng hầu hạ. Thấy trên người Cần Nương đầy dấu vết hoan ái, Lệ Chi lại đau lòng nhưng trên mặt cũng lộ ra chút cao hứng. Tốt xấu gì cũng bắt đầu một tương lai tươi sáng.

"Tiểu thư tỉnh?". Lệ Chi liền nói.

"Ừ". Cần Nương ngờ ngạc hỏi: "Là ai đã lau người giúp ta?". Trên người thật nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng mà nàng hoàn toàn không nhớ chút gì.

"Là nô tỳ, tiểu thư yên tâm đi." Lệ Chi giúp Cần Nương mặc y phục vào

"Vương gia đâu?". Cần Nương khẩn trương nhìn Lệ Chi. Tối hôm qua Ngũ vương gia hung hăng muốn nàng như vậy, bất luận nàng cầu xin như thế nào cũng không dừng. Liền nhớ lại nàng đã khóc lóc âm ỉ, Cần Nương lo lắng mình đã đắc tội Vương gia nên rất muốn biết rõ ràng chuyện phát sinh sau đó như thế nào.

"Tiểu thư đừng lo, sau khi Vương gia đi, ngài còn phân phó bọn nô tỳ cẩn thận chăm sóc cho người." Dừng một chút, Lệ Chi lại nói: "Tiểu thư không cần suy nghĩ nhiều, Quế ma ma nói, đây là quy củ của Vương phủ. Trừ khi được phong phi, nếu không bình thường Vương gia cũng không ngủ lại."

Cần Nương thở dài nhẹ nhõm, cũng may sáng sớm không cần phải đối mặt Vương gia.

Anh Đào bủn xỉn, "Vương gia cũng thật là, cũng không biết thương tiếc cho tiểu thư. Đây lại là lần đầu tiên của người, như thế nào có thể chịu được." Trên người toàn là dấu vết xanh tím, không biết tới qua giày vò thành bộ dáng gì nữa, nhìn đôi mắt Cần Nương tựa hồ đã muốn thâm đen.

"Câm miệng! Vương gia há sao có thể cho người tùy ý nói!". Lệ Chi hung hăng quát Anh Đào, lời này nếu mà truyền ra bên ngoài, nói không chừng gặp phải phong ba đến.

Cả người Cần Nương khó chịu, không có tâm tư để ý tới hai nha đầu. Thời điểm xuống giường, thiếu chút nữa té ngã. Hai bắp đùi thập phần cứng ngắc, còn có cổ họng, cũng có chút bất thường. Cần Nương ngồi ở trước bàn, để cho Anh Đào trang điểm nhẹ một chút, tóm lại không thể nổi bật hơn người khác được.

"Hôm nay là việc đáng vui mừng, sao người lại không vui?". Trong lòng Anh Đào không thể lý giải tâm tư của Cần Nương.

Cần Nương dậm dậm đáp, "Hôm nay phải đi thỉnh an Vương phi, có thể nào khoe khoang như vậy".

"Tiểu thư muốn đi thỉnh an?". Anh Đào kêu lên, "Lập Hạ và Lập Xuân có nói, người tạm thời không cần đi mà".

Về mặt Cần Nương bình tĩnh, "Đó là lúc trước, hiện giờ nếu ta không đi, ngay tức khắc lời đồn sẽ truyền ra khắp phủ là ta được sủng mà kiêu, bất kính với Vương phi". Nếu tới hôm qua Ngũ vương gia không có đến, sáng nay không đi cũng không sao. Nhưng mà nàng đã được Ngũ vương gia sủng hạnh, đã là nữ nhân của Vương gia, có thể nào không đi gặp chủ mẫu của Vương phủ. Lá gan không khỏi quá lớn, chẳng lẽ không muốn sinh tồn ở Vương Phủ sao?

"Tiểu thư nói đúng, chuyện này không thể để cho người ta nắm được chỗ sơ hở". Lệ Chi nháy mắt với Anh Đào, khiến nàng bớt nói mấy lời nhảm nhí nữa, nhanh chóng chạy đầu cho xong.

Mặc xong y phục, Cần Nương lại lo lắng nhìn lại mình, toàn thân trên dưới đều khoan khoái nhẹ nhàng, cũng rất đơn giản. Một thân váy dài có hoa văn hơi tối, tuyệt đối sẽ không tranh giành nổi bật với người khác. Đồ trang sức cũng có hai ba kiểu, nhất là trâm phượng bằng vàng trên đầu dễ gây chú ý, kiểu dáng mới mẻ độc đáo. Cần Nương do dự có nên đem trâm cài giờ xuống hay không. Nhưng mà nếu gỡ xuống, không khỏi quá mức trắng trong thuần khiết, lo lắng Vương phi sẽ không thích. Cuối cùng Cần Nương vẫn là không gỡ xuống, có lẽ vấn đề hắc là không lớn.

Ra khỏi phòng ngủ, điểm tâm đã dọn xong. Cần Nương húp một bát cháo thịt, lại ăn một đĩa dưa muối và thêm một chút bánh ngọt. Cần Nương mới nói với Lập Hạ và Lập Xuân: "Hôm nay ta muốn đi thỉnh an Vương Phi. Trong phủ ta không quen cho lắm nên hai người các người cùng đi theo, khi cần thiết có thể nói cho ta biết một chút"

Hai nha hoàn liền do dự, Lập Xuân nói: "Nếu không thì phu nhân nghỉ thêm hai ngày đi"

"Không được. Hôm nay nhất định phải đi, nếu truyền ra những lời không hay, hai người các người sẽ phụ trách?". Cần Nương nhìn chăm chăm, không có hai người này đi cùng, thật đúng là phiền toái.

Lập Xuân và Lập Hạ liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng Lập Xuân gật đầu, "Nếu phu nhân có ý như vậy, nô tỳ xin nghe theo". Trong lòng hai người cũng rõ ràng, yêu cầu của Cần Nương thật sự cần thiết. Bởi vì trước đó, ai cũng không nghĩ tới tới qua Vương gia sẽ đến sủng hạnh. Vốn hai người còn đang do dự nhắc nhở một chút, không nghĩ tới Cần Nương lại mở miệng trước.

Sau khi thu thập thỏa đáng, Cần Nương nghĩ đến việc sẽ đi gặp chủ mẫu của Vương phủ là trong lòng lại lo sợ bất an, thật sự khó chịu. Không còn cách nào khác, nàng đành đến đông sương phòng tìm Quế ma ma.

Cần Nương vừa thấy Quế ma ma ra khỏi cửa, đã đi thật nhanh đến, "Ma ma, hiện tại ta sắp đi thỉnh an Vương phi, xin ma ma hãy cho ta biết nên chú ý những gì?"

Quế ma ma mặt không chút thay đổi, "Lão nô còn đang lo lắng cho người, định đi nói với tiểu thư một tiếng. Bây giờ thấy người không cần nhắc nhở đã biết tuân thủ quy tắc, như vậy tốt lắm. Không kiêu ngạo, không nóng nảy mới là đạo lý sinh tồn. Bất quá ta muốn khuyên người một câu, trong nội viện Vương phủ thì Vương Phi là lớn nhất, sau đó mới tới những người khác. Phải biết cung kính, những lời dư thừa cũng không cần nói, càng đừng ngốc nghếch đáp ứng người khác bất cứ chuyện gì. Người đã hiểu chưa?"

"Ta hiểu được". Dừng một chút, Cần Nương đánh bạo hỏi: "Có phải ma ma muốn nói cho ta biết Vương Phi cùng các Sườn phi, trong lúc đó. . . . ."

Quế ma ma lắc đầu, "Vương gia lập phủ cũng tám chín năm, cho tới bây giờ cũng chỉ có Vương Phi, La Sườn phi và Lưu thứ phi. Tóm lại người chú ý nhiều một chút".

Cần Nương thấy Quế ma ma không chịu nhiều lời, trong lòng biết bà thật khó xử nên cũng không miễn cưỡng. Trịnh trọng nói lời cảm tạ, Cần Nương liền đi theo Lập Hạ và Lập Xuân, còn có Lệ Chi ở bên hầu hạ, hướng tới Chính viện của Vương phủ mà đi.

Về phần Anh Đào, ở lại trông coi phòng ốc, vì trước đó nàng đã phân phó, chỉ cần ra khỏi viện, Lệ Chi và Anh Đào phải có một người ở lại. Không phải lo lắng bọn nha đầu hay ma ma vào phòng trộm đồ, mà là để phòng những kẻ có lòng riêng. Đây là biện pháp phòng bị vô cùng cần thiết.

Đi ngang qua vài cánh cửa, xuyên qua hành lang thật dài, trước mắt sáng ngời. Một cái sân thật lớn ở trước mặt.

Lập Xuân liền giới thiệu: "Tiểu thư, nơi này là Hi Nhạc Đường của Vương phi".

Cần Nương gật đầu, ở bên ngoài nhìn thôi đã thấy khí thế, diện tích bên trong khẳng định là rất lớn. Quả nhiên là chỗ ở của Vương phi.

Lập Hạ ở một bên giới thiệu thêm, Hi Nhạc Đường có những viện nhỏ ở bên trong. Vương phi ở Nhị viện, trong viện này còn có vài tiểu viện, là cho Thế tử và Quận chúa ở. Đại viện là nơi Vương phi nghỉ ngơi nhưng chuyện thính an đều là đi Nhị viện.

Cần Nương tiến vào sân Nhị viện, từ xa đã nhìn thấy một mỹ nhân trang phục lộng lẫy, phía sau còn có một giai nhân thanh tú. Lúc này, Lập Hạ nhỏ giọng nói: "Phu nhân, người ở phía trước là La sùng phi, theo sau là Liễu mỹ nhân".

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Lôi kéo cừu hận

Edit: Lăng Ngạo Tuyết

Cần Nương bước nhanh đến, nhẹ nhàng hành lễ: "Thần thiếp tham kiến La sùng phi, Liễu mỹ nhân."

La sùng phi nhíu mày, "A, vị này chính là Lục tiểu thư vừa mới vào Vương Phủ sao? Nhìn thật trẻ trung, xinh đẹp. Không giống như chúng ta, đã già rồi."

Cần Nương ngạc nhiên, giọng điệu của La sùng phi này khiến nàng không nắm bắt được tâm tư. Nhưng mà bản thân vẫn giữ thái độ không kiêu ngạo không khiêm nhường, nói: "Thần thiếp ngu muội, xin La sùng phi chỉ giáo".

La sùng phi cười khanh khách, "Thật là dọa người rồi. Thôi, đứng lên đi. Để người trong phủ nhìn thấy còn tưởng rằng ta đang ức hiếp người mới".

Cần Nương liền tạ ơn, sau đó ngoan ngoãn đứng một bên. Len lén đánh giá hai người, nội tâm Cần Nương kinh ngạc. Trước đó không dám ngẩng đầu nhìn, nay nhìn thì mới biết được La sùng phi thật sự xinh đẹp. Từ khuôn mặt, ánh mắt, cái mũi, đôi môi, không có cái gì không hoàn hảo. Một cái nhìn mây hay liếc mắt đều là cảnh đẹp ý vui, nói nàng ấy làm cho người ta kinh diễm cũng không quá đáng. Nhưng mà nét mặt có vẻ cao ngạo, đuôi lông mày có chút khí thế lấn át người khác, nhìn không giống như người dễ ở chung.

Lại nhìn Liễu mỹ nhân ở phía sau, tiếc là vẫn chưa nghe được nàng nói chuyện. Liễu mỹ nhân này không thể dùng từ mỹ để hình dung nhưng nàng lại có khí chất hấp dẫn người khác. Nhìn giống như là người đọc đủ thứ thi thư, khí chất thanh cao, thuần khiết. Từ bên trong phát ra phong độ của bậc trí thức, rất xứng với diện mạo thanh tú. Làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận, muốn cùng nàng trò chuyện. Nếu có cơ hội, ngay cả Cần Nương cũng muốn thân thiết với nàng.

Cần Nương đang quan sát hai người họ mà hai người làm sao không đem Cần Nương đánh giá thấu đáo. Nữ nhi của quan ngũ phẩm nhìn cũng không tệ lắm, dung mạo đúng là xuất chúng nhưng ở một nơi toàn mỹ nữ tập trung như thế này, cũng chỉ có thể tính là bậc trung. Dáng người cao gầy, khí chất cũng ổn nhưng dù sao cũng là thứ nữ. Có năng lực như vậy đã xem như thật khó lường. La sùng phi mắt nhìn nhưng cũng không hứng thú cho lắm. Đã đem Cần Nương xác định là nhân vật không có sức uy hiếp nào.

Còn Liễu mỹ nhân lại nhìn Cần Nương rất nhiều lần. Bởi vì Liễu mỹ nhân cũng là thứ nữ nhưng xuất thân của nàng cao hơn một bậc. Đồng dạng là thứ xuất nhưng địa vị lại kém xa, Liễu tiểu thư vừa mới tiến vào Vương phủ đã được sắc phong Ngũ phẩm mỹ nhân. Mà Cần Nương tuy được Vương gia ân sủng nhưng vẫn là một người không danh không phận. Di nương cũng không phải di nương, cấp bậc lại càng không có. Khó trách tất cả mọi người xưng hô nàng là Lục tiểu thư. Dù sao các chủ tử không lên tiếng, còn không có định ra danh phận nên mọi người liền gọi thế.

Nghĩ đến đây, Liễu mỹ nhân đồng tình nhìn Cần Nương. Cần Nương kinh ngạc, Liễu mỹ nhân đồng tình nàng cái gì a? Nàng có cái gì đáng giá khiến người khác đồng tình sao?

Ngay thời điểm Cần Nương kỳ quái nhìn Liễu mỹ nhân, theo hành lang gấp khúc bên kia, có hai vị ăn mặc trang hoàng đi đến, phía sau đi theo một đám nha đầu, ma ma, thật sự phở phở rất lớn.

Lập Xuân vội vàng nói nhỏ bên tai Cần Nương, "Tiểu thư, đi ở phía trước chính là Lưu thứ phi, còn phía sau là Lý phu nhân"

La sùng phi thấy Lưu thứ phi, trong mũi phát ra một tiếng hừ, có vẻ rất là khinh thường.

Lưu thứ phi cười dài tiến lên: "La tỷ tỷ, Liễu mỹ nhân cũng tới? Liễu mỹ nhân đều là đi theo La tỷ tỷ sao?"

La sùon phi cười lạnh một tiếng, "Luu muội muội khách khí. Nhưng người mà nói nhiều quá".

Luu thứ phi mỉm cười, cũng không đem lời nói của La sùon phi để ở trong lòng. Liếc mắt Lý phu nhân một cái, Lý phu nhân liền tiến lên hành lễ, "Thần thiếp tham kiến La sùon phi. Liễu muội muội hảo".

La sùon phi không hé răng, ngẩng cao đầu, có vẻ không để vào mắt. Luu thứ phi che miệng cười khế, "Tốt lắm, Lý muội muội đứng lên đi. La tỷ tỷ là người tốt, như thế nào làm người khổ nhọc được"

Lý phu nhân mắt nhìn La sùon phi, lúc này mới cười lên, "Luu tỷ tỷ nói rất đúng, La sùon phi rất là thiện tâm nha". Dứt lời liền thối lui ra phía sau Luu thứ phi.

La sùon phi cảm tức nhìn hai người, Luu thứ phi nhất thời kinh ngạc kêu lên: "La tỷ tỷ làm sao vậy? Sắc mặt La tỷ tỷ như thế nào trở nên khó coi thế? Có muốn ta nói với Vương phi tỷ tỷ không? Cho người đi thỉnh thái y qua phủ xem bệnh cho tỷ."

"Đủ rồi. Đừng giả mù sa mưa nữa, thu hồi nụ cười kia của người đi. Ta cũng không phải Vương gia, ở trước mặt ta làm như vậy cũng đều vô dụng". La sùon phi khó chịu nói, thầm mắng hồ ly tinh giáo hoạt.

Cần Nương nhìn thấy hết toàn bộ, một chữ cũng không sót. Trong lòng cảm thán, quả nhiên là Vương phủ, thật sự khó lường. Hơn nữa không ngờ nhất chính là vị Luu thứ phi này, không đẹp như La sùon phi nhưng cũng là mỹ nữ, lại có vẻ xinh xắn lạnh lợi. Trên mặt luôn mang theo tươi cười, khiến cho người khác sinh ra gần gũi. Nhưng mà một người nhìn hiền lành như vậy, đối phó với La sùon phi lại vô cùng thuần thực, trêu chọc đến nỗi nàng ta liên tục thay đổi sắc mặt. Xem ra La sùon phi này sức chiến đấu hoàn toàn kém hơn.

Lại nhìn Lý phu nhân, diện mạo không cần phải nói, tất nhiên là vô cùng tốt. Cùng Luu thứ phi giống nhau, khoe miệng vẫn lộ vẻ ôn hòa. Hai người đều có phong độ của người trí thức, hiền nhiên cũng là người đọc sách viết chữ.

Bốn người này, mọi người có mắt đều nhìn ra được họ chia làm hai phe. Cần Nương có chút lo lắng, đừng nói là kêu nàng vào phe của một trong hai nha? Còn có thái độ Vương phi không biết như thế nào nữa?

Thấy hai phe tạm thời ngừng chiến, Cần Nương vội vàng tiến lên, "Thần thiếp tham kiến Luu thứ phi, Lý phu nhân."

Luu thứ phi mặt không chút thay đổi đánh giá Cần Nương, tiếp theo cười: "Đây là Lục tiểu thư vừa mới vào phủ sao. Đứng lên đi, để ta xem nào. Ôi, lớn lên thật xinh đẹp, khó trách Vương gia lại thích".

Cần Nương cúi đầu, bất an, cái gì gọi là Vương gia thích. Vương gia khi nào thì biểu hiện ra thích nàng? Không nghĩ tới Luu thứ phi nhìn hiền lành, mà bất động thanh sắc liền lôi kéo thị phi lên người nàng. Cần Nương vội vàng nói: "Thiếp thân trăm triệu lần không dám. Thần thiếp liễu yếu đào tơ, có thể may mắn hầu hạ ở Vương phủ đã mãn nguyện rồi, không dám hy vọng xa vời".

Luu thứ phi khiêu mi, cười nói: "Xem ta này, thật là không nói. Vừa nói, đã đem Lục tiểu thư dọa thành cái dạng này. Lục tiểu thư cũng đừng trách, chờ tương lai chúng ta quen thuộc, Lục tiểu thư sẽ hiểu thật rõ tính tình của ta rất tốt".

"Hừ, cái gì mà tốt? Ta thấy bất quá là ác độc thì có". La sùon phi khiêu khích nhìn chằm chằm Luu thứ phi.

Luu thứ phi tức giận, La sùon phi cũng không để cho nàng chút mặt mũi nào. Họ La chính là sùon phi, nàng cũng là thứ phi, cũng không kém nhiều so với nàng ta. La sùon phi có nhi tử, nàng cũng có nhi tử. Ai sợ ai?!

Luu thứ phi cười lạnh, trên mặt lại mỉm cười như trước, "La tỷ tỷ hay nói giỡn. Nhìn xem, đem Lục tiểu thư dọa ra thế này. Về sau, La tỷ tỷ cũng không thể như vậy, chúng ta đều là người cũ ở Vương phủ, cũng nên suy nghĩ cho người mới đến. Để tránh tất cả mọi người chê cười".

Luu thứ phi này thủ đoạn cũng thật cao tay. Cần Nương thấy khản trương, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi. Quả nhiên, chó cắn người thì không sủa. La sùon phi nhìn hung hăng nhưng chỉ là bên ngoài, sẽ không cất giấu địch ý. Mà Luu thứ phi mới là người chân chính âm hiểm, đang lúc bất động thanh sắc liền kéo cừu hận qua người nàng. Bởi nàng là người mới đến, lấy nàng làm bia ngắm để khơi mào chiến đấu. Không phải quá coi trọng nàng sao?!

Cần Nương mắt thấy không đúng, vội vã lui ra, tính toán làm người tàng hình. La sùon phi cùng Luu thứ phi đều muốn Cần Nương về phe mình, nhưng lại thấy đương sự thế nhưng lui xuống. Vì thế hai người đều quay đầu nhìn Cần Nương. Thật to gan, trong mắt còn có các nàng hay không?!

Thời điểm Cần Nương đang lo không biết nên hóa giải cục diện này như thế nào, một thanh âm trong trẻo vang lên, "Ai nha, không nghĩ tới hôm nay ta lại là người đến trễ nhất".

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Gây sự

Edit: Lăng Ngạo Tuyết

Cần Nương cảm kích nhìn qua, một cái đầu cắm đầy trăm ngọc, dường như hận không thể đem tất cả trang sức treo trên người. Một nữ nhân xinh đẹp động lòng người mang theo ma ma và nha hoàn đang đi tới, cười nói: "Vương Phi còn chưa dậy? May mắn, ta còn tưởng rằng mình đến chậm. Ai nha, xem trí nhớ này". Nói xong, liền tiến lên hành lễ, "Thần thiếp tham kiến La sùng phi, Lưu thứ phi, Lý tỷ tỷ, Liễu muội muội. Hôm nay mọi người đến sớm."

Người này tự bản thân nói chuyện, không thêm đề ý trong mắt mọi người đầy vẻ khinh bỉ. Đúng vậy, lần này bốn người La sùng phi lại nhất trí chung một thái độ, đều khinh bỉ nhìn vị phu nhân kia. Mà ngay cả người đoan trang, thận trọng như Liễu mỹ nhân cũng lộ ra ánh mắt khinh thường.

Lập Xuân giải thích: "Tiểu thư, vị này ở gần viện chúng ta: Ôn di nương. Mẹ nàng là thương nhân ở Giang Nam chuyên về muối."

Nha đầu này lại cố ý nói thêm về bối cảnh của Ôn di nương, chẳng lẽ là muốn nói cho nàng biết, Ôn di nương này là kẻ giàu có, cho nên mới có thể ở trước mặt mọi người như vậy sao? Nếu là thế thì cũng thuận tiện giải thích được vì sao Ôn di nương ăn mặc sang trọng như vậy, Cần Nương thấy nàng suốt buổi cứ thao thao bất tuyệt nào là: tối hôm qua ăn cái gì, sáng sớm hôm nay chọn lựa y phục như thế nào. Tiếp theo mới nhìn đến trên người nàng.

"Ồ, hôm nay có người mới à? Xem mắt của ta thật vững vẻ, thế nhưng lại không phát hiện". Ôn di nương vừa nói vừa tiến lên kéo tay Cần Nương, "Đây là Lục muội muội sao? Thật đúng là khả ái, xinh đẹp. Vương gia nhất định sẽ thích người nha."

Sắc mặt Cần Nương tái nhợt, rớt cục giấy khỏi tay Ôn di nương, "Tham kiến Ôn di nương. Ôn di nương nói đùa rồi".

"Ai nha, Lục muội muội, ta cũng không nói giỡn a. Không tin người cứ hỏi Lưu thứ phi xem". Rồi quay sang hỏi, "Lưu tỷ tỷ người nói có phải hay không?". Ôn di nương nhìn Lưu thứ phi, hai người mắt đi mày lại.

Lưu thứ phi che miệng cười khẽ, "Ôn di nương, người là người sống lâu năm trong phủ, cũng đừng khi dễ Lục tiểu thư. Bất quá Ôn di nương nói không sai, trước đó, ta còn cùng La tỷ tỷ tranh luận. Lục tiểu thư như vậy, nhất định có thể khiến Vương gia thích".

"Ta đã nói mà, mắt của ta không sai đâu". Ôn di nương cười đắc ý.

"Đù rồi. Ta thấy hai người thật chẳng ra làm sao cả. Ôn di nương, nơi này là Hi Nhạc Đường, người không ở trong viện của mình ngây ngốc, lại đến đây làm chi? Người còn không nhớ chút phép tắc nào sao? Người đem nơi này thành cái gì? Thu hồi bộ dạng của người lại đi, đừng có cả ngày đi ra ngoài làm mất mặt. Nếu không, đừng trách ta đến trước mặt Vương phi, nói với người hảo hảo quản thúc người". La sùng phi chán ghét nhìn Ôn di nương, lại trừng mắt Lưu thứ phi, "Lưu muội muội, người vào Vương phủ nhiều năm như vậy, chẳng lẽ cũng không hiểu quy củ. Ta thấy mấy năm nay người thật sự là sống uống phi".

"Người. . . ." Lưu thứ phi tức giận đến sắc mặt kéo căng, cuối cùng cũng không có cười nữa.

Lại thấy Ôn di nương, bị nể đến thế nhưng cũng không thêm đề ý, "Ai nha, La tỷ tỷ là người chỉ dưới Vương phi, giáo huấn ta cũng là lẽ thường. Nhưng mà ngay cả Lưu tỷ tỷ cũng giáo huấn như vậy để làm chi nha, dù gì Lưu tỷ tỷ cũng là người được trong cung hạ chỉ sắc phong. La tỷ tỷ người nữa điểm thể diện cũng không cho nàng, người khi dễ người ta như vậy, mọi người đều xem không vừa mắt a!"

Cần Nương cảm giác tim đang đập kịch liệt, một cái di nương nho nhỏ cũng dám ở trước mặt hai đại nhân vật này châm ngòi thị phi, nàng dựa vào cái gì? Chuyện ở Vương phủ này, thật sự xem không hiểu.

"Làm càn, nơi này người có tư cách nói chuyện sao?". La sùng phi giận dữ, "Và miệng nàng cho ta".

"A ——". Ôn di nương kêu to, "La sùng phi, người dựa vào cái gì vả miệng của ta? Nơi này là Hi Nhạc Đường, Vương phi cũng chưa lên tiếng, người làm ra vẻ chủ tử gì chứ. Luôn miệng nói quy củ, ta xem La sùng phi người, quy củ cũng không được tốt lắm".

La sùng phi tức giận đến xắn tay áo lên, muốn đích thân động thủ đánh vào mặt Ôn di nương. Một màn này kinh hãi đến nỗi cảm của Cần Nương muốn rớt ra, này. . . . này, sự tình như thế nào lại thành cái dạng này. Lệ Chi sợ tới mức hai chân run rẩy, chưa gặp qua chuyện này bao giờ a! Lập Xuân, Lập Hạ nhưng thật ra rất ngoan ngoãn, nhìn vẫn trấn định nhưng nhìn tay các nàng có chút run run, hiển nhiên cũng là sợ hãi vô cùng.

"La tỷ tỷ dừng tay". Lưu thứ phi đứng lúc đứng lên.

Ôn di nương rất tinh quái, thấy Lưu thứ phi vì nàng mà ra mặt, cũng không uống công mình giúp đỡ nàng ta kích động La sùng phi, vội vàng trốn ra phía sau Lưu thứ phi.

Lý phu nhân hèn mọn nhìn Ôn di nương, đồ yêu tinh gây chuyện. Vương phi còn cố tình giữ nàng lại, cũng không biết là có ý gì. Lý phu nhân chán ghét, lui ra phía sau từng bước, cách nữ nhân điên này xa một chút.

Lưu thứ phi trực tiếp chống lại La sùng phi, đây chính là trò hay a! Bọn hạ nhân tuy rằng cúi đầu, nhưng mà hai tai đều dựng thẳng lên, chuẩn bị xem kịch vui.

Ngay thời khắc hết sức căng thẳng, cửa phòng bên trong mở ra, Phòng ma ma hầu hạ bên người Vương phi đi ra, nhìn lướt qua mọi người, "Vương phi

đã dậy". Ma ma này vẫn đứng ở cửa, cũng không tránh ra, ý tứ cũng không để cho người nào đi vào, "Vương phủ của chúng ta xem trọng nhất là quy củ, Vương phi và Vương gia vô cùng chán ghét có người tranh cãi âm ỉ. Nói một ngàn, một vạn lần nữa. Tất cả mọi người phải tuân theo quy củ, Vương phi thích yên tĩnh, không thích huyên náo. Các người còn tại cửa làm âm ỉ hay là xem lời nói của Vương phi như gió thoảng bên tai?"

Mọi người cúi đầu, Lưu thứ phi thật ảo não, hôm nay đúng là thất sách. Ôn di nương lo lắng, sợ rằng Vương phi sẽ đem nàng ra khai đao a! Còn lại là La sùng phi về mặt không phục, xem thân phận của nàng, trừ bỏ Vương phi thì trong phủ này, nàng tuyệt đối có tư cách quản giáo những người khác. Nhưng mà cái ả Lưu thứ phi này, nàng không có thực lực đè đầu nàng ta.

Phòng ma ma nhìn mọi người, đem biểu tình mọi người thu vào mắt, cuối cùng dừng ở trên người Cẩn Nương. Cẩn Nương trong lòng vừa động, thân thể không khỏi đứng thẳng tắp, cúi đầu, không dám nhìn loạn.

Lúc này, lại một nha hoàn trong phòng bước ra, tiếng cười thanh thúy, "Phòng ma ma cũng đừng nghiêm túc như vậy, cẩn thận làm mọi người sợ. Vương phi cho ta tới nói một tiếng, mời các vị chủ tử vào."

Phòng ma ma quay đầu lại nhìn Xuân Phân, "Vương phi tốt không?"

"Phòng ma ma yên tâm, có Hạ Hà tỷ tỷ ở đó, nhất định là không xảy ra việc gì".

Phòng ma ma nghe xong gật đầu, nhân tiện nói: "Như thế thì tốt", mới quay sang nhìn mọi người: "Các vị chủ tử, mời vào. Lão nô cật già lên mặt nên nhiều lời, các vị chủ tử thấy Vương Phi hiền lành, không nói. Bởi vậy tất cả mọi người đã quên? Quên cũng không sao hết nhưng cũng nên nhớ tính tình của Vương Phi, nếu Vương phi thật sự tức giận, chỉ sợ các vị chủ tử khó mà sinh tồn".

Trong lòng mọi người run rẩy, đều nhớ tới bản lĩnh cùng thủ đoạn của Vương phi, trong lòng có chút sợ hãi. Cẩn Nương không biết như thế nào nhưng nghĩ thâm, Vương Phi là nữ nhân tôn quý nhất Vương phủ, lại quản thúc một nơi lớn thế này, nhất định là người có bản lĩnh. Nhìn thấy từng cảnh tượng trên đường, đều gọn gàng ngăn nắp, dĩ nhiên Vương phi này tề gia rất là lợi hại.

Cẩn Nương đi ở sau cùng, thả chậm cước bộ theo mọi người vào phòng trong. Ôn di nương đi ở phía trước nàng, tuy rằng miệng mồm hay nói linh tinh nhưng hiện tại lại vô cùng yên tĩnh. Cẩn Nương vừa bước vào vừa đánh giá xung quanh, đối diện cửa lớn có hai cái ghế, rõ ràng là chỗ Vương phi và Vương gia ngồi. Dưới nữa có bốn ghế dựa cho nhóm người La sùng phi dựa theo thứ bậc ngồi. Ôn di nương và Cẩn Nương chỉ có thể ở bên cạnh đứng, không tư cách có ngồi.

Cẩn Nương âm thầm gật gù đầu, xem ra ở nơi này, chỉ có phẩm cấp mới có an tọa. Không biết đến bao giờ mình mới có một chỗ ngồi như thế này nữa?! Sau khi suy nghĩ vân vân, Cẩn Nương liền nhanh chóng thu lại tâm tình, mắt xem mắt, mũi xem mũi, yên tĩnh chờ Vương Phi ra.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Nhà giàu mới nổi

Vương phi được một nhóm nha hoàn, ma ma hộ tống bước ra. Vốn mọi người đang ngồi, toàn bộ đều đồng loạt đứng lên thỉnh an. Cuối cùng đến phiên Ôn di nương và Cẩn Nương, ánh mắt Vương phi lướt qua trên mặt Cẩn Nương, cũng không có để ý nhiều, giọng điệu hiền lành nói: "Miễn lễ."

Cẩn Nương và Ôn di nương quay về chỗ cũ đứng, thừa dịp Vương phi cùng La sùng phi nói chuyện, liền đánh giá nàng ta. Tề Vương phi này có gương mặt dài, ánh mắt đặc biệt có thần, làn da trắng nõn. Tuy rằng không xinh đẹp, diễm lệ bằng La sùng phi nhưng dung mạo cũng vô cùng xuất chúng. Hơn nữa từ trên người nàng, Cẩn Nương rõ ràng cảm nhận được một loại khí thế cao cao tại thượng, phát ra tận trong xương tủy. Với khí chất lãnh ngạo như thế, tuyệt đối đám người La sùng phi có thể so sánh. Nhất cử nhất động, mỗi tiếng nói hay cử chỉ đều thể hiện thân phận và địa vị của nàng. Mặc dù lời nói hàm chứa ý cười, bộ dáng rất hiền lành nhưng không ai dám làm càn ở trước mặt nàng. Ngay cả hai người lợi hại như La sùng phi và Lưu thứ phi, ở trước mặt Tề vương phi cũng đều là bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời.

Đánh giá Tề vương phi xong rồi, đồng thời Cẩn Nương cũng nhìn sang nữ nhân hầu hạ bên người Vương phi. A? phía sau Vương phi chỉ có một phụ nhân trẻ tuổi, dung mạo xinh đẹp cung kính đứng. Chẳng lẽ người này cũng là nữ nhân của Vương gia? Cẩn Nương không nghĩ tới, người kia cũng đang đánh giá nàng. Ánh mắt hai người cùng một lúc giao nhau, liền nhanh chóng dời đi như không có việc gì.

Cẩn Nương có chút nghi vấn nhưng Lập Xuân và Lập Hạ lại cách một khoảng khá xa. Thật sự là khó mà hỏi được. Vương phi vẫn khách khí cùng mọi người nói chuyện, cũng chẳng mấy may đề cập gì đến trận phong ba phát sinh trước cửa, tựa hồ như nàng ấy căn bản không biết. Cẩn Nương thu liễm tâm tình, không dám nhìn loạn nữa, chuyên tâm nghe Vương phi nói chuyện.

Lưu thứ phi cười nói: "Vương Phi, hôm nay đúng là có chuyện vui. Hậu viện chúng ta lại có thêm người mới, thời điểm ở bên ngoài, muội có cùng Lục tiểu thư nói mấy câu, thật là một cô nương tốt, nhìn thôi cũng khiến người khác yêu thương. Muội còn nói Vương gia chắc chắn sẽ thích nàng, không nghĩ tới đem Lục tiểu thư dọa đến mức mặt mũi trắng bệch."

Vương phi liền oán trách, "Muội đúng là nhiều lời mà, Lục tiểu thư vừa mới tiến phủ, cái gì cũng đều không hiểu, cũng đừng làm nàng sợ hãi. Nếu không bốn phi không tha cho muội đâu".

"Vương phi nói rất đúng, trong lòng muội đây còn đang lo lắng. Lục tiểu thư, còn không mau tới thỉnh an Vương phi tỷ tỷ lần nữa, cho người nhìn thật rõ". Lưu thứ phi về mặt mỉm cười nhìn Cẩn Nương, ở tại thời điểm không ai chú ý, trong mắt hiện lên một tia lạnh ý.

Cẩn Nương ngạc nhiên, nàng cùng Lưu thứ phi không có oán thù gì hết, vì sao lại lấy nàng làm mục tiêu. Chẳng lẽ không còn đề tài khác có thể hàn huyên sao?

Cẩn Nương không còn cách nào, chỉ có thể đứng ra, "Thần thiếp tham kiến Vương phi"

Tề vương phi cười cười, đánh giá Cẩn Nương, "Ngẩng đầu lên, để bốn phi nhìn xem"

Cẩn Nương cẩn thận ngẩng đầu, ánh mắt sợ hãi, tựa như nai con đang hoảng sợ. Tề vương phi cười nói: "Lưu muội muội, cô nương nhu nhược như vậy, người cũng nhẫn tâm hù dọa người ta. Người cũng không đứng rồi".

La sùng phi che miệng cười khế, "Vương phi nói rất hay, một cô nương yếu đuối thế này, khiến cho người khác phải đau lòng. Muội cũng không nỡ làm khó nàng, không nghĩ tới người luôn luôn ôn hòa như Lưu muội muội lại làm vậy. Muội so ra kém nàng rất nhiều."

Vương Phi mỉm cười, tựa hồ không có nghe ngụ ý trong lời nói của La sùng phi hoặc là nàng cũng vui lòng khi chứng kiến hai người nọ tranh đấu. Trong mắt Lưu thứ phi hiện lên vẻ khó chịu, chẳng mấy chốc lại biến mất không thấy, cười duyên nói: "La tỷ tỷ cũng thật là, ta muốn cùng Lục tiểu thư đùa một chút, ai mà nghĩ tới Lục tiểu thư nhất gan như vậy. Vương phi tỷ tỷ, thiếp không phải cố ý, người cũng không thể phạt muội a!"

Vương Phi cười rộ lên, "Được, ta sẽ không phạt muội. Nhưng muội cần phải đền bù cho Lục tiểu thư mới hợp lẽ".

"Vương Phi nói rất đúng." Lưu thứ phi dứt khoát đem cái vòng ngọc đang đeo trên tay gỡ xuống, nói với Cẩn Nương: "Hôm nay đến quá vội nên không chuẩn bị thứ gì tốt, Lục tiểu thư nhận lấy xem như là lễ gặp mặt".

Cẩn Nương kích động, "Thần thiếp không dám nhận. Do thiếp không hiểu quy củ nên đã làm cho Lưu thứ phi khó xử, như thế nào lại dám thu lễ vật".

"Nhận lấy đi, cứ xem như quà ra mắt." Vương Phi lên tiếng, giọng điệu như đem chuyện này đã định rồi.

Trong lòng Cẩn Nương run sợ, nhận lấy lễ vật. Sau khi tạ ơn Lưu thứ phi, liền nói: "Vương Phi, thần thiếp hôm nay đến cũng xin dâng tặng một ít lễ vật cho các vị".

Vương Phi cười nói: "Xem, đích thực Lục tiểu thư bị hoảng sợ nha. Được rồi, chúng ta cũng không phải hồng thủy hay mãnh thú gì. Nếu có mang theo lễ vật thì cứ lấy ra đi, mọi người sẽ nhận tâm lòng của người, đương nhiên cũng không có bạc đãi người". Dứt lời, liền nói với mọi người: "Các muội nếu đã thu lễ vật của nàng thì cần phải đáp lễ chứ?!"

"Ai nha, hôm nay không biết Lục tiểu thư sẽ đến nên không chuẩn bị gì. May mắn trên tay còn có chút đồ có thể tặng người." Ôn di nương nở nụ cười.

Bốn người La sùng phi vô cùng xem thường, thật sự là không biết xấu hổ, tự cho là đúng. Tề vương phi vẫn giữ nụ cười, dường như cũng không để ý.

Cẩn Nương âm thầm đoán, sở dĩ Ôn di nương như thế, chỉ sợ cũng do Vương Phi cố ý dung túng. Ôn di nương xuất thân không tốt, gia đình thương hộ. Mặc dù có tiền nhưng địa vị rất thấp, vào phủ cũng hai năm mà cho tới bây giờ ngay cả phẩm cấp đều không có, vèn vèn chỉ là Di nương. Người như vậy, dù ông trời cho nàng thể diện, nàng cũng không thể nào gây sóng gió được. Không chừng chính Vương Phi thao túng cho Ôn di nương này huyên náo, gây chuyện giữa La sùng phi và Lưu thứ phi.

La sùng phi không chút nào che dấu hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ thực chán ghét Ôn di nương. Tề vương phi làm như không phát hiện, cười nói: "Lục tiểu thư có lòng, các muội biểu hiện một chút cũng không sai. Tóm lại trên người có gì tốt, lấy một thứ ra xem như đã đủ tâm ý. Nhưng mà Lục tiểu thư cũng đừng ghét bỏ".

"Vương Phi đừng nói thế, thần thiếp không dám." Cẩn Nương sợ hãi, lắc đầu

"Đừng sợ, quy củ của Vương phủ chúng ta tuy nhiều nhưng tất cả mọi người đều hầu hạ Vương gia nên cũng không cần phải câu nệ như thế".

Cẩn Nương không biết nên nói tiếp như thế nào, liền cho Lệ Chi cùng Lập Hạ dâng lễ vật của nàng lên. Những thứ này là do Tần phu nhân chuẩn bị giúp nên tất cả đều là thứ tốt nhưng cũng phù hợp thân phận và xuất thân của nàng.

Mọi người nhận lễ vật của Cẩn Nương, tất nhiên cũng phải trả lễ. Vương phi ban tặng một cái kim trâm, màu sắc và hoa văn thậm chí kiểu dáng cũng đều hiếm thấy, Cẩn Nương đoán chắc là vật phẩm trong cung. La sùng phi thì tặng một xâu chuỗi trân châu màu tím, thập phần quý báu. Liễu mỹ nhân và Lý phu nhân không tặng gì xuất sắc, đều là trang sức bình thường, cũng phù hợp thân phận các nàng. Còn lại là Ôn di nương liền tặng một cái vòng tay bằng vàng ròng, hình thức tuy đẹp nhưng bởi vì dùng chất liệu vàng ròng nên nhìn rất tầm thường, mang đậm khí chất nhà giàu mới nổi.

Thời điểm Cẩn Nương nhận vòng tay này, trong lòng thấy bình thường. Nghĩ thầm, trong mắt mọi người Lục gia là nhà giàu mới nổi nhưng thật ra Lục gia rất có quý tộc và căn trọng, so với Ôn di nương thì tốt hơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Ban tặg

"Ha ha ——". La sùon phi không chút nào che dấu vẻ cười nhạo, đứng lên: "Ôn di nương thường thức quả nhiên cùng chúng ta bất đồng, mắt nhìn thật là độc đáo. Những người như chúng ta, chân chính không thể so sánh với nàng nha. Ôn di nương, nhà mẹ đẻ ngươi có tiền như vậy, sao không dát vàng lên y phục luôn?! Như thế chẳng phải là mỗi một người sẽ đều biết Ôn gia có tiền như thế nào sao? Thật sự làm khó ngươi, tặng một cái vòng tay như vậy, đúng là quá phô trương nhưng có vẻ thường thức cũng hơi khác người".

Trào phúng trắng trợn như thế, không lưu tình chút nào. Mặc dù Ôn di nương da mặt có dày đến đâu cũng thay đổi sắc mặt, nhẫn nhịn nhìn Vương phi mỉm cười, thủy chung không tỏ thái độ. Sau đó tựa hồ như nhận được tín hiệu, lập tức tự tin đáp trả, "La sùon phi, nhà mẹ đẻ thiếp thân thường thức độc đáo cũng không phải ngày đầu tiên tỳ tỳ biết. Hà tất tỳ còn làm trò trước mặt Vương phi và Lục tiểu thư châm biếm ta? Thiếp biết La sùon phi không vừa mắt nhưng cũng không nhất thiết phải làm mất mặt người khác a! Vương phi còn chưa lên tiếng, La tỳ tỳ muốn vượt quyền sao?". Ngươi cho rằng Hi Nhạc Đường là địa bàn của ngươi chắc? Hừ, ta có Vương phi làm chỗ dựa, lẽ nào còn sợ ngươi.

"Làm càn...ngươi...! Vương phi, người càn phải làm chủ cho muội!". La sùon phi cầm khăn tay lau khóe mắt, cũng không biết có giọt nước mắt nào hay không.

Nội tâm Lưu thứ phi sáng khoái, chỉ mong La sùon phi gặp chuyện xúi quẩy. Bất quá nàng đứng đầu nhất đó là công phu thay đổi bộ mặt, liền nói: "La tỳ tỳ, ngươi đừng thương tâm. Ôn di nương chính là người hồ đồ như vậy, sao có thể nghe lời của nàng."

Cần Nương thập phần bội phục, muốn nói bản lĩnh biến sắc mặt, chỉ sợ Vương phủ này Lưu thứ phi xếp thứ hai, không ai dám đứng thứ nhất. Có điều nhìn biểu tình Vương phi, dường như cũng không thêm đề ý, thậm chí còn vui sướng khi nhìn thấy những người này đầu đá, xuất ra đủ loại tâm cơ thủ đoạn trước mặt mình.

Thấy La sùon phi khóc, Tề Vương phi mới hướng nàng nói, "Được rồi. Tính tình của Ôn di nương như vậy, nhà mẹ nàng là tình huống nào, ngươi cũng không phải không biết, hà tất phải chấp nhất. Ôn di nương, ngươi là kẻ dưới nhưng lại phạm thượng, thật sự là nên đánh nhưng niệm tình ngươi hầu hạ Vương gia, ta có thể miễn phạt trọng. Mau đến nhận lỗi với La sùon phi, về sau không thể nói lung tung như thế. La muội muội, chờ nàng xin lỗi ngươi rồi, việc này liền cho qua đi. Sau này tất cả mọi người không được nhắc lại".

"Nếu Vương phi tỳ tỳ đã nói thế, tất nhiên muội không thể không nghe. Nhưng Vương phi buông tha nhẹ nhàng như vậy, trong lòng muội thật sự không phục". La sùon phi là gan lớn hơn, trực tiếp cùng Vương phi nói ra bất mãn.

Ánh mắt Lưu thứ phi hưng phấn, sợ bị người khác nhìn thấu, liền nhanh chóng cúi đầu. Biểu tình Tề Vương phi thản nhiên, "Vậy muội muốn như thế nào?"

"Nếu Vương phi không nờ phạt trọng, ít nhất cũng phải đánh vào tay nàng, rồi cấm cửa một tháng". La sùon phi một câu vô nghĩa cũng không có, trực tiếp đưa ra mức phạt.

Cần Nương trầm nghĩ, La sùon phi này bề ngoài tuy phong hoa tuyệt đại nhưng mà đầu óc hình như không đủ dùng. Hoặc là nói nàng có địa vị vững vàng, lại sinh nhĩ tử cho nên không thêm giờ ra những mảnh khỏe, thủ đoạn, ngay cả việc quan sát nét mặt của người khác cũng lười làm. Trực tiếp dùng phương thức thẳng thắn như vậy nhưng mà chẳng lẽ nàng đã quên, ở Vương phủ còn không tới phiên nàng làm chủ.

Quả nhiên sắc mặt Vương phi khó coi, không còn tươi cười như trước, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm La sùon phi, "Hôm nay La sùon phi đúng là thật hay, trước mặt người mới đến lại không xem mặt mũi của bản phi ra gì."

Lưu thứ phi âm thầm khoái trá, thật tốt nha. Liễu mỹ nhân sốt ruột, muốn nhắc nhở La sùon phi nhưng mà lại không dám động, chỉ có thể liên tiếp nháy mắt. Sắc mặt La sùon phi có chút biến hóa nhưng thái độ lại càng ngạnh như trước, "Vương phi thứ tội, tội danh này muội không dám gánh chịu. Sở dĩ phải xử trí Ôn di nương, cũng là vì thể diện Vương phủ. Lục tiểu thư mới tới, những người như chúng ta dù sao vẫn phải làm gương cho người ta. Để tránh tương lai có người học theo, giống như Ôn di nương không có nửa điểm quy củ. Nếu Vương phi không thể công chính xử lý, đây chính là làm trái những gì bình thường Vương phi đã dạy. Trước đây Phòng ma ma còn nói, Vương phi là người xem trọng phép tắc nhất, hay là người muốn chính mình phá hủy quy củ trước tiên".

Cần Nương rút đầu lại, cầu xin ông trời để tất cả mọi người quên nàng đi, nàng cũng không có năng lực làm bia ngắm a! Trong phòng ai cũng khàn khang chứ đừng nói Ôn di nương. Nàng ta cho rằng lần này cũng giống như những lần trước giống nhau, dễ dàng được bỏ qua. Chẳng ngờ tới La sùon phi không biết hôm nay ăn phải hỏa dược gì, thế nhưng không buông tha, ngay cả lời nói của Vương phi cũng dám không thuận theo.

Tề Vương phi thập phần tức giận, "Cần rõ! La sùon phi, nếu nói đến quy củ thì trước mắt tự kiểm điểm chính mình đi".

"Lời của Vương phi muội có điều không rõ. Muội muội đây tự thấy bản thân theo quy củ rất là tốt". La sùon phi đứng lên. Nếu nói quy củ, vậy chúng ta cứ dựa theo đó mà bàn. Ngươi là chính phi, ta là sùon phi. Tuy rằng thấp hơn ngươi một bậc nhưng cũng không có nghĩa là chính phi ngươi có thể tùy ý dè dặt người khác.

Tề vương phi lạnh lùng nhìn La sùng phi, "Hôm nay La sùng phi nhất định phải đòi công đạo?"

"Đúng, thỉnh Vương phi làm chủ". La sùng phi tích cực tự cho là đúng.

Cần Nương cũng nhìn không được chấy mỡ hôi hột cho La sùng phi, thật sự là ngu xuẩn mà. Tề Vương phi cười lạnh, "Được, ta liền thay ngươi làm chủ. Ôn di nương, lời nói không biết suy xét, cả gan phạm thượng, phạt đánh năm trượng. Mặt khác còn phải đến Phật đường chép hai mươi lần Nữ giới, khi nào chép xong mới được đi ra. Sau đó tiếp tục cấm cửa mười ngày".

"Vương phi . . . . .". Lúc này sắc mặt Ôn di nương liền trắng bệch nhưng cũng không dám kêu gào, chỉ là ánh mắt đầy cừu hận nhìn La sùng phi.

Phật Ôn di nương xong rồi, Tề Vương phi tiếp tục nói: "La sùng phi không coi ai ra gì, bắt kính chủ mẫu, phạt cấm cửa năm ngày, chép Nữ giới năm lần. La sùng phi, ngươi có phục không?"

La sùng phi còn muốn cãi bướng, liền bị Liễu mỹ nhân gắt gao giữ chặt từ phía sau, nhắc nhở nàng chớ chọc Vương phi phát hỏa. Nếu truyền tới tai Vương gia, chi sợ còn bị phạt nữa. Trong lòng La sùng phi dị thường tức giận, Tề thị này rõ ràng chính là không cho nàng chút mặt mũi nào mà. Nhưng La sùng phi còn có lý trí, biết đạo lý một vừa hai phải. Tuy rằng không phục nhưng cũng chỉ có thể chịu đựng, "Vương phi tỷ tỷ xử trí thỏa đáng, muội muội tâm phục khẩu phục".

"Vây là tốt rồi. Ta cũng mệt mỏi, các muội muội đều lui xuống đi".

"Vâng, Vương phi".

"Lục tiểu thư ở lại, ta có lời cần phân phó".

Mọi người đều nhìn về phía Cần Nương. Cần Nương cảm thấy thấp thỏm không yên. Chờ người đi hết rồi, lúc này mới tiến lên, "Thỉnh Vương Phi phân phó".

Tề Vương phi lại đánh giá Cần Nương, "Buổi tối hôm qua vất vả cho ngươi rồi".

Sắc mặt Cần Nương liền đỏ, lan tận hai bên tai. Tề Vương phi lại nở nụ cười, "Da mặt mỏng như vậy! Được rồi, dù sao cũng vừa mới trải qua việc đòi. Sau khi trở về, suy nghĩ cho tốt, về sau dụng tâm hầu hạ Vương gia. Chỉ cần biết giữ bốn phận, chung quy không bị bạc đãi đâu".

"Thần thiếp tạ ơn Vương phi". Trong lòng Cần Nương lén cân nhắc, lời này của Vương Phi có ý gì.

Vương phi khoát tay, "Lui xuống đi, đừng suy nghĩ nhiều".

"Dạ, thần thiếp hiểu được".

Chờ Cần Nương đi rồi, Hi Nhạc Đường liền có một cuộc đối thoại có liên quan đến nàng. Tề Vương phi thuận miệng hỏi: "Các người xem Lục Cần Nương này như thế nào?"

"Nhìn thấy đúng là biết giữ bốn phận, cũng có mặt nhìn". Phòng ma ma xoa bóp bả vai Vương phi, nhỏ giọng trả lời. Thứ nữ nhỏ nhỏ ở trước mặt mẹ cả sinh tồn, còn có thể đường ra khí chất đến độ này, tất nhiên là một người biết tốt xấu, hiểu quy củ. Nếu không cũng không đến phiên nàng tiến Vương phủ.

"Vây có ảnh hưởng gì không?". Biểu tình Vương phi thực đậm đặc.

"Vương Phi không cần lo lắng. Nếu có năng lực, Vương Phi cho nàng chút thể diện còn nếu không thì trực tiếp bỏ qua nàng. Cả ngày Vương phi phải xử lý những chuyện trọng yếu, không cần phải vì một người không danh không phận quan tâm". Ý tứ của Phòng ma ma, đem Cần Nương xem như hàng hóa bình thường. Bất quá chỉ là thứ nữ của chức quan ngũ phẩm, ảnh hưởng thật sự không lớn.

Vương phi gật gật đầu, "Phòng ma ma nói có lý. Cứ quan sát trước đã, nhất thời đánh giá cũng không được gì".

Nha hoàn Thu Nguyệt đang ngồi xổm đầm chân cho Vương phi, lơ đãng nói: "Ôn tỷ mới từ bọn hạ nhân biết được chút tin tức. Vương gia phân phó ban cho Lục tiểu thư không ít đồ vật này nọ đâu".

Vương phi nhũn mày, tiếp theo cười nói: "Xem ra Vương gia chúng ta thật đúng là thích người này. Thôi, nếu Vương gia đã có chút biểu hiện, ta đây làm chủ mẫu cũng không thể đứng nhìn. Phòng ma ma, ngươi tự mình đi một chuyến, chiếu theo phân lượng Vương gia ban cho, giảm bớt ba phần rồi hãy đưa qua".

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Danh phận

Ra khỏi Hi Nhạc Đường, tim của Cẩn Nương vẫn còn đang nhảy loạn, buổi sáng này đối với nàng mà nói thật quá mức chấn động, cũng càng làm cho nàng nhận thức thêm một mặt khác của Vương phủ. Chờ cách thật xa nơi đó, lúc này Cẩn Nương mới hỏi Lập Xuân, "Các người có biết người đứng ở phía sau Vương phi không?"

"Tiểu thư muốn nói đến Lâm di nương? Nàng là nha hoàn hồi môn của Vương Phi, cũng là con gái của Lâm ma ma. Năm vừa rồi, Vương phi đã cho nàng hầu hạ Vương gia, sau đó liền làm chủ nâng nàng lên cấp bậc di nương. Ngày thường đều hầu hạ Vương phi, ít khi thấy nàng ra Hi Nhạc Đường". Trong giọng nói Lập Xuân lộ ra vẻ hâm mộ, chẳng qua nàng che giấu thật tốt, hẳn là không ai nghe ra được.

Cẩn Nương thâm ý nhìn Lập Xuân, "Nàng ấy đúng là có phúc".

"Tiểu thư nói không sai".

Sau cùng không có chuyện gì để nói, mọi người trực tiếp quay về nội viện của mình. Đến trước cửa viện, liền nhìn thấy bức hoành treo trên cổng chính đã thay thành 【 Trầm Hương Viện 】, Cẩn nương cảm thán tốc độ thật là nhanh, chắc là làm suốt đêm mới hoàn tất.

Lập Xuân cười nói: "Chúc mừng tiểu thư, hiện giờ chỗ này chính là nơi ở của tiểu thư sau này".

Cẩn Nương cũng cười theo, lại nhìn thêm vài lần, sau đó mới đi vào trong viện. Bên trong thật im ắng, Vương ma ma giữ cửa thập phần ân cần, thậm chí trong mắt có chút ý tứ lấy lòng. Cẩn Nương liền kỳ quái, sáng nay lúc ra cửa cũng không thấy Vương ma ma ân cần như vậy.

"Lục tiểu thư, Vạn quản gia đến đây."

"A?". Lập Xuân và Lập Hạ đều nhỏ giọng kêu ra tiếng, Lập Xuân vội vàng hỏi: "Là Vạn Trung, Vạn quản gia bên người Vương gia?"

"Lập Xuân cô nương nói đúng. Đúng là Vạn quản gia". Vương ma ma trả lời

Lập Xuân vội vàng nói với Cẩn Nương: "Tiểu thư, Vạn quản gia nhất định là phụng lệnh Vương gia phân phó mới đến. Tiểu thư nhanh vào đi".

Trong lòng Cẩn Nương không yên, không biết vị quản gia kia đến đây có chuyện gì. Lấy lại bình tĩnh liền đi vào đại sảnh, chỉ thấy một nam tử khoảng ba mươi mấy tuổi ngồi ở trong phòng. Nam tử kia thấy Cẩn Nương vội vàng đứng dậy, hơi khom người cung kính nói: "Chúc mừng Lục tiểu thư, Vương gia phân phó cho tiểu nhân đến đây đưa một ít lễ vật để tặng cho người. Đây là danh mục, mời tiểu thư kiểm nhận".

Lệ Chi tiến lên tiếp nhận tờ giấy trong tay Vạn quản gia, sau đó giao cho Cẩn Nương. Cẩn Nương lật đầu không nhận, chỉ phản công cho Lệ Chi đi kiểm nhận là được. Lệ Chi và Anh Đào đều từng theo nàng đọc sách, mấy văn kiện như thế này không làm khó được các nàng. Cẩn Nương khẽ cười nói: "Vạn quản gia vất vả rồi, mời ngồi. Ta trở về cũng đã muộn, khiến cho ngài đợi lâu, mong Vạn quản gia thứ lỗi".

"Lục tiểu thư khách khí, tiểu nhân còn phải trở về phục mệnh. Xin tiểu thư mau chóng kiểm nhận". Vạn quản gia thái độ không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, chính là bộ dáng giải quyết việc chung.

Trong lòng Cẩn Nương sáng tỏ, ra hiệu cho Anh Đào. Anh Đào liền chạy nhanh vào phòng ngủ, đem ra một cái hòm bao có một ít bạc bên trong. Cẩn Nương cười nói: "Vất vả Vạn quản gia đi một chuyến, đây là chút tâm ý của ta, xin ngài đừng chê".

Sắc mặt Vạn quản gia không chút thay đổi tiếp nhận, nhằm tính phân lượng hòm bao, cười nói: "Đa tạ Lục tiểu thư, về sau có cái gì cần tiểu nhân công hiến sức lực, xin người cứ việc phân phó".

"Đa tạ Vạn quản gia"

Lệ Chi kiểm kê xong, xác nhận không có vấn đề gì. Vạn quản gia liền cáo từ rời đi.

"Chúc mừng tiểu thư, chúc mừng tiểu thư. Vương gia đây là nhớ thương đến người đó". Lập Xuân và Lập Hạ vội vàng hôn hờ tiến lên, mà ngay cả Đông Nhi và Hạnh Nhi cùng đám người Thôi ma ma cũng tiến lên chúc mừng.

Trong lòng Cẩn Nương không biết tư vị gì, có điều vẫn vui vẻ để Lệ Chi phân phát cho mỗi người một phần thưởng, xem như tất cả cùng vui.

Chờ tất cả mọi người đi ra ngoài, bên cạnh chỉ còn lại Lệ Chi và Anh Đào. Cẩn Nương mới có thời gian xem lại nội dung danh mục lễ vật: bốn cuộn gấm vóc, một bộ trang sức, một đôi vòng tai ngọc trai, một cái chậu cảnh bằng san hô, năm trăm lượng bạc trắng, năm mươi hai lượng hoàng kim, hai mươi hai thoi vàng. Phần lễ vật này không thể không gọi là hậu hĩnh nhưng đối với Vương phủ và Ngũ Vương gia mà nói, cũng chỉ là tùy tiện tiêu hao một chút ít thời.

"Chúc mừng tiểu thư, Vương gia phái người tặng lễ, có thể thấy được trong lòng Vương gia có nhớ đến người. Hiện tại nếu tiểu thư có danh phận, tương lai cuộc sống sẽ rất dễ chịu". Anh Đào cười tủm tỉm, vuốt ve gấm vóc, suy nghĩ xem làm y phục gì mới thích hợp.

Lệ Chi lại lo lắng nhìn Cẩn Nương, "Hôm nay đi thỉnh an Vương phi, Vương phi cũng không để cho tiểu thư kính trà".

Anh Đào kinh hô, "Vương phi không cho kính trà?". Đây chẳng phải là nói Vương phi không đồng ý tiểu thư sao? người đã không có danh phận, ngay cả

di nương cũng không phải.

Hai người đều lo lắng nhìn nàng, Cẩn Nương vẻ mặt trầm trọng. Trước đó nàng không có cảm giác gì, cũng là do nguyên nhân này. Một mặt là thái độ Vương gia, mặt khác lại là thái độ Vương phi. Vương phi không uống trà của nàng, Vương gia lại tặng quà cho nàng. Khó trách mỗi người đều gọi nàng là tiểu thư, cũng không xưng hô gì khác.

Anh Đào nhỏ giọng đề nghị, "Sáng mai tiểu thư đi thỉnh an, có thể nói với Vương phi việc kính trà được không?".

"Người ăn nói lung tung gì đó." Vẻ mặt Lệ Chi tức giận nhìn Anh Đào, "Loại chuyện này tiểu thư làm sao có thể mở miệng. Vương phi thật sự có tâm, tự nhiên sẽ an bài. Nếu Vương gia phản phò thì cho dù trong lòng Vương phi có không muốn cũng phải uống trà của tiểu thư. Nhưng mà tình hình hiện nay, Vương gia rõ ràng không có biểu hiện gì thì tất nhiên Vương phi cũng làm như không biết".

Cẩn Nương lắc đầu xua tay, "Quên đi, đừng nói nữa. Chuyện này chúng ta nói cái gì cũng vô dụng, không có Vương gia lên tiếng và Vương phi tán thành. Ta tính là cái gì?! Bất quá chỉ là một người không danh không phận". Lòng Cẩn Nương thật chua xót, nhìn những thứ được ban tặng này, càng nói ra tình cảnh xấu hổ của nàng.

"Tiểu thư cũng đừng nản lòng, có lẽ Vương gia đã quên. Nói không chừng hai ngày nữa liền nhớ đến". Lệ Chi an ủi

Anh Đào đưa ra chủ ý, "Tiểu thư, nếu buổi tối hôm nay Vương gia đến thì người có thể nói với ngài ấy mà"

Cẩn Nương lắc đầu, nàng thấy Ngũ vương gia là một người rất bá đạo, chắc hẳn không thích nữ nhân lắm mồm. Hơn nữa nàng vừa mới vào phủ, ngay cả tình hình trong phủ cũng chưa thăm dò cẩn thận, nàng không dám liều mạng đắc tội Ngũ vương gia mà đi nói đến chuyện này.

Lệ Chi lôi kéo Anh Đào, "Đừng có nói nữa, tiểu thư ắt hẳn tự có tính toán. Chúng ta cũng không thể đưa ra chủ ý bậy bạ".

Ngoài phòng, truyền đến thanh âm Lập Xuân và Lập Hạ, "Tham kiến Phòng ma ma". Lệ Chi vội vàng đến cửa sổ nhìn rồi nói với Cẩn Nương, "Tiểu thư, Phòng ma ma đến đây, còn mang theo đồ vật nữa".

Cẩn Nương mạnh mẽ đứng lên, "Đi, theo ta đến đón Phòng ma ma"

Biết được Phòng ma ma thay mặt Vương Phi đến ban tặng, đầu tiên thì Cẩn Nương kinh nghi. Chờ Phòng ma ma lên tiếng, mới biết được nguyên do. Thì ra Vương gia đã phái người tặng lễ vật nên lúc này Vương Phi cũng cố ý cho người đi một chuyến. Cẩn Nương liền nhức đầu, tại Vương phủ này, nhìn như một chuyện nhỏ nhưng kỳ thật cũng không phải nhỏ, có thể phỏng đoán ra hàm ý bên trong.

Cẩn Nương có cảm nghĩ kiếp trước sống thật uổng phí. Trước kia ở Lục gia và cả Hàn gia có học được những gì, sau khi đến Vương phủ dường như không đủ dùng. Điều này làm cho nàng đặc biệt khâm trọng, có cảm giác nguy cơ mãnh liệt.

Tiến bước Phòng ma ma, Cẩn Nương cho Lệ Chi sắp xếp lại đồ vật này nọ, đối với thanh âm chúc mừng của nhóm ma ma và nha hoàn nàng làm như mất diếc tai ngơ. Giờ phút này Cẩn Nương vô cùng cấp bách rất cần Quế ma ma chỉ bảo toàn bộ mọi việc. Vì thế nàng liền thu hồi tâm tư, lập tức đến Đông sương phòng tìm Quế ma ma.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dấu vết

Một mối cả một ngày, đêm nay Cẩn Nương tính toán ngủ sớm. Anh Đào chải đầu cho nàng còn Lệ Chi thì đang trải chăn giường. Bận bịu một lúc lâu, Lệ Chi mới nói: "Tiểu thư, nếu không thì đợi một chút. Giờ này vẫn còn sớm, nói không chừng Vương gia lát nữa sẽ tới".

Cẩn Nương lắc đầu, "Chưa chắc Vương gia đến đâu, ta không thể vì một điều không có khả năng mà lãng phí thời gian ngủ được".

"Nhưng mà nếu lỡ Vương gia đến đây thì sao?". Lệ Chi không đồng ý. Hiện giờ nàng thấy quan trọng hơn hết là tiểu thư nên lấy lòng Vương gia, chỉ cần Vương gia mở miệng, tương lai tiểu thư còn có thể bảo đảm.

Cẩn Nương lắc đầu, nàng mệt chết rồi, ngày hôm qua học quy củ cả ngày, buổi tối lại bị quán lấy suốt đêm. Sáng sớm rời giường, cả người thấy khó chịu còn phải chống đỡ đi thỉnh an Vương Phi, ngay cả chỗ ngồi cũng không có. Sau khi trở về lại phải ứng phó với thân tín của Vương gia và Vương phi, thật sự nàng vô cùng muốn leo lên giường nghỉ ngơi. Về phần Vương gia, Cẩn Nương nhìn sắc trời, hy vọng đêm nay đừng đến.

Lệ Chi khuyên bảo không được, Anh Đào thấy thế liền nói: "Lệ Chi tỷ tỷ không cần lo lắng, đêm nay ta sẽ canh giữ trước phòng. Nếu Vương gia đến, bên ngoài khẳng định có động tĩnh. Đến lúc đó ta sẽ đánh thức tiểu thư là được".

Lệ Chi thấy vẻ mặt mỗi một của Cẩn Nương, cũng chỉ tán thành đề nghị của Anh Đào. Cẩn Nương đã được như ý nguyện, vừa kè lên gối liền ngủ. Đến một lúc lâu, nàng lại nằm mơ, trong giấc mơ lại mơ thấy có một quái vật ở trên người nàng, khiến nàng hô hấp không thông. Nàng liều mạng trốn nhưng quái vật kia một mực đuổi theo nàng. Đến khi thân thể truyền đến cảm giác đau đớn rõ ràng, Cẩn Nương liền mở mắt, phát hiện đây không phải là mộng. Ngũ vương gia đang đè trên người của nàng, bộ dạng hào hứng. Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Anh Đào sớm đã chẳng biết đi đâu.

"Vương... Vương gia!". Cẩn Nương có chút lắp bắp.

"Tĩnh?!". Ngũ vương gia nghiêng ngả nhìn Cẩn Nương, không có chút ý tứ đứng dậy để nàng hít thở.

Hai tay Cẩn Nương khấn trương đặt ở trên vai Ngũ vương gia, muốn đẩy ra nhưng mảy may bất động. "Vương gia, thiếp...thiếp hơi khó chịu". Cẩn Nương thật sự mệt mỏi, trên người nàng đầy dấu vết xanh tím, Ngũ vương gia lại không biết nhẹ nhàng, chỉ tận lực làm, đương nhiên nàng cũng vất vả theo. Dù sao nàng chưa tới mười sáu tuổi, thân thể vẫn chưa hoàn toàn nảy nở, ứng phó với ham muốn vô độ của nam nhân này, thật sự đối với nàng là quá sức.

"Nàng cự tuyệt ta?". Trong mắt Ngũ vương gia hiện lên vẻ nguy hiểm

Toàn thân Cẩn Nương liền đổ mồ hôi, vội vàng lắc đầu, "Thiếp không dám, thần thiếp chỉ thỉnh cầu Vương gia thương xót."

Ngũ vương gia nở nụ cười, ngón tay nâng cằm Cẩn Nương, "Nhìn bốn vương".

Cẩn Nương không thể không lấy hết dũng khí ngược nhìn, ánh mắt sợ hãi, yếu ớt, lại khiến Ngũ vương gia sinh ra ý muốn giằng vò cho thỏa sức.

"Vừa rồi ngủ ngon giấc không?". Tay Ngũ vương gia theo cảm trượt xuống cổ, tiến vào trong chân. Lúc này trên người Cẩn Nương chỉ có một kiện áo yếm, kéo nhẹ một cái, liền ném trên mặt đất.

Cẩn Nương run rẩy, nàng không có cách nào chống chế phản ứng thân thể của mình, nói: "Dạ...ngủ ngon"

"Vậy là tốt rồi ". Ngũ vương gia cười, cúi đầu ngửi ngửi bên tai Cẩn Nương, "Hôm nay lễ vật mang đến chỗ nàng, có thích hay không?"

"Thích thích lắm". Trong lòng Cẩn Nương run sợ, hoàn toàn không nắm bắt được tâm tư Ngũ vương gia. Cảm thấy người này quá khó lý giải, căn bản không phải như bên ngoài đồn đại. Nào là khoan dung, nhân hậu nhưng nàng thật sự chỉ có thấy cường thế cùng với bá đạo, không hề cho người khác phản kháng lại dù chỉ một chút.

"Thích thì tốt rồi...Đến, cởi quần áo cho bốn vương". Ngũ vương gia nhanh chóng nghiêng cơ thể, trên người vẫn còn đang mặc kiện trung y.

Cẩn Nương liền cảm thấy khấn trương, tuy ở kiếp trước đã từng cùng Hàn Thịnh có vợ chồng chỉ thực nhưng cho tới bây giờ vẫn không có trải qua chuyện như vậy. Hàn Thịnh đối với nàng luôn cực kỳ lạnh nhạt. Ngay cả loại chuyện này, cũng là tắt đèn, làm qua loa sau đó rời khỏi. Nhiều năm phu thê như vậy, cho đến chết nàng cũng chưa hề thấy thân thể hắn rõ ràng.

Mà đối với Vương gia, tới hôm qua nàng chỉ lo run sợ, hôm nay lại đối mặt với thân thể nam nhân. Cẩn Nương có chút không chế không nổi hai tay của mình.

Trong phòng, ngọn đèn chiếu vào người lại rõ ràng. Khuôn mặt nàng đỏ bừng, đỏ đến tận cổ nên Ngũ vương gia cảm thấy thật hưng phấn, đúng là một cảnh đẹp.

Rốt cục cũng kéo được đai lưng, quần áo rơi xuống, lộ ra thân thể nam nhân cường tráng. Sống ở hai kiếp người, đây là lần đầu nàng nhìn thân thể nam nhân khoảng cách gần như vậy.

Ngũ vương gia đột nhiên vươn tay ra, nắm chặt tay của Cẩn Nương, hỏi: "Rất là thích?". Ánh mắt lộ ra vẻ đặc ý.

Thần sắc Cẩn Nương dao động, sau đó gật đầu. Ngũ vương gia thoả mãn cười ra tiếng, không đùa với nàng nữa, xoay người đem nàng đặt dưới thân.

Trải qua cả đêm, lại một lần nữa tái diễn. Tuy nhiên cảm giác so với lần đầu tiên tốt hơn không ít nhưng nàng vẫn không chịu đựng nổi như cũ. Nàng thút thít nỉ non, cầu xin tha thứ thậm chí nghĩ muốn chạy trốn. Nhưng Ngũ vương gia gắt gao bắt lấy nàng, căn bản không để cho nàng cơ hội. Ngọn đèn chiếu vào trên người Cẩn Nương, vốn dấu vết còn chưa hết, lại thêm rất nhiều ấn ký mới.

Thế nhưng Ngũ vương gia lại vô cùng vui vẻ, dường như hắn đã tìm được niềm vui thú cực hạn trên người Cẩn Nương. Thân thể mảnh khảnh dưới người hắn vì hắn mở rộng, tùy ý hắn công phạt, có lẽ đây cũng là bắt nguồn khoái cảm cực hạn.

Không có gì bất ngờ xảy ra, giữa chừng Cẩn Nương liền mê man. Trước khi ngất đi, nàng vẫn còn đang suy nghĩ, hình như nàng đã quên sự tình gì, vốn là nàng muốn hỏi...Đúng rồi, là chuyện của Lục gia. Lục Trường Trung như thế nào rồi? Có thật sự thoát khỏi rắc rối kia chưa? Nhưng nàng không có khí lực hỏi ra điều này.

Buổi sáng thời điểm rời giường, ngoại trừ Anh Đào và Lệ Chi, trong phòng còn có Quế ma ma. Khuôn mặt Lệ Chi cứng ngắc, rất là mất hứng. Cẩn Nương có chút kinh ngạc, không rõ ràng tình hình lắm.

Anh Đào nhỏ giọng nói: "Vương gia cũng không biết quý trọng tiểu thư gì hết, thân thể người còn chưa phát triển tốt mà, Quế ma ma, người xem thể nào này?".

Quế ma ma thấy vết tích trên người Cẩn Nương, còn phía dưới mắt rõ ràng là màu xanh đen. Chưa từng nghe nói Vương gia không biết tiết chế như vậy a! Như thế nào đối với Cẩn Nương hết lần này tới lần khác giống như tiểu hài tử tùy ý làm càn vậy. Lúc trước, Liễu Mỹ nhân được sủng ái hơn nửa năm trời nhưng cũng chưa từng truyền ra cái dạng này.

"Ma ma, người xem những dấu vết này. Có biện pháp che giấu một chút không?". Lệ Chi nhìn chăm chăm vào dưới hai lỗ tai, vị trí kia căn bản không cách nào che giấu, trừ phi là mùa đông mặc áo choàng mà thôi. Lát nữa đi thỉnh an Vương phi, trên người có dấu vết mập mờ như vậy, không phải khiến người khác ghi hận sao?!

Cẩn Nương tỉnh táo lại, theo ánh mắt Lệ Chi sờ sờ phía sau hai tai, tựa hồ còn cảm nhận được khí tức Ngũ vương gia trên thân thể mình. Anh Đào lấy một bộ y phục ra, trên người Cẩn Nương khoa tay múa chân một hồi, liền lắc đầu, rất rõ ràng không thể che giấu hết được. Lệ Chi và Anh Đào đều nhìn Quế ma ma, đợi bà nghĩ cách.

Quế ma ma cũng nhìn chăm chăm vào Cẩn Nương, không thấy có bao nhiêu bất đồng, đối với nàng không có tiết chế như thế, bà nghĩ mãi mà không rõ. Hôm nay quan trọng hơn hết không phải phỏng đoán tâm tư Vương gia, mà là giúp nàng không để lộ vết tích ra bên ngoài. "Trước hết đừng nói những việc khác, các người sửa soạn cho tiểu thư cho thỏa đáng, ta sẽ nghĩ biện pháp."

"Vậy xin trông cậy hết vào ma ma."

Sau khi Cẩn Nương mặc quần áo xong, hai nha đầu liền trông mong nhìn Quế ma ma. Quế ma ma nghĩ nghĩ, nói: "Không có cách nào khác, chỉ có thể đổi lại kiểu tóc để che giấu thôi."

Anh Đào thấy khó xử, nàng vấn tóc rất tốt nhưng biết đến kiểu tóc cũng có hạn, thật sự nghĩ không ra kiểu tóc gì có thể che dưới lỗ tai.

Quế ma ma cảm lược, đứng ở sau lưng Cẩn Nương, cảm khái một tiếng, "Nhiều năm không có chải đầu rồi, cũng không biết còn có thể làm tốt hay không."

Cẩn Nương cười nói: "Ta tin tưởng ma ma mà."

"Tiểu thư tin tưởng lão nô, tất nhiên lão nô cũng sẽ không làm cho người thất vọng được."

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Phong ba

Cẩn Nương vừa bước ra khỏi cửa phòng, bọn người Lập Xuân cảm thấy trước mắt sáng ngời. Y phục và trang sức phối hợp rất đều, duy chỉ có kiểu tóc thì đã đổi mới. Tóc được búi lên nhưng có lộn rủ xuống hai bên vành tai, làm cho người khác có cảm giác lười biếng. Mà kiểu tóc này cũng đúng lúc che giấu được dấu vết mờ ám.

Cẩn Nương soi gương, chính mình cũng rất hài lòng. Không nghĩ tới tay nghề Quế ma ma tốt như vậy, Anh Đào rất kích động, hai mắt lấp lánh nhìn Quế ma ma, tính toán theo Quế ma ma học chút ngón nghề.

Thời điểm dùng điểm tâm, Cẩn Nương phát giác thái độ bốn nha đầu Lập Xuân đối với nàng đã có biến hóa, càng thêm cung kính hơn. Hai tiểu nha đầu Đông Nhi và Hạnh Nhi trước mặt nàng cũng khá quy củ, không dám tùy ý ngấm loạn, hiển nhiên đã được nhắc nhở qua. Đi ra trước sân viện, thấy mấy người Thôi ma ma đang nói chuyện bỗng dừng lại khi thấy nàng, ý tứ nịnh nọt trong mắt nhìn sơ qua cũng đủ hiểu.

Cẩn Nương khẽ gật đầu với mọi người, thái độ nàng đối với bọn họ cũng không có thay đổi, vẫn giống như trước. Lần này Cẩn Nương để Lệ Chi ở lại trông coi phòng, chỉ dẫn theo Anh Đào cùng với Lập Xuân, Lập Hạ.

Lần thỉnh an hôm nay so với ngày đầu yên tĩnh mà cũng an toàn hơn nhiều. Không có hai người La sùng phi và Ôn di nương nên một mình Lưu thứ phi cũng không gây sóng gió gì mấy.

Cẩn Nương tận mắt thấy Lưu thứ phi bôi míc Liễu Mỹ nhân nhưng người ta chẳng mở miệng, cũng không thèm nhìn đến. Lưu thứ phi cảm thấy không thú vị, tự nhiên liền buông tha khiêu khích. Cẩn Nương thầm nghĩ bản thân đúng là vừa học một chiêu, đối phó với địch nhân, biện pháp tốt nhất chính là triệt để bỏ qua.

Xem ra Liễu Mỹ nhân cao thâm hơn so với La sùng phi, chỉ tiếc La sùng phi lại tự cho mình là đúng, nghe không vào những lời Liễu Mỹ nhân nói. Trong lòng cũng nghi vấn, khí chất của Liễu Mỹ nhân thế này sao lại theo phe La sùng phi? Về phần Lưu thứ phi và Lý phu nhân, đều cùng một loại người, cho nên đi với nhau cũng không kỳ quái.

Sau khi thỉnh an Vương phi, Cẩn Nương liền im lặng thối lui sang một bên, không phải chuyện cần thiết tuyệt không nói lời nào. Nhưng nàng muốn yên tĩnh, người khác chưa hẳn dễ dàng được như ý. Nàng chỉ cảm thấy một đạo ánh mắt sắc bén dừng ở trên người mình, tựa hồ đang đánh giá nàng. Cẩn Nương lập tức thẳng lưng lên, vụng trộm dò xét, hiển nhiên là Vương phi đang nhìn nàng. Nàng chợt cúi đầu xuống, không dám nhìn lên nữa, đơn giản là ánh mắt Tề Vương phi quá mức ác liệt, khiến nàng không chịu nổi. Vì sao Tề Vương phi nhìn nàng như vậy? Chẳng lẽ trên người nàng có cái gì làm người khác chú ý sao?

Lưu thứ phi dịu dàng cười nói: "Hôm nay kiểu tóc Lục tiểu thư thật mới lạ, muội nhớ trước đây cũng từng nhìn thấy qua trên người Vương phi, không biết có nhớ lắm không?".

Không lẽ kiểu tóc gây họa? Tinh thần Cẩn Nương chợt thấp thòm không yên.

Tề Vương phi cười tủm tỉm, híp mắt nhìn Lưu thứ phi, "Trí nhớ muội muội thật tốt, bản phi còn không nhớ rõ nữa".

"Vương phi khen nhầm rồi, sự tình của người tất nhiên muội phải để ở trong lòng". Về mặt Lưu thứ phi nịnh nọt cười.

Phòng ma ma chen vào nói, "Lưu thứ phi nhớ không lầm, lão nô nhớ rõ Vương phi cũng từng vấn kiểu tóc như thế, Vương gia rất là yêu thích. Chỉ là về sau Quế ma ma bị thương ở tay, nên không vấn tóc nữa. Không nghĩ tới, hôm nay lại nhìn thấy trên người Lục tiểu thư, nếu không lão nô cũng chẳng nhớ nổi."

Cẩn Nương cảm nhận được mối nguy hiểm, gấp gáp bước lên phía trước, quỳ trên mặt đất, "Thần thiếp có tội, đã khiến Vương phi khó chịu, xin Vương phi lượng thứ".

Lưu thứ phi cười nói: "Lục tiểu thư đây là sao vậy? Lá gan như thế nào mà nhỏ thế? Vương phi, người xem bộ dạng Lục tiểu thư có giống con mèo nhỏ hay không?"

Toàn thân Cẩn Nương khó chịu, nàng cùng Lưu thứ phi không có thù oán, chỉ là một người không danh không phận, lại không uy hiếp đến nàng ta, tại sao lại gây khó dễ cho mình?

Liễu mỹ nhân một mực không có mở miệng vậy mà lại lên tiếng, "Những lời Lưu tỷ tỷ nói khiến ai nghe mà không thấy sợ hãi?! Lưu tỷ tỷ cũng không biết thương tiếc người khác một chút, suốt ngày gây khó dễ để thể hiện bản lĩnh của mình, Lưu tỷ tỷ cảm thấy rất thú vị sao?"

Cẩn Nương cảm kích nhìn Liễu mỹ nhân, không nghĩ tới vậy mà nàng giúp chính mình nói chuyện. Sắc mặt Lưu thứ phi không thay đổi, chỉ cười mỉm. Bất quá không cần nàng ra mặt, tự động Lý phu nhân bên cạnh liền phụ họa: "Liễu muội muội thật là hiểu ý người, bất quá Lưu tỷ tỷ chỉ tùy tiện nói thôi. Nhìn Liễu muội muội sốt ruột, người không biết còn tưởng rằng Lục tiểu thư và muội là thân thích nữa đây".

Liễu mỹ nhân nghiêng mắt nhìn Lý phu nhân, "Theo lời Lý phu nhân dạy bảo thì thân thích mới có thể nói giúp. Chẳng lẽ không cho phép người khác nói lên câu công đạo sao? Đây là quy củ của Vương phủ hay sao? ta như thế nào lại không biết. Nếu không thì chính là quy củ của Lý phu nhân".

"Miệng lưỡi Liễu muội muội thật bén nhọn, đúng là người đọc qua sách vở. Bất quá Liễu muội muội cũng đừng bẻ cong lời ta nói, ai ai trong vương phủ so ra đều kém muội muội rất nhiều. Nếu thời điểm La sùng phi sinh sự, Liễu muội muội cũng có thể giúp đỡ như thế, ta nghĩ La sùng phi cũng không trở nên hồ đồ mà ăn nói lung tung, đến nỗi bị Vương phi cấm túc."

"Ngươi... " Liễu mỹ nhân khó thở.

Lý phu nhân này đúng là âm hiểm, xảo trá. Nàng ta đang châm ngòi ly gián, chuyện hôm nay tuyệt đối sẽ rơi vào tai La sùng phi. Nếu có người cố ý đem những lời Lý phu nhân phóng đại, nói không chừng Liễu mỹ nhân và La sùng phi sẽ sinh ra hiềm khích. Cẩn Nương cảm thấy không thể để cho Lý phu nhân khuấy động như vậy, mấu chốt ở chỗ Tề Vương phi còn chưa tỏ rõ thái độ nên nàng đánh bạo, nói: "Hồi bẩm Vương phi, thần thiếp xin nói ra suy nghĩ của mình."

Tề Vương phi nhàn nhạt nhìn Cẩn Nương, "Có lời gì thì cứ nói."

"Vâng." Cẩn Nương dẫn đầu nói: "Vương phi, hôm nay đều là lỗi của thần thiếp, mới khiến cho Lý phu nhân và Liễu mỹ nhân tranh chấp. Mong rằng Vương phi không trách tội hai vị tỷ tỷ. Nói đến nói đi, đều là kiểu tóc này gây họa, nếu sớm biết như thế, thiếp tuyệt đối không dám vấn. Kính xin Vương phi tha thứ thiếp còn trẻ không hiểu chuyện, cho thiếp một cơ hội sửa đổi."

"Lục tiểu thư thật rất biết nói chuyện. Vương phi, muội thấy Lục tiểu thư cũng là thật tâm nhận sai, không bằng Vương phi coi như bỏ qua đi".

Lưu thứ phi! Ngươi không nói lời nào sẽ chết sao?! Cái gì gọi là thành tâm nhận sai, bị nàng ta nói thế, vậy mà biến thành nàng thật sự sai, hoàn toàn sai.

Tề Vương phi bung tách trà, khẽ gạt lá trà qua một bên, nhẹ nhàng thổi hai cái, sau đó hớp một ngụm nhỏ, khen: "Trà hôm nay đúng là ngon lắm".

Phòng ma ma cười nói, "Tay nghề pha trà của Xuân Phần càng ngày càng tiến bộ rồi, đều do Vương phi dạy dỗ tốt".

Tề Vương phi cười cười, lúc này mới nhìn Cẩn Nương, "Lục tiểu thư, Quế ma ma ở chỗ ngươi tốt chứ?"

"Hết thấy đều tốt". Cẩn Nương nhất thời không nắm bắt được tâm tư Vương phi.

"Tĩnh tình Quế ma ma như vậy, không nghĩ tới ở chung với ngươi chỉ hai ba ngày, liền chịu vì ngươi mà vấn tóc. Nhớ ngày đó, thời điểm Quế ma ma ở

trong viện này, bốn phi phải phí hết tâm tư một phen, Quế ma ma mới bằng lòng vấn tóc cho bốn phi đấy."

Tề Vương phi nói nghe rất bình thường, giọng điệu cũng rất bình thường nhưng rơi vào trong tai Cẩn Nương, trái tim lại muốn nhảy ra ngoài. Hết rồi...đúng là hết rồi, không nghĩ tới một cái kiểu tóc vậy mà rước phải oán hận của Vương phi. Nên hóa giải việc này như thế nào? Bất kể ra sao, tuyệt đối không thể để cho sự tình chuyển biến xấu được.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Hóa giải

Cẩn Nương khấn trương đến nỗi trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, quay đầu lại nhìn Anh Đào ở phía sau. Nghĩ rằng hôm nay sợ là phải ủy khuất Anh Đào một chút... Không...Anh Đào cũng không được, e là chính mình mới có thể hóa giải.

"Hồi bẩm Vương phi, Quế ma ma bằng lòng vấn tóc cho thiếp cũng là có nguyên nhân. Thần thiếp nào có khả năng khiến Quế ma ma chủ động giúp đỡ". Cẩn Nương gắt gao cúi đầu, chờ Vương phi lên tiếng.

Tề Vương phi lạnh nhạt liếc Cẩn Nương, cười nhạt nói: "Chuyện này có nguyên nhân sao? A... Bốn vương phi cũng có hứng thú muốn biết, thế thì nói nghe một chút đi".

"Ta cũng muốn nghe nữa, Lục tiểu thư nhất định phải nói a!". Lưu thứ phi không muốn đứng ngoài cuộc, xen vào.

Cẩn Nương thật hận chết Lưu thứ phi nhưng mà lúc này hóa giải tình cảnh khó khăn này mới quan trọng hơn. "Hồi bẩm Vương phi, nha đầu bên người thiếp là Anh Đào, từ trước đến nay đều do nàng chải đầu. Buổi tối hôm qua buồn ngủ, trên người không thoải mái nên có vô tình cào phải. Do trời tối nên thiếp cũng không chú ý không nghĩ tới sáng sớm hôm nay mới phát hiện đã để lại vết thương nhỏ. Thiếp lo lắng sẽ thất lễ trước mặt người khác nên muốn che đậy một phen nhưng vị trí bên dưới tai che không được, vì thế đã nghĩ đến kiểu tóc khác biệt có thể che một chút. Nha đầu Anh Đào ngốc nghếch nên không biết vấn kiểu nào. Thiếp nghe nói Quế ma ma tay nghề rất tốt liền đến cầu xin ma ma. Quế ma ma không chịu nhưng do thiếp khổ sở cầu xin, bà mới miễn cưỡng đáp ứng. Sau đó có nhắc nhở thiếp lần sau không được viện lý do này nữa, ma ma đến là để dạy thiếp quy củ chứ không phải phụ trách chải đầu, vấn tóc." Dừng một chút, nói tiếp, "Sự tình là như thế, xin Vương phi thứ lỗi".

"Lục tiểu thư, như vậy để ta nhìn dấu vết mà nguoi nói". Lưu thứ phi không chịu nhân rồi mà nói

Cẩn Nương không nhúc nhích, làm như không có nghe lời nói của Lưu thứ phi mà nhìn phía trước thành khẩn nói: "Thỉnh Vương phi thứ lỗi. Nếu sớm biết đụng chạm đến Vương phi, trăm triệu lần thiếp cũng không dám".

Lưu thứ phi thấy Cẩn Nương không nhìn đến nàng, tất nhiên ghi hận trong lòng nhưng trên mặt lại cười, "Vương phi, muội thấy Lục tiểu thư cũng là vô tình, không bằng bỏ qua cho nàng đi. Nếu không giáo huấn nàng một chút, cho nàng ghi nhớ trong lòng".

Ở bên người Vương phi hầu hạ đã lâu, Phòng ma ma sao có thể để Lưu thứ phi tự tung tự tác như thế, "Lưu thứ phi cũng thật nhọc lòng. Người cứ yên tâm, Vương phi lớn như vậy mà Vương phi chúng ta cũng cai quản thật là tốt, huống chi việc nhỏ này, không phiền Lưu thứ phi phải lo lắng."

Lưu thứ phi thoáng cái mất mặt, ngược ngùng "Phòng ma ma có hiểu biết, ta chỉ muốn vì Vương phi phân ưu. Chẳng qua bản lĩnh có hạn nên không vừa ý Vương phi".

Tề Vương phi để tách trà xuống, cười nói: "Lưu muội muội khiêm tốn rồi. Trước mặt ta Vương gia đều khen Lưu muội muội nhanh nhẹn, điểm này bốn phi so ra kém rất nhiều. Bốn phi đơn giản hơn ở chỗ cần trọng, suy nghĩ cho đại cục mà thôi."

Lưu thứ phi biến sắc, nhanh chóng nói: "Thiếp không dám nhận, những việc thiếp làm lúc nào cũng cần Vương phi nhắc nhở".

Thấy Lưu thứ phi cúi đầu, Tề Vương phi cũng không so đo với nàng nữa, ngược lại nhìn Cẩn Nương, "Lục tiểu thư, để cho ta nhìn vết thương đến tột cùng như thế nào mà khiến nguoi phải vất vả che đậy, ngay cả Quế ma ma cũng đến hỗ trợ".

Lập Xuân và Lập Hạ không biết nguyên do nên tất nhiên cũng không lo lắng, còn Anh Đào lại khấn trương đến mức tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, người sáng suốt thấy dấu vết kia liền biết như thế nào. Nếu như để Vương phi xem, chẳng phải là thêm tội lừa dối hay sao. Nhưng mà Anh Đào cũng không có cách nào, đến từ cách lên tiếng nàng còn chẳng có, huống chi là giúp đỡ tiểu thư.

Cẩn Nương cung kính đáp lại, sau đó ngẩng đầu lên, chậm rãi vén tóc qua một bên. Sau khi tóc được đẩy ra, mọi người đều tò mò nhìn. Lưu thứ phi thế nhưng còn bất chấp đến gần bên người Cẩn Nương chăm chú nhìn. Liễu nữ nhân ở gần nhất nên thấy rõ, trước hết liền lộ ra vẻ mặt không đành lòng, "Lục tiểu thư, nguoi cần phải yêu quý bản thân, vết thương như thế nào lại lớn như vậy?! Nếu để lại sẹo thì sao."

Lưu thứ phi nhún mảy, dấu vết kia thật đúng là dọa người, hẳn là không có bôi thuốc nên thấy cả tơ máu. Tề Vương phi hơi hơi nâng tay, Phòng ma ma liền đi tới bên người Cẩn Nương xem, sau đó trở về bên cạnh Vương phi. Cẩn Nương còn chủ động nghiêng người, Tề Vương phi nhìn cũng nhún mảy lại, "Lục tiểu thư, bị thương đến thế này mà sao không bôi thuốc chứ?"

Cẩn Nương nhu thuận đáp: "Hồi Vương phi, lúc ấy thiếp thật sự là quá buồn ngủ nên khi đó cũng không thấy đau, lại thêm đèn đuốc u ám, bọn nha đầu cũng không thấy được. Cho nên buổi sáng hôm nay mới có thể. . ."

"Thôi. Phòng ma ma, mau đi lấy bình thuốc trị thương tốt nhất cho Lục tiểu thư." Tiếp theo lại nói với Cẩn Nương: "Sau khi trở về Lục tiểu thư tự kiểm điểm lại, Vương phủ cũng không phải Lục gia, những thói quen không đúng phải cố gắng thay đổi".

"Thần thiếp hiểu được, đa tạ Vương phi dạy bảo".

"Được rồi, đứng lên đi. Hôm nay đã ủy khuất cho người nhưng Quế ma ma là lão nhân trong phủ, người phải kính trọng nàng nhiều hơn."

"Thiếp xin nghe theo, thiếp nhất định sẽ kính trọng Quế ma ma". Tâm tình Cẩn Nương ổn định trở lại, đồng thời chợt dạ không thôi. Nhanh chóng che đậy chỗ nhạy cảm lại, người khác cũng nghĩ nàng không muốn cho mọi người thấy mình chật vật nên mới làm thế.

Anh Đào tràn đầy nghi hoặc, trên người Cẩn Nương nằng và Lệ Chi là rõ ràng nhất. Vì sao mọi người xem xong, đều tin Cẩn Nương nói là sự thật? Nàng hận không thể xông lên nhìn như thế nào.

Sóng gió trôi qua, mọi người liền rời đi. Ra khỏi Hi Nhạc Đường, thấy Lưu thứ phi đang hướng phía nàng đi tới. Cẩn Nương vội vàng cúi đầu đi về hướng khác, vờ như không phát hiện. Lưu thứ phi nhìn theo bóng dáng Cẩn Nương, hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: thứ nữ của một quan ngũ phẩm nhỏ nhoi, không ngờ lại có vài phần thông minh.

Cước bộ của Cẩn Nương nhanh chóng, đuổi theo Liễu mỹ nhân phía trước. Hai người đi cùng đường, lại thêm Liễu mỹ nhân đã vì nàng lên tiếng, bất luận như thế nào Cẩn Nương không thể làm như không thấy, cần phải chân thành cảm tạ.

"Liễu mỹ nhân, xin đợi đã". Cẩn Nương liền nói, "Hôm nay đa tạ Liễu mỹ nhân trượng nghĩa, xin Liễu mỹ nhân nhận một lễ này của Cẩn Nương". Nói xong, liền muốn cúi đầu hành lễ.

Về mặt Liễu mỹ nhân thân nhiên, "Lục tiểu thư không cần khách khí như thế, chẳng qua ta nhìn không vừa mắt mà thôi, cũng không phải vì người".

"Dù có như thế nào, ân tình của người Cẩn Nương xin ghi tạc trong lòng". Cẩn Nương chân thành nói.

Liễu mỹ nhân liếc mắt một cái, đánh giá Cẩn Nương, sau đó nhìn xa xa: "Không cần cảm tạ. Kỳ thật không cần ta lên tiếng, ta nghĩ với thông minh của người cũng có thể hóa giải công kích của Lưu thứ phi."

Thần sắc Cẩn Nương âm đạm, "Liễu mỹ nhân thật coi trọng Cẩn Nương rồi, Cẩn Nương không danh không phận, như thế nào dám cùng Lưu thứ phi đối đầu chứ. Hôm nay nếu Liễu mỹ nhân không giúp", chỉ sợ ta sẽ thê thảm lắm."

Thế nhưng Liễu mỹ nhân lại nở nụ cười, "Nói thì nói vậy. Chẳng qua...Lục tiểu thư, chuyện danh phận ta không thể giúp được người, người nói với ta cũng vô dụng. Lục tiểu thư thông minh như thế, ta nghĩ trong lòng người nên có tính toán cho địa vị sau này của mình. Hai vị chủ tử bên trong, chỉ cần có một người chịu mở miệng thì Lục tiểu thư có thể đạt thành nguyện vọng. Được rồi, ta xem như nhận lời cảm tạ của người, sau này chúng ta không thiếu nợ gì nhau hết. Vậy ta cáo từ trước, Lục tiểu thư cứ tự tiện". Nói xong, Liễu mỹ nhân liền mang theo người đi.

Cẩn Nương ngạc nhiên, cảm thán đúng là một người có cá tính. Anh Đào khó chịu: "Tiểu thư có ý tốt, mà thái độ Liễu mỹ nhân lại như thế này".

Lập Xuân cẩn thận nói: "Tiểu thư chắc có điều không biết, tính tình Liễu mỹ nhân đều là như vậy. Đối với những người khác, từ trước đến nay Liễu mỹ nhân đều không để tâm nhưng nàng ấy cũng tương đối tốt, không có tâm tư xấu. Riêng La sùng phi và nàng thân cận được với nhau, bởi vì họ có quan hệ thân thích."

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Bè phái

"Liễu mỹ nhân và La sùng phi có quan hệ? Nói cho rõ xem". Cẩn Nương rất ngạc nhiên, rốt cuộc hai người này là như thế nào.

Lập Xuân thấy chung quanh không có người mới nhỏ giọng nói với Cẩn Nương: "Tiểu thư, La sùng phi là đích nữ của Định Giang bá phủ mà Đại phu nhân của Thừa Ân bá phủ là cô ruột của La sùng phi. Sau này La sùng phi vào Vương phủ, đã giúp Vương gia khai chi tán diệt. Thế nhưng dần dần trong phủ lại có thêm nhiều người mới nên liền an bài một người tiến Vương phủ giúp đỡ một tay, người này chính là Liễu mỹ nhân. Liễu mỹ nhân này là thứ xuất trong chi thứ hai của Thừa Ân Bá phủ. Nô tỳ nghe nói, chi thứ hai này vẫn đều dựa vào Đại phòng mà sống mà Đại phu nhân lại mở miệng, chi

thứ hai sao có thể không đáp ứng.”

Sau khi nói xong, lại khấn trương nhìn bốn phía, mặt đầy vẻ thần bí, “Nô tỳ còn nghe nói, trước khi tiến vào Vương phủ, Liễu mỹ nhân đã định hôn sự xong. Đối phương cũng là công tử thế gia nhưng có điều chỉ là thứ xuất. Cụ thể hơn thì nô tỳ không biết”.

Cần Nương và Anh Đào nghe chuyện bát quái, trong lòng thấy khiếp sợ vô cùng. La sùng phi muốn tìm người để củng cố địa vị, không tìm tỳ muội nhà mình mà lại tìm đến nhà cô ruột. Lấy quan hệ thân thích mà nói thì Liễu mỹ nhân và La sùng phi cũng không quan hệ gì mấy. Bởi vì Đại phu nhân nói một câu, nàng ấy từ chính thê biến thành thị thiếp Vương phủ. Cần Nương chợt thấy thốn thốn, không biết trong lòng Liễu mỹ nhân có cảm tưởng gì. Làm sao không ghi hận La sùng phi cho được, La sùng phi này không phải tìm người hỗ trợ mà là tìm cừu nhân về cho mình.

Anh Đào vẫn chịu đựng cho đến khi trở về Trầm Hương viện. Vào chính viện, không có người ngoài mới vội vàng hỏi Cần Nương: “Tiểu thư, cổ của người là sao thế?”.

Lệ Chi thấy kỳ quái, Anh Đào liền đem sự tình kể lại. Lệ Chi sợ tới mức gần chết, “Tiểu thư, thật không có việc gì sao?”

Không đề cập tới thì thôi, vừa nhắc đến Cần Nương nhất thời thấy phía dưới tai đau rất vô cùng. Lệ Chi giúp vén tóc lên, nhất thời hít một hơi, “Tiểu thư tại sao có thể như vậy?”. Ban đầu ở đây có dấu vết ái muội nhưng bây giờ lại thấy hai vết máu thay thế, rõ ràng là vết móng tay cào lên.

Cần Nương cười khổ, “Lúc ấy không có biện pháp, chỉ có thể ra hạ sách này. May mắn vị trí không sai, bằng không thì thật khó mà nói”.

Lúc ấy Cần Nương nảy ra một kế, thời điểm vén tóc lên, ở phần da thịt đó cố tình dùng móng tay xẹt qua, lúc ấy thấy đau đớn nhưng không biết vị trí có phải hay không nên trong lòng khấn trương muốn chết. Cũng may là mọi người cũng chưa nhìn cẩn thận, qua loa như vậy mới có thể lừa dối dễ dàng.

“Tiểu thư về sau không nên như vậy”. Lệ Chi tiếp nhận thuốc mỡ trong tay Anh Đào, nhẹ nhàng thoa cho Cần Nương.

Lúc chạm đến nàng còn thấy có chút đau nhức nhưng thoa xong ngược lại cảm giác thực thoải mái mới nói: “Tốt, dưỡng vài ngày thôi dấu vết sẽ biến mất.”

Lệ Chi sợ miệng vết thương bị nhiễm gió, còn băng bó lại bằng khăn lụa. Cần Nương nhìn trái phải trong gương, cười: “Như vậy rất tốt, ngày mai đi thỉnh an Vương phi cũng sẽ không thấy được gì.”

Lệ Chi lo lắng nhìn Cần Nương, “Tiểu thư, hôm nay Vương phi không nói đến chuyện kính trà sao?”

Thần sắc Cần Nương âm trầm, tiếp theo lại cười: “Không có gì đâu, chúng ta vừa mới đến nên không gấp”.

“Theo ý nô tỳ, nếu tiểu thư nói với Vương gia một tiếng nói không chừng mọi chuyện đều xong”. Anh Đào thấy chủ ý này là tốt nhất.

Cần Nương lắc đầu, nhớ tới buổi tối hai hôm nay, liền thấy mặt nóng bừng. Nàng chỉ đối mặt với Ngũ Vương gia là đã khấn trương vô cùng, nói chuyện bình thường còn không xong, huống hồ đề cập đến việc này. Hơn nữa, ngài ấy lại cường thế, bá đạo. Tính tình như vậy chỉ sợ không thích nữ nhân có chủ ý quá nhiều, không chừng nói nhiều sai nhiều, chẳng bằng không nói gì cả. Ba người còn lại cũng chưa có biện pháp, chỉ có thể thờ dài.

Sau khi Quế ma ma biết được Cần Nương chịu ủy khuất là tại mình nên rất là tự trách. Nhân lúc dạy Cần Nương học xong, Quế ma ma liền nói: “Đều do lão nô cân nhắc không chu toàn. Sự việc vài năm trước, không nghĩ tới còn có người nhớ”.

Cần Nương thần nhiên cười: “Không phải lỗi của ma ma, ma ma cũng là vì ta mà”. Dừng một chút, lại giả vờ bộ dáng như không biết gì, “Hôm nay mới biết trí nhớ Lưu thứ phi tốt như vậy, so với Lưu thứ phi, đúng thật là kém xa”.

Quế ma ma âm thầm thở dài, thâm ý nhìn Cần Nương, “Tiểu thư khiêm tốn, người vừa mới đến nên rất nhiều chuyện không rõ ràng, lão nô liền nói một chút cho người”.

“Đa tạ ma ma”.

Quế ma ma nhỏ giọng nói với Cần Nương: “Nhà mẹ đẻ Lưu thứ phi là quan bát phẩm. Năm đó Ngũ Vương gia nam hạ, có ở trong nhà Lưu đại nhân. Từ nhỏ Lưu thứ phi đọc sách thánh hiền không thua gì nam tử. Lưu đại nhân còn từng nói với người ngoài, đáng tiếc không phải là nam nhi, bằng không Lưu gia nhất định có một Trọng Nguyên. Không nghĩ tới thời điểm Vương gia ở đó lại nhìn trúng Lưu thứ phi. Sau này liền cho người nghênh đón vào Vương phủ, vừa vào liền phân phẩm vị Phu nhân, sau khi sinh hài tử liền tấn phong Thứ phi Vốn là Sùng phi nhưng La sùng phi ở giữa gây trở ngại, còn Vương phi lại thuận nước đẩy thuyền nên cuối cùng chỉ có thể đánh phải làm Thứ phi. Đây cũng là nguyên do vì sao Lưu thứ phi và La sùng phi thủy hỏa bất dung. Về phần Lý phu nhân miễn cưỡng cũng là thế gia thư hương. Từ nhỏ thì biết đọc sách biết chữ, Lý gia và Lưu gia xem như họ hàng xa. Lưu thứ phi ở Vương phủ thân cô thế cô, cần một người trợ giúp nên Lưu gia tìm tới tìm lui, cuối cùng tìm đến Lý gia. Lý phu nhân vừa mới tiến vào liền phong Tài tử, qua một thời gian thì được tấn vị Phu nhân.”

Thì ra có chuyện như vậy, khó trách bốn người lại phân thành hai phe, không phải quan hệ thông gia cũng là họ hàng xa. Tất cả cùng hợp nhất thế lực, hiển nhiên có thể đối phó với người ngoài.

Cần Nương cẩn thận hỏi, “Vậy Vương phi thì sao?”. Chẳng lẽ Vương phi không cần trợ lực sao? Sùng phi và thứ phi đều đã kết bè phái, Vương phi chắc cũng cần một người đi. Về phần Ôn di nương, theo ánh mắt của Vương phi, hình như là không vừa ý cho lắm.

Quế ma ma nhìn chăm chăm Cẩn Nương, nói: “Ban đầu ở trong viện này là Trần mỹ nhân, không biết tiểu thư có nghe qua?”

“Ta có nghe nói rồi”.

“Nàng ấy là người Vương phi coi trọng, lão nô gặp qua nhiều mỹ nhân như vậy nhưng những người khiến người khác kinh diễm như Trần mỹ nhân, có thể đếm được trên đầu ngón tay. Năm đó Vương gia sủng ái ra sao, nổi bật nhất là Trần mỹ nhân. Ngay cả Vương phi cũng... “

Chẳng lẽ Trần mỹ nhân kia được sủng mà kiêu, không để Vương phi vào mắt? Người này gương mặt đẹp mà không có đầu óc sao?

“Nhưng mà sau này, trải qua một trận phong hàn, liền bị hủy khuôn mặt “. Quế ma ma thở dài nói.

Cẩn Nương che miệng lại, khẳng định bên trong có âm mưu. Nhiệm phong hàn đến mức hủy dung mạo, khỏi nói cũng biết thời điểm đó như thế nào.

Quế ma ma gật đầu, “Trần mỹ nhân không thể hầu hạ Vương gia, lại thêm trong phủ có người mới nên Vương gia liền quên mất nàng. Mấy tháng sau, Trần mỹ nhân uất ức mà chết”.

“Vậy còn ta...?”. Cẩn Nương rất muốn hỏi thẳng Quế ma ma nàng nên làm gì bây giờ, nếu thật tình Vương phi muốn lôi kéo có phải nên theo hay không. Tựa hồ trừ bỏ Vương phi ra, nàng cũng không còn lựa chọn nào khác.

“Việc này phải xem tạo hóa của tiểu thư. Nô tỳ cũng không biết nữa nhưng mà Vương phi làm việc bao giờ cũng có tính toán. Tiểu thư cân nhắc cho tốt, nói không chừng có thể được về vang”.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Ở chung

Tâm tình Cẩn Nương rối bời trở về chính viện, nhất thời không biết phải như thế nào. Đến thời gian cơm chiều, Cẩn Nương đang định gọi người mang cơm lên, liền nghe thanh âm Vương ma ma trước cửa phòng, "Lão nô bái kiến Vương gia".

Vương gia đến đây? Hôm nay sắc trời còn sớm mà, nghĩ đến hai đêm liền bị ép buộc mạnh mẽ, Cẩn Nương sợ hãi đến nỗi lòng bàn tay đổ mồ hôi nhưng cũng phải đi ra nghênh đón "Thần thiếp xin thỉnh an Vương gia".

"Miễn lễ". Ngũ Vương gia ngồi ở đại sảnh, có hai nô bộc túc trực ở bên ngoài cửa, chỉ có một thái giám cùng vào hầu hạ. "Dọn cơm lên đi, bốn vương hôm nay mệt mỏi cả ngày nên bụng cũng sớm đói".

Cẩn Nương thấy khó xử, Vương gia thích ăn cái gì, nàng thật tình không biết. Nhìn trộm thái giám phía sau là Cố Trung, bất cứ thời điểm nào thấy hắn cũng đều là gương mặt vui vẻ, hòa ái.

Cố Trung cười hiền từ nói với Cẩn Nương: "Lục tiểu thư yên tâm, lão nô đã an bài xong".

Cẩn Nương cảm kích nhìn, Ngũ Vương gia đang nhắm mắt dưỡng thần, dường như không để ý tới động tác nhỏ của hai người, nói: "Lại đây đấm lưng cho bốn vương".

Cẩn Nương chỉ chỉ chính mình, Cố Trung gật đầu. Ngũ Vương gia vẫn nhắm mắt như trước, nàng cẩn thận tiến lên, đứng ở phía sau đấm bóp nhẹ nhàng. Thủ pháp của nàng cũng tạm ổn nhưng lực đạo còn yếu. Bất quá Ngũ Vương gia chưa nói dừng, nàng chỉ có thể tiếp tục làm. Đột nhiên Ngũ Vương gia sờ trên tóc của Cẩn Nương, nàng chợt run nhè nhẹ nhưng vẫn tiếp tục dường như không có việc gì.

"Hôm nay nàng trang điểm rất đẹp". Ngũ Vương gia đột nhiên mở mắt ra, kéo Cẩn Nương ra phía trước, Cẩn Nương lập tức ngồi ở trên đùi hắn. Nàng kinh hoàng nhảy dựng lên, Ngũ Vương gia gắt gao đè lại nên nàng cũng không dám động đậy.

Ngũ Vương gia sờ khăn lụa trên cổ, lại đánh giá kiểu tóc của nàng. "Kiểu tóc này nhìn thật quen mắt, Vương phi trước kia cũng từng trang điểm như vậy".

"Vương gia nói không sai, đúng là Vương phi có trang điểm qua". Cố Trung khẳng định.

"Nhưng mà nàng thích hợp hơn nhiều". Ngũ Vương gia cười nói.

Cẩn Nương lại khấn trương đứng lên, buổi sáng hôm nay bởi vì kiểu tóc này mà đã phát sinh một hồi phong ba nên lúc này cũng không mong lại tiếp diễn nữa, liền nói: "Vương gia thích thật đúng là vinh hạnh cho thiếp nhưng dù sao cũng đừng chạm đến Vương phi".

"Không sao, Vương phi là người rộng lượng, nàng ấy sẽ không để ý việc nhỏ này đâu". Ngũ Vương gia vuốt nhẹ tóc Cẩn Nương, cảm lấy tay nàng đặt ở bên miệng hôn. Thiếu chút nữa Cẩn Nương kêu ra tiếng, nàng chưa từng trải qua chuyện thể này. Kiếp trước ở Hàn gia, chưa đến trời tối, Hàn Thịnh tuyệt đối sẽ không vào phòng của nàng, trừ phi có chuyện gì khác. Huống hồ bây giờ là ban ngày ban mặt, lại còn có người ngoài ở đây.

Cẩn Nương không được tự nhiên, cảm giác được thân thể Ngũ Vương gia biến hóa. Nghĩ đến sự bá đạo lúc trên giường của hắn, Cẩn Nương liền sợ hãi đứng lên, nàng thật sự sợ lắm. Cung ma ma còn nói cái gì mà nam nữ vui thích, vui thích là thật nhưng mà còn chưa kịp lĩnh hội liền tiếp đến một trận cuồng phong. Cuối cùng để lại cho nàng một thân toàn là dấu vết xanh tím.

"Nơi này là làm sao?". Thì ra Ngũ Vương gia chơi đùa khăn lụa trên cổ Cẩn Nương, thế nhưng thấy được vết thương kia.

Cẩn Nương nhanh chóng che lại nhưng bị Ngũ Vương gia cầm tay nàng lấy ra, "Sao lại thế này?"

Cẩn Nương chột dạ, "Không... Không có gì. Là thiếp không cẩn thận, làm chính mình bị thương."

"Nói thật". Sắc mặt Ngũ Vương gia ngưng trọng, nếu Cẩn Nương không nói thật, hắn liền đem nàng ném ra ngoài.

Cẩn Nương bị khí thế của hắn làm cho kinh sợ, hoàn toàn không có cách nào phản kháng. Chỉ có thể cúi đầu, cẩn thận đem sự tình đã trải qua nói lại một lần, cuối cùng nói: "Vương gia, đây đều là do thiếp tự làm, trách không được người khác. Vương phi có ban thuốc trị thương rồi, dùng vài ngày sẽ không có việc gì".

Ngũ Vương gia cười lạnh, tựa hồ không có chấp nhận lý do thoái thác của Cẩn Nương nhưng cũng không tỏ thái độ khác. Đầu tiên là phân phó, "Cố Trung, mau cho người đem cao Ngưng Lộ đến".

"Vâng, nô tài đi liền".

Cố Trung vừa đi, trong phòng chỉ còn lại hai người. Đột nhiên Ngũ Vương gia hung hăng cắn lên cổ của nàng, dùng lực hút vào. Cẩn Nương sợ tới mức kêu a một tiếng. Lệ Chi và Anh Đào hầu hạ ở ngoài cửa khản trương, hận không thể vọt vào trong phòng. Nếu Lập Xuân và Lập Hạ không kéo lại, thật sự liền xúc động chạy vào.

"Vương gia...thiếp sai rồi, cầu Vương gia tha cho thiếp". Hốc mắt Cẩn Nương ướt át, nước mắt từng giọt rơi xuống.

"Biết sai sao? Sai chỗ nào?". Ngũ Vương gia nghiêm túc hừ chết người, nào có cái gì tính tình nhân hậu, rõ ràng là cường đạo.

"Thiếp...thiếp... Không nên lừa gạt Vương gia". Cẩn Nương ủy khuất khóc thành tiếng, vừa trách chính mình sơ sót, vừa thấy bản thân thật thảm thương.

"Còn có gì nữa?". Ngũ Vương gia bất động thanh sắc, ánh mắt rất lạnh, bàn tay vuốt ve bên hông Cẩn Nương, một bàn tay đặt ở sau gáy Cẩn Nương thấp phần ôn nhu. Nếu không phải tự mình cảm thụ, chắc chắn người này chính là hai loại tính tình.

"Còn...". Cẩn Nương có điểm há hốc mồm. Không cẩn thận chống lại ánh mắt Ngũ Vương gia, liền chột dạ chỉ có thể gật đầu, "Còn có chính là... "Cẩn Nương vắt hết óc, đột nhiên trong đầu có ý tưởng bất khả tư nghị nhưng vẫn đánh bạo nói: "Chính là thiếp không biết yêu quý chính mình, làm bản thân bị thương, thỉnh Vương gia trách phạt."

Lần này Ngũ Vương gia vừa lòng. Ánh mắt vốn băng lãnh cũng trở nên ôn nhu, "Nói không sai. Thấy nàng thành khẩn nhận sai, đêm nay bản vương sẽ bồi thường cho nàng."

Nhìn Ngũ Vương gia tươi cười còn có hai tay đang làm loạn sau lưng, Cẩn Nương khóc không ra nước mắt, có thể nào không cần bồi thường hay không?!

Ngũ Vương gia hôn nhẹ lên vành tai Cẩn Nương, mơ màng nói: "Cảm thấy ủy khuất sao?"

"Thiếp không có ủy khuất". Cẩn Nương trái lương tâm nói.

Ngũ Vương gia khép hờ mắt, tinh quang chợt lóe, lại nở nụ cười, "Nếu thấy ủy khuất có muốn bản vương bồi thường cho nàng hay không?"

"Thần thiếp không dám đòi hỏi quá đáng." Cẩn Nương hoàn toàn không nắm bắt được tâm tư Vương gia, liền trả lời

"Nàng muốn cái gì cứ nói, bỏ lỡ cơ hội này là không còn đâu". Ngũ Vương gia giống như mê hoặc người khác, cố tình thả mồi cho Cẩn Nương.

Cẩn Nương thông suốt, nàng có thể hỏi Lục gia như thế nào sao? Ngũ Vương gia cổ vũ nhìn Cẩn Nương, hỏi đi, mau hỏi đi, muốn cái gì thì lên tiếng.

Cẩn Nương lấy hết dũng khí, cẩn thận hỏi: "Vương gia, thiếp muốn biết Lục gia như thế nào? Phụ thân có bình an hay không?"

Ngũ Vương gia cười khê: "Nàng đúng là hiếu thuận, yên tâm. Đã không có việc gì rồi".

Tinh thần Cẩn Nương nhẹ nhõm, định hỏi lại thật sao nhưng lời nói đến bên miệng vội vàng nuốt xuống, sửa lời nói: "Đa tạ Vương gia".

"Nếu muốn tạ ơn bản vương thì phải có thành ý, chỉ thuận miệng nói một câu như vậy, bản vương không nhận đâu". Ngũ Vương gia bỗng bật cười.

Cần Nương... 囧, bởi vì tâm tình chợt tốt, cười hỏi: "Không biết Vương gia muốn thiệp cảm tạ thế nào?"

Ánh mắt Ngũ Vương gia biến đổi, tựa hồ rất là yêu thích bộ dáng này của Cần Nương. Sờ hai má của nàng, đến gần bên tai nhỏ giọng thì thầm. Nhất thời mặt Cần Nương đỏ bừng, ngay cả tai cũng đỏ theo.

"Như thế nào?"

Cần Nương ngượng ngùng gật gật đầu, sau đó lại nói thầm, Vương gia thật là xấu

"Nói cái gì, bốn vương không nghe thấy". Ngũ Vương gia đốt lửa bốn phía trên người Cần Nương, nàng yếu ớt phản kháng đến cuối cùng làm cho chính mình thở hồng hộc, quần áo, tóc tai đều rối loạn.

"Vương gia tha cho thiệp đi, thiệp không được đâu". Cần Nương thức thời cầu xin.

Ngũ Vương gia nghĩ trước tiên ăn cho no rồi mới tính: "Được, tạm thời bốn vương tha cho nàng. Đợi đến buổi tối thì không thể cầu xin tha thứ được".

Cần Nương đỏ mặt: "Đa tạ Vương gia"

Tâm tình Ngũ Vương gia thật tốt, liền gọi to: "Mang cơm lên đi"

Bên ngoài có người lên tiếng trả lời, ngay sau đó đồ ăn liền dọn lên.

Cần Nương 囧.....chẳng lẽ mọi người đều ở bên ngoài? Vừa rồi Vương gia và nàng làm chuyện gì chẳng phải mọi người đều biết sao. Thời điểm dùng cơm Cần Nương cúi đầu, đỏ mặt không dám nhìn người. Ngũ Vương gia thấy Cần Nương đáng yêu như vậy, hẳn thật muốn hung hăng yêu thương một phen.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Tiền đồ

Lệ Chi từ bên ngoài thăm dò tin tức trở về, thấy Cần Nương đang luyện chữ trong phòng, thở than một tiếng. Cần Nương nghe được động tĩnh, ngừng đầu nhìn nàng rồi hỏi: "Lệ Chi, giấy mà ta muốn có tìm được không?"

"Tiểu thư, giấy đều ở trong này. Vạn quân gia có nói, nếu lần sau tiểu thư cần thì trực tiếp phái người nói một tiếng, ông ấy sẽ giúp người mang đến". Lệ Chi đặt giấy lên bàn, thấy chữ viết của Cần Nương liền khen: "Bút pháp của tiểu thư ngày càng tuyệt diệu".

Cần Nương nhìn kỹ, lắc đầu, "Cái này chưa hoàn hảo lắm". Dứt lời liền vo tờ giấy thành một cuộn rồi vút vào sọt.

Trong lòng Lệ Chi thật ưu sầu, tuy rằng trong phủ đối với tiểu thư không có gì thay đổi nhưng người vẫn không danh không phận như trước. Càng làm cho bọn họ lo lắng hơn là ngày hôm đó Vương gia cũng không có đến nữa. Tính tới hôm nay đã qua bốn năm ngày rồi, bảo sao mình không lo cho được. Nếu tiểu thư còn tiếp tục như thế này, chỉ sợ làm nô tỳ như bọn họ kết cục càng thảm hại hơn.

"Tiểu thư, đã qua nhiều ngày Vương gia còn chưa đến nữa". Lệ Chi vẫn là nhịn không được nói.

Tay Cần Nương run lên, một giọt mực rơi trên giấy. Nàng hơi nhíu mi, buông bút, vội bỏ tờ giấy hồng vào sọt. Âm thầm thở dài một tiếng, Lệ Chi lo lắng chuyện này, nàng làm sao mà không hiểu. Chỉ là nàng không thể lộ vẻ sốt ruột ra bên ngoài như họ được.

Cần Nương quay đầu nhìn Lệ Chi, "Việc này trong lòng ta hiểu rõ, người không cần lo lắng quá mức".

"Làm sao nô tỳ có thể không lo lắng. Tiểu thư, trước khi lấy giấy cho người nô tỳ có hỏi thăm vài câu." Lệ Chi có chút bất an, lo lắng Cần Nương trách nàng nhiều chuyện.

Cần Nương nhíu mày, "Người nghe được cái gì?"

Lệ Chi thấy Cần Nương không trách tội, giật mình nói: "Nô tỳ hỏi thăm được, mấy ngày này dường như trong triều có chuyện. Mỗi ngày Vương gia đều đi sớm về muộn, sau khi trở về liền ở thư phòng nói chuyện với tiên sinh. Còn có..." Lệ Chi do dự.

Cần Nương không để ý thái độ của Lệ Chi, nhớ ra vị tiên sinh trong miệng Lệ Chi, hẳn là mưu sĩ của Vương phủ. Không biết là thân phận, lai lịch và bản lĩnh như thế nào.

Lệ Chi đánh bạo nói: "Tiểu thư, hai ngày nay Vương gia đều nghỉ ở chỗ Liễu mỹ nhân đó."

Cần Nương sững sốt hỏi thần, "À... Lệ Chi, từ nay về sau chuyện của Vương gia, người không cần phải đi thăm dò làm gì, cẩn thận lại gây họa. Nếu người bên ngoài có nhắc tới, chúng ta nghe một chút rồi thôi. Nhớ kỹ đó..."

"Tiểu thư". Lệ Chi nôn nóng, không tán thành: "Tiểu thư muốn Trầm Hương viện của chúng ta lâm vào hiểm cảnh sao? Vương phủ có nhiều người như vậy, mỗi người đều mong muốn tiếp cận Vương gia, khiến Vương gia nhớ kỹ họ. Tại sao tiểu thư cố tình cái gì cũng không làm? Cứ như vậy mãi, tương lai tiểu thư làm sao bây giờ? Vạn nhất... vạn nhất Vương gia quên tiểu thư thì sao? Chẳng lẽ chúng ta ở nơi này khốn khổ cả đời?"

"Cần rõ!". Cần Nương hung hăng vỗ bàn, bút lông cũng nhảy lên, khiến mực rơi hết vào ống tay áo.

"Tiểu thư?". Hốc mắt Lệ Chi ướt át, "Dù người có mắng nô tỳ, nô tỳ cũng phải nói. Nếu chúng ta đã vào Vương phủ, nhất định phải tranh giành, không tranh thì không có đường lui. Liễu mỹ nhân có La sườn phi dựa vào còn Lý phu nhân cũng có Lưu thứ phi chống lưng, tất cả bọn họ đều có phẩm vị. Ngay cả Ôn di nương cũng có Vương phi làm chỗ dựa. Chỉ duy nhất tiểu thư cái gì cũng không, hiện tại người vừa mới vào Vương phủ, Vương gia còn có thể ham mới mẻ. Một thời gian sau, Vương phủ lại có người mới vào, khi đó tiểu thư nên làm cái gì bây giờ? Nô tỳ vừa nghĩ đến khả năng kia, trong lòng liền lo lắng muốn chết. Tiểu thư, chúng ta nhất định phải giành lấy"

"Tranh cái gì mà tranh? Người thật sự là hồ đồ, người cho rằng tranh giành sẽ tốt như vậy sao?". Cần Nương buồn bực không thôi, nàng biết Lệ Chi là lo lắng cho nàng, vì thế nàng cũng không nỡ trách móc nặng nề nha đầu này.

"Tiểu thư cũng chưa đi tranh, như thế nào biết không có khả năng?" Về mặt Lệ Chi kiên định, dường như là hạ quyết tâm thuyết phục Cần Nương cho bằng được.

Cần Nương cười khổ lắc đầu, "Lệ Chi, người đem chuyện này trở nên thật đơn giản." Nàng do dự muốn đem việc Vương phi đang chọn người trợ giúp nói cho Lệ Chi. "Có một số việc không phải cố gắng tranh giành có kết quả. Có câu không tranh chính là tranh. Đối với ta mà nói, bảo vệ bản thân thì sẽ tất thắng".

"Tiểu thư, nô tỳ không rõ". Lệ Chi sưng sờ, như thế nào mà nàng lại nghe không hiểu gì hết. Cái gì là không tranh chính là tranh?

Cần Nương lắc đầu cười cười, "Lệ Chi, người chỉ nhìn đến tình cảnh xấu hổ của chúng ta nhưng người cần thận suy nghĩ một chút, đãi ngộ của chúng ta mấy ngày nay như thế nào? Còn có hai ngày nay sau khi kỳ hạn cấm túc của La sườn phi chấm dứt, nàng ta đối với ta thái độ ra sao? Người cần thận ngắm lại xem, sẽ hiểu được ý tứ của ta."

Lệ Chi ngây ngốc, thái độ của bọn hạ nhân trong phủ không có gì biến hóa, Lập Xuân và Lập Hạ cũng là cung kính giống nhau, giống như một chút đều không lo lắng tình cảnh của Cần Nương. Còn có La sườn phi, tuy rằng thái độ không tốt nhưng cũng không có lấy Cần Nương ra làm bia để công kích nữa. Ngược lại là Lưu thứ phi thực âm hiểm, nhiều lần đều chọn thời điểm kiếm chuyện.

"Tiểu thư chúng ta thật sự không có việc gì?" Lệ Chi không xác định hỏi.

Cần Nương có chút không hài lòng, Lệ Chi còn không có suy nghĩ cần thận đến điểm then chốt, "Lệ Chi, ta nói cho người nghe đây. Mọi người đối với chúng ta không biến đổi, đó là vì cái gì? Bởi vì mọi người đều đang đợi Vương gia và Vương phi tỏ thái độ. Đem ta vào Vương phủ, lại an bài tại viện này, thật sự đem chúng ta để qua một bên rồi mặc kệ sao? Không. Nếu thật sự là như vậy, thì cứ mang chúng ta để tại một góc nào đó tự sinh tự diệt. Chứ không phải ở nơi lớn thế này, lại còn an bài nhiều người đến hầu hạ".

"Ý tứ tiểu thư là... Chúng ta sẽ không sao. Sớm hay muộn tiểu thư cũng có danh phận đúng không?". Lệ Chi lập tức hưng phấn.

Cần Nương lại không có lạc quan như Lệ Chi được. Nếu Vương gia lên tiếng cho nàng một danh phận thì sự tình gì cũng đều tốt, còn ngược lại không có gì cả hoặc là phẩm cấp thấp như Ôn di nương thì tương lai của nàng sẽ không dễ chịu lắm. Theo như lời Lệ Chi, đợi đến tương lai có người mới vào Vương phủ các nàng cũng chỉ chịu đứng qua một bên. Nhìn Ôn di nương hiện tại xem, thật không hiểu Vương gia còn nhớ rõ một người như vậy không. Nếu Ôn di nương không có tiền và không có Vương phi làm chỗ dựa, thật sự không dám tưởng tượng như thế nào, chỉ sợ La sườn phi đã sớm khiến nàng ta chết cả trăm lần.

"Tiểu thư có phúc khí, tương lai nhất định sẽ tốt". Bởi vì lời nói của Cần Nương, nháy mắt Lệ Chi lạc quan lên, không suy sụp giống vừa rồi nữa.

Lúc này Anh Đào cầm trong tay đủ loại hoa văn tiễn vào, trên mặt cười hi hi, "Tiểu thư người xem, nô tỳ đã tìm đủ loại hoa văn để thêu vào y phục cho người đây".

"Tốt lắm, y phục nhờ vào người hết". Cần Nương cười cười, đem lo lắng trong lòng áp chế xuống.

Tần phu nhân cho Cần Nương rất nhiều y phục nhưng do thời gian vội vàng, chưa kịp thêu hoa gì cả. Đến bây giờ, việc này chỉ có thể giao cho Anh Đào làm. Tài nghệ thêu thùa của Anh Đào rất tốt, trang điểm hay may và đều không thua ai. Ở phương diện này thì Lệ Chi kém xa nhưng Lệ Chi lại hơn ở chỗ cẩn trọng, biết chu toàn mọi việc, lại còn biết chữ đọc sách.

Lập Xuân tiến vào truyền lời, trên mặt mang theo vẻ tươi cười, "Nói cho tiểu thư một chuyện đáng mừng, người nghe xong nhất định sẽ cao hứng".

Tim Lệ Chi nhất thời đập mạnh, không lẽ Vương gia lên tiếng ban cho tiểu thư một danh phận?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Người của Lục gia đến

Trong lòng Cẩn Nương vừa động, hỏi: "Có chuyện gì vui mừng thì người mau nói đi, nói nữa chừng như thế khiến mọi người tò mò quá".

"Đúng rồi, Lập Xuân tỷ tỷ mau mau nói a". Tâm tình Anh Đào rất tốt.

Lập Xuân cười nói: "Xem tiểu thư nói kia, nô tỳ là người như vậy sao. Vừa rồi Đàm tổng quản có cho người đến báo, ngày mai sẽ có người của Lục gia đến thăm tiểu thư. Nô tỳ nghe được tin tức, nên trước tiên liền đến bẩm báo cho người".

"Có thật không?". Cẩn Nương kích động mãnh liệt đứng lên: "Ngày mai thật sự có người sẽ đến thăm ta?"

"Thật mà tiểu thư, nô tỳ biết người nghe xong tin này nhất định là cao hứng".

Dĩ nhiên Cẩn Nương cao hứng rồi. Theo quy củ Vương phủ, người nhà mẹ đẻ muốn đến thăm cũng không phải dễ dàng, trừ phi là người nhà của Vương phi. Đầu tiên phải đưa bài thiếp cho gia đình gác cổng. Vương phủ sẽ có người quản việc này. Sau đó, Đẳng tổng quản bẩm báo Vương phi hoặc là Vương gia để được chấp thuận thì người thân mới vào được nhưng cũng không thể lập tức vào, bình thường thì hôm nay đệ thiếp thì ngày mai mới vào phủ. Tuy nhiên số lượng cũng hạn chế. Cụ thể như thế nào, Cẩn Nương không rõ lắm. Nàng vốn tưởng rằng muốn gặp người nhà sẽ ngàn vạn khó khăn, không nghĩ tới nhanh như vậy có thể gặp, điều này làm cho nàng như thế nào mà không thích.

"Mau thường cho Lập Xuân, người vất vả rồi".

"Đa tạ tiểu thư." Lập Xuân cười tủm tỉm lui ra.

Lệ Chi thất vọng, thì ra không phải Vương gia ban cho tiểu thư danh phận. Ai... Việc này không biết đến khi nào mới có kết quả nhưng Lục gia có người đến thăm cũng coi như là chuyện vui.

Hôm sau, người đến là Cung ma ma thân cận của Tần phu nhân, nàng mang theo hai tiểu nha đầu đi cùng. Đến khi bước chân vào Trầm Hương viện, nhìn thấy Cẩn Nương rồi thì tâm tình khẩn trương mới hạ xuống, "Lão nô bái kiến Tam tiểu thư, Tam tiểu thư vẫn khỏe chứ? Lão phu nhân, lão gia và Đại phu nhân, còn có các chủ tử khác đều nhớ thương Tam tiểu thư nhiều lắm."

Cẩn Nương thấy Cung ma ma, ánh mắt có chút chua xót, nhanh chóng nâng Cung ma ma đứng lên: "Ma ma ngồi đi, ta khỏe lắm. Ma ma nói với mọi người không cần lo lắng cho ta, ở đây ai cũng đối xử với ta rất tốt".

Ánh mắt Cung ma ma cũng đỏ hồng, "Thấy được Tam tiểu thư thế này, trong lòng lão nô liền an tâm". Đánh giá bốn phía một phen, sân viện lớn như vậy, còn người hầu hạ nhiều như thế cũng tin tưởng Cẩn Nương thật sự nói không sai, "Sau khi lão nô trở về cũng có thể giao phó tốt cho các vị chủ tử. Mấy ngày nay lão gia và Đại phu nhân cứ lo lắng Tam tiểu thư chịu ủy khuất".

Cẩn Nương lắc đầu cười nói: "Ta không bị ủy khuất gì đâu, phụ thân và Đại nương suy nghĩ nhiều rồi. Ma ma nhớ khuyên bảo họ giúp ta".

"Lão nô hiểu mà, Tam tiểu thư yên tâm". Cung ma ma cẩn thận đánh giá Cẩn Nương, thấy khí sắc Cẩn Nương lại nhìn thần thái một chút, Cung ma ma nhất thời kích động nhỏ giọng hỏi: "Vương gia có đến nơi này không?"

Cẩn Nương đỏ mặt không lên tiếng, Lệ Chi nhỏ giọng trả lời: "Ma ma yên tâm, Vương gia liên tục đến đây ba hôm rồi. Vương gia đối với tiểu thư rất là luyến tiếc". Lệ Chi trái lương tâm chính mình nói, lại cảm thấy bức bối. Nếu Vương gia biết luyến tiếc sẽ không lưu lại trên người tiểu thư nhiều dấu vết như vậy, xanh xanh tím tím, cho tới bây giờ còn chưa có hoàn toàn biến mất.

Cung ma ma nghe xong, vỗ đùi cười nói: "Tốt quá, tiểu thư thật có phúc".

Cẩn Nương cười cười, không nghĩ sẽ dây dưa đề tài này nữa, vì thế ngược lại hỏi sự tình của Lục gia: "Ma ma, chuyện của phụ thân..."

"Tiểu thư yên tâm, tiểu thư vào Vương phủ bất quá chỉ mới ba ngày, lão gia liền thoát khỏi khó khăn rồi. Vốn việc này lão gia chúng ta không có quan hệ gì mà, chỉ là hai vị trong ngục kia vận khí không được tốt như vậy". Cung ma ma thở dài, có chút nghĩ mà sợ. Nếu Cẩn Nương không vào Vương phủ, nói không chừng Lục gia đã bị tịch thu nhà cửa.

Cẩn Nương vội vàng hỏi: "Như thế nào? Hai vị đại nhân đã có phán quyết gì rồi sao?".

Cung ma ma gật đầu, "Đúng vậy, hôm qua đã có ý chỉ. Hai vị đại nhân kia bị phán trăm đầu, lập tức hành quyết, gia sản bị tịch biên, già trẻ trai gái trong nhà đều phải lưu đầy ba ngàn dặm. Là ba ngàn dặm a, không biết có còn mạng đi đến chỗ đó không. Hơn nữa lại là nơi chướng khí đầy ải như Quỳnh Châu, chỉ sợ còn sống đến đó, tính mạng cũng không bảo đảm.

Cần Nương há hốc mồm, tuy rằng kiếp trước không biết việc này nhưng sau khi vào Hàn gia, nàng cũng có nghe người ta nói qua. Án phạt thì giống nhau nhưng thời gian thì không trùng khớp, khoảng một tháng sau Hình bộ mới đưa ra mức án, Hoàng đế phê chuẩn rồi mới được chấp hành. Tại sao có thể như vậy? Chẳng lẽ là bởi vì Hàn gia không có năng lực như Ngũ Vương gia hay sao? Bởi vậy thời gian án kiện cũng càng dài?

Cần Nương suy nghĩ không thông, tuy chỉ khác biệt về thời gian một chút nhưng rất nhiều chuyện lại bất đồng. Cần Nương và Cung ma ma cùng nhau cảm thán vài câu. Lệ Chi ở một bên nhỏ giọng nói: "May mắn Lục gia không có việc gì, tiểu thư cũng có thể yên tâm"

Cần Nương gật đầu, đúng là có thể yên tâm. Cung ma ma có chút thâm ý nhìn Cần Nương, "Tam tiểu thư phải ủy khuất rồi, lão gia và Đại phu nhân đều ghi tạc trong lòng. Thời điểm lão nô đến, phu nhân có cho lão nô truyền lời đến tiểu thư một câu, Lục gia chúng ta mặc dù ở kinh thành chỉ là tiểu hộ nhưng chỉ cần Tam tiểu thư mở miệng, chắc chắn sẽ làm được cho người bất cứ việc gì".

Cần Nương thàn than một tiếng: "Đại nương thật có lòng, xin ma ma trở về nói lại, lúc trước là do ta lựa chọn cho nên cũng không oán trách ai hết. Ta chỉ hy vọng Lục gia trên dưới bình an, phụ thân ở quan trường cũng có thể thuận lợi, như thế không uổng công tâm ý của ta".

"Lão nô nhất định sẽ truyền lời lại".

Nhắc đến Lục gia, Cần Nương chợt nghĩ đến hôn sự với Chúc gia, "Ma ma, không biết hôn kỳ của Đại ca và tiểu thư Chúc gia được định vào ngày nào? Đại ca còn đến thăm viếng Chúc lão gia thường xuyên không?"

Cung ma ma lắc đầu, "Mấy ngày nay Chúc gia cũng bận rộn, nghe nói sức khỏe Chúc lão gia không tốt lắm, Chúc phu nhân và Chúc tiểu thư phải bên cạnh chăm sóc"

Nghe Cung ma ma nói, Cần Nương cũng liềm nghĩ tới. Chúc lão gia bình thường rất khỏe, lại có danh y điều dưỡng, căn bản không thể có việc gì. Nếu nàng đoán không lầm thì bệnh của ông ta cũng không đến nỗi nào. Do Chúc gia cố ý khoa trương lên, chính là muốn kéo dài hôn sự, sau cùng sẽ giải trừ hôn ước. Nhưng mà Lục gia đã bình an vượt qua cửa ải, lại thêm kiếp này không bị Hàn Thịnh lừa gạt, tất nhiên sẽ không bị xuống dốc. Không lý nào Chúc gia còn muốn từ hôn? Hay là bên trong còn có duyên cớ khác?

Trong lòng Cần Nương biết việc này không thể nói thẳng ra, chỉ có thể căn dặn Cung ma ma một phen để bà trở về truyền lời cho Lục Khả Tín, cứ chăm chỉ đọc sách, khi nào có thời gian mới đi thăm viếng Chúc gia.

"Tam tiểu thư yên tâm đi, đại thiếu gia so với lúc trước rất dụng tâm đọc sách".

Cần Nương vui mừng, đại ca thật không khiến nàng thất vọng, nhất định có ngày sẽ đề tên trên bảng vàng. Không có Hàn gia áp bức, nàng tin tưởng Lục gia càng ngày càng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Định danh phận

"Tiểu thư, tiểu thư... có gì sự đến ...". Lập Xuân và Lập Hạ đều lớn tiếng kêu to, nhất thời toàn bộ Trầm Hương viện đều xao động cả lên.

Cung ma ma lộ ra một tia kinh ngạc, sau đó nhìn Cần Nương, "Tam tiểu thư?"

"Đề nô tỳ đi xem". Lệ Chi hành động nhanh nhất, lời vừa nói ra thì người đã đến ngoài cửa.

Lập Xuân và Lập Hạ còn ở bên ngoài kêu, thanh âm cũng càng ngày càng gần, "Tiểu thư, Vương gia đã cho người đến phủ nội vụ thỉnh phong cấp bậc cho người rồi".

Tuy rằng Cung ma ma nghe không rõ nhưng cũng biết là chuyện lớn. Cần Nương không quan tâm đến Cung ma ma, vội bước nhanh tới cửa nhưng lập tức ngừng cước bộ. Lấy lại sắc mặt bình tĩnh, bộ dáng trầm ổn, một lần nữa trở lại vị trí ngồi.

Cung ma ma nhìn thấy kinh ngạc không thôi, không nghĩ tới mới gần mấy ngày, thần thái Cần Nương đã thay đổi rất nhiều. Đối mặt với sự tình lớn như vậy, thế nhưng nàng lại trấn định vô cùng. Giờ phút này Cung ma ma cảm giác được tương lai của Cần Nương nói không chừng thật sự vinh quang vô hạn.

Lệ Chi cùng Lập Xuân và Lập Hạ, ý mừng đầy mặt tiến vào, "Tiểu thư, danh phận của người đã được định".

Cần Nương mỉm cười khẽ gật đầu, "Lập Xuân, người tới nói xem sự tình là như thế nào?"

"Hồi bẩm tiểu thư, nô tỳ là từ Tiểu Thuận Từ bên người Cố công công biết được tin tức. Cố công công đã đến phủ nội vụ thỉnh phong, rất nhanh thời tiểu thư sẽ có danh phận". Lập Xuân cười đến không ngừng lại được. Cần Nương tốt thì các nàng làm nô tỳ cũng tốt theo, còn ngược lại thì các nàng chỉ có thể thảm hại hơn mà thôi.

"Các người có biết là cấp bậc gì không? Chuyện này thật sự xác định rồi sao?" Sắc mặt Cần Nương bình tĩnh hỏi, nội tâm sớm kích động không thôi. Quả nhiên suy đoán của nàng không sai, Vương gia và Vương phi an bài nàng thế này, không có khả năng không cho nàng một danh phận.

"Hồi bẩm tiểu thư, Tiểu Thuận Từ nói là cấp bậc lục phẩm, chúc mừng tiểu thư." Sắc mặt Lập Xuân kích động đến đỏ lên, cảm ơn trời đất, cuối cùng cũng có tin tốt.

Hai mắt Lệ Chi đỏ hồng nhìn Cần Nương, nàng thật là cao hứng, tốt rồi, cuối cùng tiểu thư đã được một danh phận. Cần Nương nở nụ cười, không sai, nàng tưởng rằng chính mình chỉ là cấp bậc di nương hoặc là thất, bát phẩm gì đấy nhưng không nghĩ tới là lục phẩm tài tử.

Rốt cục Cung ma ma hiểu ra, cười lớn một tiếng, trên mặt kích động, "Tam tiểu thư, thật sự là đại hi a. Nếu lão gia và Đại phu nhân biết việc này nhất định sẽ cao hứng không thôi".

"Cung ma ma nói đúng, việc này sẽ khiến mọi người vui lắm". Cần Nương cười, phản phó Lập Xuân và Lập Hạ, "Hôm nay các người vất vả quá, Lệ Chi mau phân phát bạc cho mọi người đi. Mỗi người đều có phần nhưng Lập Xuân và Lập Hạ thì phải là phần nhiều nhất".

"Nô tỳ tạ ơn tiểu thư." Lập Xuân và Lập Hạ thật cao hứng vô cùng.

Lúc này Lệ Chi đi lấy tiền thưởng, không giống như những lần trước đau lòng vì bạc càng ít đi mà lần này lại vui vẻ khôn cùng. An bài mọi việc hoàn tất, Cung ma ma mới có cơ hội hỏi Cần Nương: "Tam tiểu thư, lão nô có chút không hiểu. Nghe bọn nha đầu nói trước tiên đi phủ nội vụ thỉnh phong, không phải là trong cung sắc phong sao?"

"Ma ma không hiểu cũng bình thường thôi, ta cũng là đến Vương phủ mới biết được quy củ ở đây". Cần Nương cười, sau đó cẩn thận nói cho Cung ma ma trình tự cấp bậc trong Vương phủ.

Cấp bậc của nữ nhân ở Vương phủ và trong cung hoàn toàn bất đồng, dưới tam phẩm thì không cần xin chỉ thị trong cung, nói cách khác chỉ cần có Vương gia chấp thuận thì đến phủ nội vụ thỉnh phong, sau đó phủ nội vụ kiểm tra thực hư một phen. Bình thường một hai ngày sẽ hoàn tất, như vậy thì cấp bậc đã được định và được nhận con dấu Hòa Ngọc. Con dấu đó do phủ nội vụ chế tạo, xem như tượng trưng cho thân phận.

Còn từ tam phẩm trở lên, quy tắc phiền toái rất nhiều. Cần Vương gia đích thân viết bản tấu thỉnh phong đưa qua phủ nội vụ, phủ nội vụ giao đến trong cung. Hoàng Thượng hoặc là hoàng hậu phê chuẩn mới có thể hữu hiệu, sau cùng trong cung phái người chính thức sắc phong. Ban tặng ngọc điệp, triều phục để tượng trưng thân phận. Quá trình này phải được thông qua người trong cung nên thời gian hiển nhiên cũng dài hơn, không giống như Cần Nương thỉnh phong, khoảng chừng ngày mai liền có kết quả.

Cung ma ma nghe xong giải thích, nhất thời hiểu được: "Tiểu thư thật có phúc, nay người đã có danh phận xem như có thể đứng vững ở Vương phủ. Tương lai hạ sinh hài tử, cả đời không cần lo gì nữa".

Cần Nương cười cười "Ma ma nói đúng".

Cung ma ma vui mừng nhìn Cần Nương, thật sự là hiếm thấy. Tiến vào Vương phủ hơn mười ngày mà đã có danh phận, bởi vậy mới biết Vương gia coi trọng Cần Nương như thế nào. Trong lòng mọi người yên tâm hơn rất nhiều, Cung ma ma muốn hỏi phủ báo tin, liền vội vàng cáo từ rồi đi.

Mà chuyện thỉnh phong của Cần Nương, đến ngày thứ ba rốt cục có kết quả. Cố Trung đích thân mang theo lễ vật đến, Cần Nương cung kính quỳ tiếp nhận con dấu thuộc về mình. Về phần triều phục, còn lại là do Vương phủ chuẩn bị.

Cần Nương lĩnh nhận xong, mới đứng lên. Cố Trung cười ha hả tiến lên, "Chúc mừng Lục tài tử".

"Vất vả công công tự mình đi một chuyến, Lệ Chi. . ." Cần Nương tiếp nhận hà bao từ chỗ Lệ Chi, hai tay dâng lên: "Một chút tâm ý của ta, xin công công vui lòng nhận cho".

Cố Trung tiếp nhận hà bao, nhất thời vẻ mặt tươi cười. Sờ vào hà bao, hắn liền biết bên trong nhất định là ngân phiếu, ít nhất cũng một trăm lượng bạc. Lục tài tử này làm người ra tay cũng thật hào phóng, đã sớm nghe nói gia cảnh Lục gia không tệ, xem ra quả nhiên là chính xác.

"Lục tài tử khách khí quá". Cố Trung cầm danh mục lễ vật chỉ vào đồ đạc trên tay bọn nha đầu ở phía sau, "Đây là Vương gia và Vương phi ban cho, Lục tài tử kiểm tra lại đi".

"Đa tạ Cố công công." Đem danh mục lễ vật giao cho Lệ Chi, để Lệ Chi đi xử lý.

Lúc này Cần Nương rót trà mời Cố Trung, hắn cũng không chối từ, tiếp đó cùng Cần Nương hàn huyên vài câu. Thấy chỗ Lệ Chi bận rộn, thế này mới xin cáo từ. Cần Nương cũng không dám giữ lại, đích thân tiễn bọn họ ra cửa viện.

Trở lại đại sảnh, liền hỏi Lê Chi, "Mấy nha đầu cùng Cố công công đến, người có chiếu cố tốt không?"

"Hỏi bẩm tài tử, đều phân thưởng hết rồi".

Cần Nương cười cười, "Làm tốt lắm, sau này người vẫn gọi ta tiểu thư là được rồi"

"Nô tỳ xin nghe tiểu thư."

"Lục tài tử, gia đình ngoài cổng đến báo Lục gia cho người mang lễ vật đến". Về mặt Lập Hạ cười tươi đến bẩm báo.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Đưa bạc

Ba ngày trước, Cung ma ma mang theo tin tức tốt trở về Lục gia. Sau khi Tần phu nhân biết được, phản ứng đầu tiên chính là không tin. Tuy rằng bộ dạng Cần Nương tốt, dung mạo, khí chất đều không tệ nhưng so với các tiểu thư khác Cần Nương lại không thể sánh bằng, nhất là Vương phủ, lại là nơi không thiếu mỹ nhân. Vì vậy Tần phu nhân nhiều lần xác nhận cùng Cung ma ma, lại nghe nói đến trình tự sắc phong như thế nào, Tần phu nhân mới thật sự tin tưởng. Nàng bỗng nhiên cảm thán, không ngờ Cần Nương còn có phúc khí này. Vừa mới tiến Vương phủ liền có cấp bậc, thật sự là ngoài dự đoán của mọi người.

Tần phu nhân mang theo Cung ma ma đi gặp Lão phu nhân, đem việc này bẩm báo cho lão nhân gia biết. Lục lão phu nhân lại thấy như là chuyện hiển nhiên, vui tươi hơn hờ. Tần phu nhân còn tưởng rằng Lão phu nhân liệu sự như thần, kết quả vừa thấy căn bản không phải. Lục lão phu nhân kiến thức hữu hạn, nghe nói Cần Nương được phong làm tài tử, cũng chỉ cho là người bình thường hầu hạ Vương gia, tất nhiên sẽ được nâng làm di nương.

Chuyện Cần Nương được sắc phong lục phẩm, trong thời gian nhanh nhất truyền khắp Lục gia. Sau khi Mật Quất biết được tin, hung hăng khóc nháo một hồi với Phương ma ma: "Mẫu thân, lúc trước người lôi kéo ta không để ta cùng tiểu thư vào Vương phủ. Nay tiểu thư được thể diện, chúng ta lại . . . Mẫu thân, người đứng là hồ đồ mà."

Lòng Phương ma ma tràn đầy tư vị, đối với thái độ bất mãn của Mật Quất, âm thanh lạnh lùng nói: "Khóc, chỉ biết khóc. Người như thế nào không nghĩ đến Tam tiểu thư vì cái gì không cần người theo cùng? Rõ ràng chính là người làm sai chuyện gì, tiểu thư mới không thích người. Ngay cả lão nương ta đều bị người liên lụy".

Mật Quất khóc thê thảm, khóc cho vận mệnh chính mình, khóc vì Cần Nương không niệm tình cũ. Nhưng mà nàng khóc đến mù hai mắt cũng là vô dụng.

Lục Trường Trung trở lại trong phủ nghe Tần phu nhân nói đến chuyện của Cần Nương thì vô cùng vui vẻ. Sau khi cao hứng qua đi, gọi Cung ma ma tới, cẩn thận hỏi, trầm ngâm một lát mới nói với Tần phu nhân: "Nha đầu Cần Nương kia nói không chừng thật có thể có chút tạo hóa. Nếu thật sự như thế, tương lai Lục gia chúng ta nhất định không tồi, Tin nhi cũng có trợ giúp. Phu nhân mau chuẩn bị đưa bạc vào thêm cho Cần Nương. Ở Vương phủ chi tiêu lại nhiều, trên tay ít bạc quá sợ là chống đỡ không được bao lâu".

Tần phu nhân nghe nói việc đưa bạc, hơi hơi nhíu mày: "Lão gia, trước kia vì chuyện của lão gia, chúng ta tiêu phí khá nhiều. Nhị đệ gửi thư nói, chỗ của thúc ấy cũng xoay sở không kịp, nói chúng ta đợi ba tháng. Đến lúc đó thúc ấy sẽ cho quản gia mang bạc vào kinh, trong tay Cần Nương cũng còn một ít, có thể chống đỡ thêm mấy tháng. Không bằng chờ Nhị đệ đem tới mới đưa cho Cần Nương có được không?".

Quả nhiên Lục Trường Trung không vui, hỏi: "Số sách chúng ta còn bao nhiêu?"

"Không nhiều đâu." Dừng một chút, lặng lẽ nói số lượng.

Lục Trường Trung khẽ nhíu mày, quả nhiên không nhiều, vì thế nói: "Sự tình cũng không thể như vậy được. Phu nhân chỉ nghĩ đến nhà chúng ta không dư dả bao nhiêu, lại không nghĩ rằng Cần Nương được phân vị mà nhà mẹ đẻ nàng lại không bày tỏ chút gì, những người ở Vương phủ nhìn Cần Nương như thế nào? Người bên ngoài nghĩ Lục gia chúng ta ra sao? Chỉ sợ nói Lục gia cấp bậc lễ nghĩa cũng đều không hiểu. Bất luận thế nào, phu nhân cũng phải cho Cần Nương bạc đi. Ừm . . . Cứ đưa một ngàn lượng, mặt khác đưa thêm được liệu và tơ lụa nữa. Tóm lại thể diện của Cần Nương, cũng là phúc khí Lục gia".

Tần phu nhân nghĩ rằng một ngàn lượng cũng không tính nhiều, thấy chủ ý Lục Trường Trung đã định. Cũng không làm trái ý tứ hấn nữa, gật đầu, "Lão gia nói phải, là thiếp sai sót. Thể diện Tam nha đầu cũng là phúc khí của Lục gia. Thiếp sẽ phân phó người đi xử lý, chỉ là hôm nay Cung ma ma mới đến Vương phủ, vài ngày lại đi nữa, sợ là Vương phủ sẽ không đáp ứng".

“Không sao, phu nhân cứ chuẩn bị cho tốt. Ta đi cho người nói với An tổng quản một câu, thời điểm đưa đến Vương phủ, hẳn sẽ an bài người giao tận tay Cẩn Nương”.

Cẩn Nương nhìn rương lớn trước mặt, trong đầu liền thấy kỳ quái, không biết nhà mẹ đẻ đưa thứ gì đến đây? Lập Hạ và Lập Xuân biết điều, không đợi Cẩn Nương mở miệng liền lui ra ngoài. Cẩn Nương ra hiệu Lệ Chi mở ra, bên trong đều là dược liệu, còn có vài vóc tơ lụa. Phía dưới còn có hộp gỗ, Lệ Chi liền lấy giao cho Cẩn Nương

Hộp gỗ không khóa lại, Cẩn Nương mở ra, ở trên là thư Lục Trường Trung viết, phía dưới lại là mấy tấm ngân phiếu. Cẩn Nương đếm, tổng cộng một ngàn lượng. Trong lòng Cẩn Nương hiểu được liền mở thư xem. Trong thư Lục Trường Trung nói rằng mọi người trong phủ rất quan tâm nàng, đều hy vọng nàng tốt. Biết được nàng được phong tài tử đều cao hứng thay. Cuối cùng căn dặn Cẩn Nương bất cứ việc gì đều phải cẩn thận, cần nhắc trước sau. Cuối cùng mới nói cho Cẩn Nương một ít ngân phiếu, nếu không đủ thì sẽ cho người đưa đến thêm.

Cẩn Nương gấp thư lại, trong lòng cảm thấy phức tạp. Đối với Lục Trường Trung, nàng cũng có chút oán hận. Nếu Lục Trường Trung làm việc cẩn thận, quan hệ chôn quan trường thật tốt, cũng sẽ không bị người ta đẩy ra làm kẻ chết thay. Nàng cũng không phải hy sinh chính mình cả hai kiếp, chỉ vì tìm lối thoát cho ông ấy. Hy sinh để bảo trụ Lục gia, nghe giống như thật là vĩ đại nhưng lại không có người hỏi đến tâm tư nàng một câu.

Nay sự tình đã định, oán hận cũng không còn như trước nữa. Lần đầu tiên nhận thư của phụ thân mình, cái loại tâm tình này rất khó hình dung. Không hoàn toàn vui sướng, lại có chút ủy khuất nhưng cũng không biết làm sao, thật sự phức tạp.

“Tiểu thư làm sao vậy?”. Lệ Chi thấy vẻ mặt Cẩn Nương bất thường, lo lắng hỏi.

Anh Đào nghe được Lệ Chi hỏi, ngẩng đầu nhìn Cẩn Nương, “Tiểu thư, trong thư viết cái gì vậy?”

Cẩn Nương lắc đầu, “Không có việc gì, ta chỉ là có chút nhớ nhà.”

“Thì ra là việc này, nô tỳ cũng vậy, rất nhớ mấy hảo tỷ muội trong phủ. Bất quá cũng may là tiểu thư đã có danh phận, người cũng đừng thương tâm. Về sau thời gian sẽ trôi qua nhanh lắm, không chừng có cơ hội về phủ thì sao”. Lệ Chi cười khuyên giải

Cẩn Nương gật đầu, Lệ Chi nói không sai. Nếu cấp bậc của nàng cao, dĩ nhiên cũng có cơ hội về nhà mẹ đẻ.

Lệ Chi nghĩ đến một việc khác, “Tiểu thư, Quế ma ma có nói với nô tỳ nhắc nhở tiểu thư, hôm nay Vương gia chỉ sợ sẽ đến đây. Tiểu thư chuẩn bị cho thật tốt nhưng cũng đừng chậm trễ Vương gia”.

Cẩn Nương đem thư tín cất đi, lại đưa ngân phiếu giao cho Lệ Chi giữ, sau đó nói: “Việc này ta cũng có nghĩ đến nhưng vẫn là muốn Quế ma ma nhắc nhở nhiều một chút”.

“Tiểu thư có muốn nô tỳ chải cho người kiểu tóc khác không? Nô tỳ mới theo Quế ma ma học được hai kiểu, nhân dịp này muốn khoe khoang trước mặt tiểu thư”. Anh Đào cười hi hi, nàng lúc nào cũng lạc quan so với Lệ Chi rất nhiều.

“Được, hôm nay xem tay nghề Anh Đào đến đâu rồi. Nếu đẹp thì ta nhất định thưởng cho, còn không thì ngươi phải chịu phạt đó”. Tâm tình Cẩn Nương cũng tốt lên

“Tiểu thư yên tâm đi, sẽ không khiến tiểu thư thất vọng đâu. “

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Triền miên

Y phục Cẩn Nương bị vứt bỏ trên mặt đất, trên người lúc này chỉ mặc một tầng sa mỏng, đây là Anh Đào đặc biệt làm cho nàng. Cẩn Nương nghĩ đến Ngũ vương gia buổi tối sẽ đến, cho nên liền mặc vào. Bên trong cũng không có mặc yếm, thân thể như ẩn như hiện, làm cho người khác mơ màng, nhất là cặp chân dài. Ngũ vương gia nhìn thấy chỉ cảm giác lửa nóng hùng hực.

Một tay kéo Cẩn Nương vào lòng, ở trên môi nàng vội hôn xuống, “Hôm nay có hài lòng không?”. Vừa nói tay còn lại đã đưa vào bên trong áo.

Cẩn Nương khẽ gật đầu, “Thần thiếp vui lắm, đa tạ vương gia yêu mến.”

“Vui là tốt rồi, cần phải như thế. Bốn vương chưa bao giờ bạc đãi nữ nhân.”

Ngũ vương gia ôm lấy thất lung Cẩn Nương, cả người nàng run lên, tựa hồ toàn thân đều rung động. Cẩn Nương chôn ở trong lòng Vương gia, hai tay đánh bạo ôm lấy Ngũ vương gia, nhỏ giọng nói: “Vương gia, thần thiếp thật sự rất cao hứng”.

“Hử? Nói nghe một chút”. Ngũ vương gia tỏ ra không hiểu.

“Trước đó thần thiếp vẫn rất sợ... sợ bản thân không danh không phận, một ngày nào đó chỉ có thể lui vào một góc, từ từ già rồi chết đi. Hôm nay thấy ngọc bội và con dấu kia, thần thiếp rất vui mừng. Thần thiếp rất cảm kích Vương gia”. Lời nói này Cẩn Nương suy nghĩ rất lâu, rốt cục nàng cũng nói ra trước mặt Vương gia. Nàng không dám nhìn biểu tình của hắn, sợ tính toán của mình sai rồi, hắn nghe xong sẽ mất hứng. Hơn nữa điểm chết người là thân thể của nàng, bàn tay nàng đang bán đứng nội tâm của mình, không ngừng run rẩy, thân thể cũng căng thẳng theo.

Ngũ vương gia không lên tiếng, nâng mặt của Cẩn Nương lên, hung hăng hôn nàng, khiến nàng triệt để lâm vào cuồng phong bão táp, hoàn toàn chống lại không được chỉ có thể thuận theo. Hắn ôm lấy eo nàng, Cẩn Nương ngượng ngùng lộ ra vẻ hờn thụ, Ngũ vương gia cực kỳ yêu bộ dáng này của nàng. Hai tay không ngừng nghỉ chút nào, tựa hồ muốn thấy nhiều biểu tình phong phú hơn trên mặt nàng. Cả người Cẩn Nương run rẩy, chỉ cảm thấy mỗi một tác da thịt như đang thiêu đốt. Nàng rất hờn thụ loại tư vị này, nàng chưa từng hiểu rõ thế nhưng nàng cảm thấy như vậy cũng không tốt, lo lắng Ngũ vương gia ghét bỏ nàng.

Cẩn Nương đúng là mâu thuẫn như vậy, lý trí và tình cảm cứ nắm kéo nàng. Ngay từ đầu lý trí còn có thể vững chắc thế nhưng dục vọng đã triệt để chinh phục lý trí, khiến nàng hoàn toàn rơi vào tay giặc.

Đây là một buổi tối điên cuồng nhưng cũng là buổi tối ảm đạm nhất. Tuy rằng Cẩn Nương và Ngũ vương gia chỉ chung chăn gối bốn đêm thế nhưng Cẩn Nương phối hợp không giống như những lần trước mà hắn lại yêu chết cảm giác này.

Xong chuyện, Cẩn Nương hiếm khi không có bất tỉnh, bất quá trên người vẫn như cũ đầy dấu xanh tím. Nàng âm thầm suy nghĩ, nếu như đổi lại thời gian mới vừa vào phủ, ắt đã chịu không nổi mà bất tỉnh. Thế nhưng lúc này đây nàng lại chống đỡ nổi. Chẳng lẽ bởi vì quen thuộc? Hay là bởi vì thân thể của nàng đã thích ứng loại trình độ giày vò này?

Nước nóng được đặt ở tịnh phòng sát vách, Cẩn Nương thấy Ngũ vương gia đứng dậy cũng vội vàng đi theo, “Vương gia, để thần thiếp hầu hạ người”.

Ngũ vương gia hài lòng nhìn Cẩn Nương, nâng cằm của nàng lên, nói: “Nhưng nàng có còn đau không?”

Đầu tiên là Cẩn Nương gật đầu, ngay sau đó lắc đầu. Về mặt Ngũ vương gia còn ngờ vực: “Hôm nay thật là hiếm thấy, vậy mà nàng không có ngất đi”

Vành tai của Cẩn Nương đỏ hết lên, nàng cúi đầu, yếu ớt nói: “Đều là do Vương gia thương tiếc, trong lòng thần thiếp rất cảm kích”

Ngũ vương gia tựa tiểu phi tiểu nhân nhìn nàng, “Nàng đã còn có khí lực như thế, vậy hầu hạ bốn vương tắm rửa đi”.

“Dạ, Vương gia.”

Cẩn Nương nhanh chóng đứng dậy mặc y phục vào, thời điểm xuống giường cước bộ rõ ràng lảo đảo một chút, chỉ cảm thấy dưới chân không có nửa điểm khí lực. Lấy lại bình tĩnh, một lát sau cảm thấy có chút sức lực, lúc này mới vội vàng vào tịnh phòng hầu hạ Ngũ vương gia tắm rửa. Lúc này thì hắn cái gì cũng không có mặc, đang đứng ở bên cạnh thùng nước.

Lần đầu Cẩn Nương nhìn thấy rõ rệt thân thể của nam nhân sợ đến vội vã nhắm mắt lại. Chợt nghe được tiếng cười khê, đó là Vương gia đang cười nhạo nàng sao?

“Thế nào? thấy bốn vương thì sợ sao?”. Ngũ vương gia rất không khách khí khiêu khích Cẩn Nương “Mở mắt nhìn bốn vương.”

Cẩn Nương mở mắt ra, tay của Ngũ vương gia trượt nhẹ xung quanh mí mắt Cẩn Nương, than nhẹ: “Đôi mắt này đúng là đẹp thật”.

Cẩn Nương khản trương không biết nên nói cái gì. Đây là lần đầu tiên nàng hầu hạ người khác tắm rửa, khó tránh khỏi chân tay vụng về. Chẳng qua nhìn về mặt Ngũ vương gia cũng không trách tội. Đến lúc lau phía sau lưng, Cẩn Nương buộc phải tiến sát vào, thế nhưng có chút khó khăn vì thùng nước quá lớn, Ngũ vương gia lại dựa lưng vào cạnh thùng, khi Cẩn Nương đối mặt như vậy dĩ nhiên là tay không đủ dài. Ngũ vương gia mở mắt nhìn nàng, “Đi vào!”

Cẩn Nương vô cùng kinh ngạc, đi vào trong thùng nước sao?

Ngũ vương gia cau mày, “Đừng để bốn vương nói lần thứ hai”

Trong lòng run sợ, Cẩn Nương e dè bước vào thùng. Thời điểm nửa người còn đang ở phía ngoài thùng nước, Ngũ vương gia đưa tay kéo nàng vào trong lòng, Cẩn Nương a một tiếng, bọt nước văng khắp nơi, y phục nàng ướt đẫm dính vào ở trên người, vóc người lộ rõ không thể nghi ngờ. Dáng vẻ như vậy càng làm cho Ngũ vương gia mê muội. Nhất thời Cẩn Nương phát giác không đúng, thân thể Ngũ vương gia đang biến hóa, nàng cảm thụ vô cùng rõ ràng.

Cẩn Nương có chút sợ, tuy rằng nàng có cảm nhận được vui sướng thế nhưng đêm nay lần quá lần lại nhiều lần, thân thể vẫn còn khó chịu. Cẩn Nương cảm thấy bất luận như thế nào nàng không có biện pháp chịu đựng thêm một lần nữa nhưng nam nhân này vừa biến hóa rõ ràng như vậy thì hô hấp đều

đồn dập lên.

Cần Nương khiếp sợ, khẩn cầu nói: “Vương gia cho thần thiếp vòng ra sau lưng để lau”.

“Không cần, bôn vương có chuyện trọng yếu hơn muốn làm”

A —— y phục Cần Nương trong nháy mắt bị kéo ra, Cần Nương gắt gao che ngực muốn kêu to cuối cùng lại hóa thành từng tiếng than nhẹ.

Đêm này vẫn còn rất dài...

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Lãnh khốc

Editor: Ngao Thế Tuyệt Trần

Ở trong nước giếng có một hồi, Cần Nương vô cùng kinh ngạc vậy mà bản thân lại không có bất tỉnh. Bất quá cả người không có một chút khí lực nào, đến mức ngón tay động cũng cảm thấy mệt mỏi, giờ khắc này mong muốn duy nhất của nàng là nằm ngủ một giấc thật tốt. Thế nhưng trong phòng chỉ có nàng và Vương gia, nàng không dám để hấn giúp đỡ nàng trở lại trên giường, chỉ mong Ngũ vương gia đi sớm một chút thì nàng mới có thể gọi người vào.

Ngũ vương gia ra khỏi thùng nước, lúc này mới liếc nhìn bộ dáng đáng thương của Cần Nương đang nằm úp sấp trên thùng nước. Liền nhượng mảy, muốn gọi người tiến đến nhưng do dự một chút, lại dứt khoát tiến lên ôm lấy nàng trở về phòng ngủ. Quá trình này rất ngắn thể nhưng Cần Nương cũng chấn động đến nỗi cả người không có phản ứng nào, cứ ngây ngốc cho đến khi bị vứt xuống trên giường.

”Vương gia...”. Cần Nương do dự nhìn hấn

,

Ánh mắt của Ngũ vương gia rất sâu thẳm nhưng đồng dạng cũng sắc bén. Từ trong đôi mắt kia Cần Nương nhìn không thấy chút tình cảm nào, chỉ cảm thấy băng lãnh. Là một loại cường đại, làm cho người khác rét lạnh, nhắc nhở nàng không nên vọng tưởng chuyện mới vừa rồi sẽ xảy ra lần nữa, cứ như là một giấc mộng.

Trong nháy mắt Cần Nương cúi đầu, ánh mắt có chút ủy khuất buồn bã. Cũng may nàng vốn chưa hề ôm ấp hy vọng nào nên hiển nhiên cũng chưa nói đến việc thất vọng. Sau khi chỉnh đốn lại tâm trạng của mình, lúc này mới ngẩng đầu lên, rõ ràng Ngũ vương gia sẽ không ngủ lại ở đây nên nàng kéo sợi dây ở đầu giường. Bên ngoài hành lang liền vang lên vài tiếng chuông thanh thúy, thì ra sợi dây này gắn liền với một cái chuông treo ở bên ngoài, thuận tiện để các chủ tử gọi người vào hầu hạ.

Cần Nương vội vàng lui vào trong chăn, bởi vì nàng còn chưa có mặc y phục. Cổ Trung vội vàng mang theo hai người đi vào, đầu cũng không ngẩng một chút, chưa từng nhìn Cần Nương ở trên giường, trực tiếp đến hầu hạ Ngũ vương gia thay y phục.

Đây là lần đầu tiên Cần Nương thấy Ngũ vương gia mặc y phục, mấy lần trước bởi vì đã bất tỉnh nên bỏ lỡ. Lúc này đây Cần Nương muốn xem cho thật tốt. Thế nhưng nàng không dám to gan nhìn chỉ có thể len lén mà thôi. Ngũ vương gia nghiêm mặt có vẻ không giận mà uy. Cần Nương suy đoán tâm tình của hấn hấn là không tệ lắm, dù sao đêm nay hấn cũng thỏa mãn. Cần Nương đang ngây ngốc nghĩ thì Ngũ vương gia bên kia đã mặc xong. Lúc ra cửa hấn quay đầu lại nhìn Cần Nương, khiến cho nàng chẳng biết nên phản ứng làm sao.

“Nghỉ ngơi cho thật tốt”. Dừng một chút quan sát bài biện trong phòng lại nói tiếp, “Có gì cần thì cứ nói với Cổ Trung”. Dứt lời cũng không quay đầu lại đi nhanh ra khỏi phòng.

Cổ Trung đi ở phía sau, hơi cung kính khom người đối với Cần Nương nhỏ giọng nói: “Lục tài tử có gì cần thì cứ dặn dò Tiểu thuận từ một tiếng, hoặc là đi tìm Vạn quân gia”.

“Đa tạ Cổ công công.”

Nàng thật là xấu hổ mà, làm sao lại gặp phải tình hình như vậy, cả người trần trụi núp ở ở trong chăn, trong phòng ngoại trừ nam nhân còn có người khác bên ngoài. Tuy rằng mấy người Cổ Trung đều là thái giám thể nhưng đó cũng là nam nhân a. Bị người nhìn như vậy còn nói chuyện với nàng nữa, trong lúc nhất thời Cần Nương làm sao thích ứng cho được. Dĩ nhiên là ngây ngốc, có chút mơ hồ, chưa kịp hoàn hồn lại

Ngũ vương gia vừa đi thì Lệ Chi và Lập Hạ liền tiến đến hầu hạ. Cần Nương thấy Lập Hạ cũng có chút kỳ quái. Bởi vì cho tới nay nàng cũng không có cho Lập Hạ và Lập Xuân ở gần bên người, ngay cả phòng ngủ cũng không để hai người vào. Hôm nay Lệ Chi thế nào lại to gan như vậy, thế nhưng đem người khác dẫn vào đây.

Lệ Chi biết Cẩn Nương đang suy nghĩ gì nên một bên hầu hạ Cẩn Nương mặc y phục, một bên giải thích rõ, “Tiểu thư, hôm qua Anh Đào canh giữ ban đêm, mà ban ngày lại bận rộn từ sáng đến tối, bởi vậy quá mệt mỏi nên đã ngủ.” Dừng một chút lại nhìn Lập Hạ bên cạnh nói: “Lập Xuân và Lập Hạ đều có khả năng, việc này làm cũng sẽ dễ dàng hơn. Bởi vậy nô tỳ cả gan đề Lập Hạ cùng vào hầu hạ.”

Cẩn Nương ngẫm lại mọi chuyện trong phòng trước nay đều dựa vào Lệ Chi và Anh Đào, thời gian dài khẳng định là không được. Vì thế nên an bài cả bốn người là thỏa đáng nhất, mọi người cũng có thể luân phiên nghỉ ngơi, để tránh cả ngày đều mệt mỏi, chịu không nổi. Hơn nữa Lập Xuân và Lập Hạ đều là nha hoàn nhất đẳng, theo lý nên ở bên người nàng hầu hạ. Nếu nàng cứ không cần các nàng, ngược lại dễ sinh ra thị phi không đáng.

Trong lòng Cẩn Nương thật sự không muốn, kiếp trước đã được giáo huấn quá mức khắc sâu nên nàng không dễ tin tưởng ai được nữa. Thế nhưng tạm thời lúc này cứ như vậy đi, cho nên liền căn dặn, “Lệ Chi, người nói đúng. Đúng là trước nay ta thật hồ đồ.” Nhìn Lập Hạ có chút khản trương bên cạnh, mới từ tốn nói: “Lập Hạ, người và Lập Xuân, Lệ Chi còn có Anh Đào thương lượng một phen. Sau đó chuyện gác vào ban đêm các người thay phiên với nhau thực hiện”.

“Đa tạ tài tử, tài tử yên tâm, nô tỳ và Lập Xuân nhất định sẽ hầu hạ thật tốt, sẽ không làm người thất vọng.” Lập Hạ nở nụ cười, có thể bước vào phòng ngủ hầu hạ Cẩn Nương đại biểu cho địa vị các nàng ngày một vững hơn Tuy rằng so ra kém Lệ Chi và Anh Đào nhưng lại có thể ngăn chặn miệng của tất cả mọi người. Xem sau này còn có ai dám nói nàng và Lập Xuân nhàn hạ.

Lệ Chi nhìn trên người Cẩn Nương đầy dấu xanh tím liền đau lòng hỏi: “Tiểu thư, người đau nhiều không?”

Cẩn Nương lắc đầu, “Chỉ cảm thấy mệt mỏi thôi, ta muốn ngủ một lát”.

“Vậy tiểu thư ngủ đi. Nô tỳ trông chừng cho người”. Lệ Chi quay đầu lại liếc nhìn Lập Hạ.

Lập Hạ biết chừng mực, cúi người nói: “Tài tử, nô tỳ cáo lui trước. Tài tử nghỉ ngơi cho khỏe”.

Chờ sau khi trong phòng chỉ còn lại chủ tớ hai người, Cẩn Nương liền nói: “Lệ Chi, mau lên giường ngủ cùng ta”.

“Tiểu thư, việc này không được”.

“Có gì mà không được. Trước đây ở Lục gia, chúng ta cũng bình thường như vậy mà”. Cẩn Nương di chuyển vào bên trong, nhường ra một chỗ. Vỗ vào chỗ đó, ý bảo Lệ Chi nhanh lên trên giường

Lệ Chi cởi áo ngoài, vội leo lên. Cẩn Nương lập tức liền dựa vào người Lệ Chi, “Có người cùng ta ngủ thật là tốt”.

Lệ Chi nhỏ giọng nở nụ cười, kết quả vừa nhìn thấy vết tích trên người Cẩn Nương, lại đau lòng ngồi dậy “Tiểu thư, Vương gia xuống tay cũng không biết thương tiếc gì hết, làm sao mà chẳng đau lòng chút nào vậy?!” Thân thể Cẩn Nương còn chưa có hoàn toàn trưởng thành, sao chịu được hành hạ như thế.

Lệ Chi không nói thì nàng cũng không phát hiện ra, trên người đúng là khó chịu thật, Cẩn Nương hơi nhíu mày: “Không sao cả. Về sau sẽ không có chuyện gì, người xem hôm nay ta cũng chưa từng bất tỉnh mà.”

“Tiểu thư, lần sau người nói với Vương gia một chút, để cho ngài ấy nhẹ nhàng với người hơn”. Lệ Chi đưa ra một chủ ý

Cẩn Nương lắc đầu, cười nói: “Yên tâm đi, không sao thật mà”.

Cùng Ngũ vương gia nói chuyện đó, Cẩn Nương cảm thấy đây là điều không có khả năng. Đừng xem Ngũ vương gia bên ngoài nhân hậu, ngày thường nói chuyện cũng là vẻ mặt ôn hoà thể nhưng thực chất bên trong hẳn vốn là bá đạo, ngang ngược nhất là ở trên giường, tuyệt đối không cho phép bất cứ ai cãi lời chút nào.

Nghe Cẩn Nương nói như vậy, Lệ Chi chỉ biết chuyện này không phải đùa. Trong lòng nhin không được thờ dài, mà thôi... tốt xấu gì tiểu thư của nàng cũng đã có phẩm cấp, ngày mai còn đi thỉnh an Vương phi, lại phải ứng phó những người khác nữa, tốt nhất lúc này không nên thảo luận những chuyện phiến lòng như thế. Có lẽ xét theo phương diện tốt mà nói bất kể thế nào trong lòng Vương gia đã nhớ được tiểu thư.

Cẩn Nương đã sớm buồn ngủ nên nhắm mắt lại nói “Lệ Chi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy. Chúng ta ngủ sớm một chút.”

“Được, tiểu thư mau ngủ đi. Không cần phải để ý đến nô tỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Kính trà

Editor: Ngạo Thế Tuyệt Trần

Chuyện Cẩn Nương thắng cấp trở thành Lục tài tử, người khác chỉ xem như nàng đang trở mình, cho nên Cẩn Nương lại càng cẩn thận hơn hết. Quế ma ma đã sớm dặn dò qua, bắt luận đắc sủng hay thất sủng, điều quan trọng nhất chính là giữ vững tâm của mình, chỉ có như thế mới có thể thắng được tất cả. Nghìn vạn lần đừng vì một chút đắc ý mà ngênh ngang kiêu ngạo, như vậy sẽ chết rất nhanh. Cẩn Nương đối với những lời này luôn luôn khắc sâu trong đầu.

Vì vậy sáng sớm hôm nay, cũng chính là ngày thứ hai nàng được phân vị tài tử, không quan tâm đến trên người còn khó chịu, liền rời giường thật sớm. Anh Đào cảm thấy Cẩn Nương được phong tài tử là chuyện vui nên muốn tỉ mỉ trang điểm một phen nhưng Cẩn Nương nói cái gì cũng không cần. Muốn khiêm tốn một chút nhưng lại lo lắng khiêm tốn quá khiến người ta nói mình dối trá. Biện pháp tốt nhất chính là không thay đổi, vẫn ôn hòa nhã nhặn như cũ.

Anh Đào không muốn vậy nên Cẩn Nương phải nghiêm túc nói: "Rốt cuộc ta là chủ tử hay là người?"

Anh Đào ủy khuất đến mắt đều đỏ hết, "Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi."

"Anh Đào, ta biết tâm tư của người. Thế nhưng người phải biết rằng tiểu thư nhà người hôm nay không có chút tâm kế kia. Đừng có đoán mò nữa, nhanh lên một chút."

Anh Đào lau khô nước mắt vội vàng trang điểm cho Cẩn Nương. Nàng cẩn thận nhìn vào gương một chút, y phục trên dưới tương đối hoà hợp nhưng mà cũng không để cho người ta xem nhẹ. Gật đầu hài lòng, lúc này mới ra ngoài dùng điểm tâm.

Sau khi dùng qua điểm tâm, Cẩn Nương mang theo Anh Đào và Lập Xuân đi thỉnh an Vương phi. Về phần Lệ Chi thì ở lại trong viện, bởi vì buổi tối hôm qua Lệ Chi cũng đã bận rộn cả đêm.

Đến Hi Nhạc đường, Cẩn Nương liền thấy một người đã lâu không gặp, đó là Ôn di nương. Trước đây nàng ấy bị phạt roi rồi lại bị cấm túc, cảm thấy sâu sắc mất mặt nên sau khi đủ kỳ hạn cấm túc mười ngày, tiếp tục cáo bệnh với Vương phi thêm hai ngày nữa. Hôm nay thời gian nghỉ đã qua, liền như thường lệ vội tới thỉnh an Vương phi. Nhìn thấy Cẩn Nương, ánh mắt Ôn di nương trở nên bất thường.

Cẩn Nương chỉ làm như không nhìn thấy muốn đi đến thỉnh an La sùng phi và Lưu thứ phi, kết quả Phòng ma ma đã đi ra thông báo, "Vương phi đã dậy, mời các vị đến chính viện".

Cẩn Nương ngoan ngoãn đi theo phía sau mọi người vào, nghĩ thầm ngày mai nhất định phải đến sớm một chút. Lúc vào trong phòng nàng mới phát hiện hôm nay Ôn di nương lại đi ở phía sau nàng. Cẩn Nương nhớ lại ngày đầu tiên thỉnh an, nàng theo bước chân của Ôn di nương đi ở phía sau cùng nhưng hôm nay sự việc đã thay đổi.

Khiến Cẩn Nương kinh ngạc hơn chính là trong chính viện ngoại trừ bốn cái ghế, ở một đầu sau có thêm một cái ghế nữa, tức là năm cái ghế. Cẩn Nương nắm chặt khăn lụa, lòng bàn tay đều đỏ đầy mồ hôi. Rõ ràng là chuyện tốt nhưng nàng lại vô cùng khẩn trương. Lo lắng bị người khác nhìn ra cái gì, Cẩn Nương vội vàng buông ra cái khăn tay đã biến dạng, yên lặng đứng ở một bên.

Chờ bốn người La sùng phi thỉnh an xong, lúc này Cẩn Nương mới tiến lên thỉnh an, sau đó ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh, đối với cái ghế kia làm như không thấy.

Lưu thứ phi cười khanh khách, "Vương phi, người xem, Lục muội muội thật đúng là cẩn thận."

La sùng phi hừ lạnh một tiếng, liếc mắt nhìn Cẩn Nương đứng ở dưới, thầm nghĩ đúng là dối trá. Liễu nữ nhân mặt không chút thay đổi, nhìn cũng chưa từng nhìn Cẩn Nương một cái. Về phần Lý phu nhân, nếu không cần thiết, nàng sẽ không ở trước mặt Vương phi tùy ý mở miệng.

Tề vương phi cười híp mắt, tâm tình không tệ cho lắm, nói: "Lục tài tử, hôm nay mọi người nên chúc mừng người mới phải".

"Không dám, thiếp thật sự không dám đương nổi."

"Yên tâm, người xứng đáng mà".

Nói xong, Phòng ma ma liền nháy mắt với một nha đầu, Thu Nguyệt vội vàng bưng một cái khay đi ra, mặt trên có một ly trà. Cẩn Nương thấy thế, nhất thời tim lại đập mạnh. Rốt cục Vương phi cũng bằng lòng để cho nàng kính trà, ý nghĩa của việc này tức là địa vị nàng ở vương phủ đã được danh chính ngôn thuận.

Trong lòng Cẩn Nương cao hứng đồng thời lại có chút chua xót, nghĩ đến hơn mười ngày qua vẫn cố gắng không thể để lộ ra tâm tình của mình, xác thực là gian nan.

"Lục tài tử, xin mời". Phòng ma ma nhắc nhở Cẩn Nương đang xúc động không thôi.

Cẩn Nương phục hồi tinh thần lại, vội vàng tiến lên quỳ gối trước mặt Tề vương phi, tiếp nhận ly trà trong tay nha đầu, cung kính nói: "Mời Vương phi uống trà!"

Tề vương phi hàm chứa ý cười nhìn Cẩn Nương đang cúi đầu không dám đối mặt, nhận lấy ly trà nói: "Sau này hầu hạ vương gia cho tốt, cùng mọi người trên dưới hoà thuận, cũng không được gây chuyện, có hiểu chưa?"

"Dạ, thiếp hiểu!". Lòng bàn tay Cẩn Nương khẽ run, trả lời

Tề vương phi cười rồi uống trà, nhân tiện nói: "Đứng lên đi, mau ngồi vào ghế đi, chỗ đó là dành cho muội".

"Đa tạ Vương phi."

Cẩn Nương đứng dậy, cảm thấy cả người trở nên nhẹ nhõm, chậm rãi đến cái ghế cuối cùng nhẹ nhàng ngồi xuống. Tất cả mọi người nhìn chằm chằm Cẩn Nương, dường như muốn tìm ra sai sót của nàng. Ánh mắt mọi người đủ loại ý tứ, khinh thường có, cười nhạo có, không thèm nhìn đến cũng có, chỉ riêng Ôn di nương là không chút nào che giấu đồ kị và thêm muốn.

Ôn di nương rất ghen tị với Cẩn Nương, mới vào vương phủ hơn mười ngày mà đã được phong lục phẩm tài tử. Nàng cảm thấy ông trời đối với nàng thật không công bằng, nàng vào phủ hơn hai năm trời, vẫn luôn phụng sự cho Vương phi, thế nhưng từ đầu đến cuối nàng cũng chỉ là một di nương, ngay cả cơ hội trèo lên cao cũng không có. Trước đây vừa vào phủ, Ngũ vương gia đã từng sủng hạnh nàng một khoảng thời gian. Cho đến khi Liễu mỹ nhân vào phủ nàng liền hoàn toàn thất sủng. Đã rất lâu rồi Vương gia cũng chưa hề đến phòng nàng, nàng chỉ có thể gắt gao bám vào Vương phi, nếu như mất đi chỗ dựa vững chắc này, nàng ở vương phủ làm sao sống yên ổn cho được.

Vậy mà Lục Cẩn Nương này vì sao số mệnh lại tốt như vậy? Xuất thân đồng dạng cũng không cao, chẳng qua chỉ là nữ nhi của quan ngũ phẩm, lại còn là một thứ nữ, dựa vào cái gì nàng ta đạt được phẩm cấp? Muốn nói tướng mạo, trong vương phủ này, nữ nhân so với Cẩn Nương vượt trội hơn rất nhiều nhưng mà hết lần này tới lần khác nàng ta lại được phân vị. Chẳng lẽ bởi vì mình chỉ là con gái của một muối thương cho nên phải bị người ta khinh bỉ sao?

Ôn di nương thật sự không cam lòng nhưng mà để cho nàng đi làm cái gì ác độc đối phó với Cẩn Nương, nàng lại không có lá gan. Chỉ có thể ủy khuất nhìn Vương phi, chỉ mong Vương phi có thể nhớ những năm khổ cực của nàng gần đây, ban cho nàng một cấp vị.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Ta không phục

Editor: Ngạo Thế Tuyệt Trần

Tề vương phi chỉ làm như không nhìn thấy dáng vẻ mong đợi của Ôn di nương, cười nói với mọi người: “Được rồi, Vương phủ chúng ta đã lâu không có người mới, hôm nay có Lục tài tử nên Vương phủ cũng náo nhiệt hơn, ngày thường mọi người tán chuyện cũng nhiều thêm một người”.

La sùng phi quay đầu lạnh lùng nhìn Cẩn Nương, không che giấu chút nào xem thường nàng, “Vương phi nói đúng. Chỉ là thường ngày ta bận rộn, nhị thiếu gia còn nhỏ như vậy, ta đây làm mẹ cũng không thể rời khỏi hẳn được”.

Nhị thiếu gia trong miệng La sùng phi là con trai thứ hai của Ngũ vương gia, Đường Phương Kế. Còn trường tử tất nhiên là do Vương phi sinh, Đường Phương Văn, đã được phong làm thế tử. Ngoài ra Tề vương phi còn sinh hạ một nữ nhi và cũng là trường nữ của vương phủ, được phong hàm quận chúa. Hiện tại chỉ có một trai một gái của Vương phi là có tước vị, còn những hài tử khác chỉ là thiếu gia, tiểu thư mà thôi, đoán chừng phải đến sau khi trưởng thành mới được phong hàm.

Lưu thứ phi nở nụ cười, “Tầm mắt La tỷ tỷ cao nên xem thường Lục tài tử thì cứ nói thẳng, cần gì phải mang nhị thiếu gia ra làm lá chắn?!”.

La sùng phi cao ngạo nhìn Lưu thứ phi, “Chuyện này không liên quan đến người, người còn chưa có tư cách nói đến chuyện của ta.”

Sắc mặt của Lưu thứ phi có chút không kiềm chế được, La sùng phi như thế nào lại không nể mặt nàng, khiến nàng làm trò cười cho mọi người. Trong lòng nàng oán hận không nhưng nghĩ đến phẩm cấp của mình thấp hơn nàng ta, trong nháy mắt liền xem như không có chuyện gì xảy ra, cười nói: “La tỷ tỷ nói phải, tất nhiên ta không quản được La tỷ tỷ. Chẳng qua hảo ý của Vương phi bị La tỷ tỷ phá hư như thế, thật sự làm cho người khác xem không vừa mắt. Cho nên ta mới nhiều lời, không nghĩ tới tính tình La tỷ tỷ lại lớn như vậy, chẳng lẽ La tỷ tỷ là chán ghét ta hay sao?”

La sùng phi tức giận gần chết, không ngờ ở Lưu thứ phi này lại giả vờ đáng thương để lấy sự đồng tình của mọi người, vu oan giá họa cho nàng, cho nên liền không chịu thua trực tiếp mắng: “Thối lắm!”

Cẩn Nương sợ hết hồn, kinh ngạc nhìn La sùng phi, đường đường một sùng phi mà lại nói chuyện thô tục như vậy, không hợp giáo dưỡng a! Tề vương phi cũng cau mày thế nhưng cũng không định ra mặt, bởi vì vẫn chưa đến thời điểm.

La sùon phi không quan tâm đến ai lại mắng tiếp: “Ngươi là cái thứ gì hả? Cả ngày không có chuyện gì, đi gây chuyện thị phi. Ngươi cho là ngươi chia rẽ quan hệ của ta và Vương phi thì có thể được cái gì tốt sao? Ta khinh. . .ngươi xứng sao? Cũng không đi lấy nước tiểu của mình tự soi đi, với cái đức hạnh của ngươi cũng dám ở trước mặt Vương phi làm càn, ta thấy là ngươi không rõ chính mình có bao nhiêu cân lượng. Lư thị, ta cảnh cáo ngươi, ngươi tốt nhất nên thành thật một chút cho ta. Ngươi còn dám gây xích mích dám như thế, cho dù bị phạt ta cũng phải thu thập ngươi một trận.”

“Ngươi, ngươi. . .”. Oa một tiếng, Lư thứ phi liền khóc toáng lên, “Vương phi cần phải làm chủ cho muội a! Muội vào vương phủ đã nhiều năm như vậy, lúc nào cũng dụng tâm hầu hạ vương gia, cung kính với Vương phi, người không thể trơ mắt nhìn thiếp bị La sùon phi khi dễ như vậy!”.

“Được rồi, tất cả im miệng cho ta.” Tề vương phi cũng vô cùng tức giận, tính tình La sùon phi thế nào nàng tất nhiên hiểu rõ, trước đây ở nhà mẹ đẻ có nghe nói qua. Bởi vì nàng ta theo phụ huynh tại ngoại mấy năm nên không được quản giáo nhưng lại học được một thân công phu, tính tình cũng rất hống hách. Đến khi trưởng thành mới trở lại kinh thành, lúc này dạy dỗ đã không còn kịp nữa rồi. Tuy rằng vào vương phủ đã thu liễm không ít thế nhưng tính tình ngang ngược như trước vẫn mãi không sửa. Hết lần này tới lần khác Lư thứ phi lại không biết sống chết khiêu khích nàng ta. Bây giờ bị La sùon phi phản kích cũng là đáng đời.

“Khóc. . .khóc. . .khóc, chỉ biết khóc, ngươi câm miệng cho ta”. La sùon phi nhìn Lư thứ phi khóc đến hình dạng hoa lệ đầm mưa, trong lòng cực kỳ chán ghét

Tề vương phi cũng nổi giận, tính tình La sùon phi cho dù có lớn như thế nào cũng phải nhìn sắc mặt của nàng hành sự. Dù sao nàng cũng xuất thân từ thế gia, nói đến múa đao lộng thương nàng không bằng La sùon phi thế nhưng nói đến thủ đoạn, tâm kế cho dù La sùon phi có thúc ngựa cũng thua kém nàng rất nhiều.

“La sùon phi, ngươi câm miệng cho bốn phi.”. Tề vương phi đang giận dữ, hiển nhiên giọng nói thập phần nghiêm khắc. Lý phu nhân, Liễu mỹ nhân, Cẩn Nương cùng với Ôn di nương còn có nha đầu, ma ma hầu hạ bên người Tề vương phi hết thấy đều bị dọa đến câm nín. Nhất là Cẩn Nương, nghĩ đến ban đầu là do chuyện của mình mới khơi mào La sùon phi và Lư thứ phi tranh cãi nên lo lắng đến cả người rét run, sợ là cuối cùng liên lụy tới mình. Tranh cãi ầm ĩ như vậy thân phận nàng chưa có tư cách nên không dám mở miệng, chỉ có thể gắt gao chú ý biến hóa trong phòng.

Về mặt La sùon phi không phục thế nhưng Tề vương phi đã lên tiếng cũng không dám không nghe.

“Lư thứ phi ngươi còn không câm miệng. Khóc suốt suốt như vậy còn ra thể thống gì”. Tề vương phi căm tức nhìn hai người, thật cho là tính tình nàng tốt liền dám ở trước mặt nàng càn rỡ. “Hai người các ngươi không hợp với nhau tất cả mọi người đều biết. Thế nhưng mọi người đều hầu hạ Vương gia, ta không trông cậy vào các ngươi sẽ ở chung hòa thuận nhưng mà người nào còn dám gây xích mích nói lung tung thì bốn phi sẽ không tha. Nếu như các ngươi đã không quan tâm thể diện của bản thân như vậy thì cũng đừng trách bốn phi không cho các ngươi mặt mũi.

“Ta không phục!”. La sùon phi ngẩng đầu, thể hiện rõ thái độ của nàng. Xuất thân Lư thứ phi không bằng nàng, địa vị nhà mẹ đẻ không bằng nàng, thân phận lại càng không bằng nàng, có tư cách gì cùng nàng đấu. Ý vào đọc mấy cuốn sách cho nên có dũng khí khiêu khích nàng nhiều lần, thật cho là nàng dễ bị khi dễ. Những ngày qua không cùng ả tính toán nhưng hôm nay cần phải cho ả hiểu biết thủ đoạn của mình. Bằng không người này không biết trời cao đất rộng là gì.

“Ngươi không phục?”. Tề vương phi giận quá hóa cười nhìn La sùon phi, “Ngươi có tư cách gì không phục? Hậu viện của Vệ vương phủ còn chưa tới phiên La sùon phi ngươi làm chủ”.

“Vương phi, ta biết ngươi muốn hậu viện vương phủ yên lặng, để cho Vương gia không phiền lòng. Thế nhưng ta vẫn phải nói, ta không phục. Lư thị có tư cách gì ở đây, chắc là có người nào đó cho nàng lá gan mới khiến nàng dám cả gan khiêu khích ta. Trước đây ta không tính toán cũng là do nhớ kỹ phân phó của Vương phi. Nhưng hôm nay thật sự là không thể nhịn được nữa, Lư thị này ý có tài ăn nói, quen thói gây chuyện, ly gián. Nếu lần này Vương phi không để cho nàng ta chút dạy dỗ, ta thấy tương lai nàng ta sẽ leo đến trên đầu của người mà dương oai.”. La sùon phi không nhịn được nữa, căm tức năm ngày đã mất hết mặt mũi mà đầu sỏ gây nên lại không bị gì. Hôm nay lại dám khiêu khích nàng, thật sự cho là nàng không dám thu thập nàng ta sao?

Lư thứ phi bị La sùon phi nhìn chằm chằm, trong lòng vừa khản trương vừa hưng phấn. Ầm ĩ. . .cứ ầm ĩ lớn một chút, để Vương phi và Vương gia hoàn toàn chán ghét mà vứt bỏ La sùon phi mới tốt. Hừ, ý vào gia thế tốt lại sinh được nhi tử thì cho rằng có thể đề đầu nàng khắp nơi sao, hoang tưởng. . .

Về mặt Lư thứ phi uly khuất, sợ hãi nhìn Tề vương phi, khóc ô ô: “Vương phi, muội muội không có ý gì. Muội nói những lời này cũng không có ác ý, chỉ là muốn phân ưu cho tỷ tỷ mà thôi. Không nghĩ tới sẽ làm La tỷ tỷ tức giận như vậy, nếu như La tỷ tỷ cảm thấy phạt thiếp mới chịu cam tâm thì Vương phi cứ phạt đi. Thiếp không có ý kiến.

” Ngươi cho là làm ra làm bộ đáng thương người khác cũng sẽ bị ngươi che đậy sao? Sao? Ngươi đem Vương phi khi chúng ta đều là người ngu sao? Sao? Ta phi diễn trò ai không biết Vương gia lại không ở chỗ này ngươi diễn trò cho ai xem? Ngươi còn dám khóc một tiếng ngươi chờ coi “Ánh mắt La sùon phi thập phần hung ác nhìn chằm chằm Lư thứ phi

Lư thứ phi sợ đến choáng váng, người này đúng thật là điên rồi, nàng xem nơi này là nơi nào? Có bị bệnh không? Nhưng mà Lư thứ phi thật không dám khóc nữa, nàng nhìn ra La sùon phi là đang nói thật. Nếu như nàng lại khóc, nói không chừng nàng ta dám trước mặt của mọi người cho nàng một cái tát lăm lăm mà nàng thì đánh không lại La sùon phi, nữ nhân này khí lực rất lớn còn có thể vũ đao lộng thương, chẳng khác nào man tú.

Tề vương phi lạnh lùng nhìn hai người, “Ầm ĩ đủ rồi?”

Về mặt La sùon phi kiêu ngạo còn Lư thứ phi đang uly khuất nhưng cũng không nói gì. Về phần đám người Cẩn Nương thì mỗi người đều cúi đầu, chẳng dám ngẩng lên nhìn một cái. Chuyện hôm nay quá mức chấn động, Cẩn Nương sống tận hai kiếp nhưng lại chưa từng thấy qua trận chiến này. Ở nơi đây chỉ toàn là mình chiêu ám đấu, dùng khí của La sùon phi nàng thật sự bội phục, thế nhưng đối với đầu óc của nàng ta thì Cẩn Nương chỉ có thể

bỏ tay mà thôi. Còn Lưu thứ phi thì đích thực là nham hiểm, hôm nay cả gan động đến La sùng phi, âm mưu quỷ kế gì cũng chưa từng dùng, chỉ là đơn giản khiêu khích mấy câu nhưng lại khiến nàng ta hoàn toàn bạo phát.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nghiêm phạt

Editor: Ngạo Thế Tuyệt Trần

“Hừ, lá gan cũng thật lớn... chưa từng đem ta đây để vào mắt!”. Tề vương phi hung hăng vỗ bàn, ly trà nhảy dựng lên khiến nước đổ hết xuống bàn. Phòng ma ma vội vàng đến thu dọn sạch sẽ nhưng không hề phát ra một chút âm thanh nào. Trận chiến ngày hôm nay, đừng nói là Cẩn Nương mà tất cả mọi người bên cạnh Vương phi cũng chưa từng thấy qua lần nào.

“La sùng phi, người điều vô dương oai không phải là ý vào gia thế hay sao? Thế nào, có muốn cùng bản phi so gia thế một chút hay không?”. Biểu tình Tề vương phi lạnh lùng, khí thế mười phần đem kiêu ngạo của La sùng phi đè ép xuống. Cùng Vương phi so gia thế?! Vậy thì đúng là chuyện chê cười, ai chẳng biết nhà mẹ đẻ của Tề vương phi là nhất đẳng Quốc công phu còn gia môn của La sùng phi chỉ là nhị đẳng Bá phủ, làm sao mà so?

(Theo tước vị thì có các bậc như sau: Vương, Công, Hầu, Bá, Tử, Nam. Trong đó Vương là cấp bậc cao nhất)

Rốt cục La sùng phi cũng cúi đầu xuống, “Vương phi nói đùa, muội muội không dám!”.

“Ta thấy người rất dám đó.” Tề vương phi đối với La sùng phi ý kiến cũng không nhiều ngược lại thì thích lòng ngay dạ thẳng của nàng hơn, bởi vì loại người này rất dễ quản thúc, không cần đặt vào mắt, cho nên thấy La sùng phi cúi đầu, cũng liền tính toán cho nàng chút thể diện. Vì vậy nhìn chằm chằm vào Lưu thứ phi: “Người suốt ngày gây thị phi, có phải ý vào đọc mấy cuốn sách, có chút kiến thức nên không để người khác vào mắt hay không? Có muốn so tài học vấn với bản phi không hả?”

“Muội... muội không dám!”. Dừng khí của Lưu thứ phi không bị được với La sùng phi nên mở hời đều đổ xuống, sắc mặt cũng trắng bệch.

“Bản phi vẫn luôn muốn mọi người ở chung hòa thuận, cho nên ngày thường đối với chuyện của các người đều mắt nhắm mắt mở, nghĩ rằng các người sẽ hiểu biết đúng mực, cũng như cho các người chút thể diện. Ai ngờ các người lại xem như bản phi vô năng, mềm yếu. Ta thấy các người đúng là quá làm càn.” Tề vương phi vỗ bàn, giận đến không chỗ phát tiết.

Tim của Cẩn Nương đều run theo, dùng sức như vậy không biết tay có đau không?! Lần này Tề vương phi tức giận không thôi, nếu không tỏ rõ thái độ thì hai người kia lá gan sẽ càng ngày càng lớn. Một người thì kiêu ngạo quá mức còn một người thì ý vào chút mồm mép suốt ngày đi sinh sự, sợ vương phủ an tĩnh quá.

“Thật sự không dám đâu, Vương phi!”. Tất cả mọi người đều đứng lên tỏ thái độ cung kính.

Tề vương phi không để mọi người ngồi nên cũng không ai dám ngồi xuống. Chỉ thấy nàng cười lạnh một tiếng, “Không dám? La sùng phi, người ý vào gia thế liền hoành hành ngang ngược, có chút không vừa ý thì đã trách mắng người khác, ta thấy chắc người chẳng thuận mắt ai trong phủ này đâu. Lưu thứ phi, người ý vào bản thân có vài phần thông minh liền đi gây chuyện thị phi, chỉ sợ vương phủ quá yên bình nên người cho tất cả mọi người đều là người ngu phải không?. Lý phu nhân, người đã không khuyên Lưu thứ phi thì thôi đi, lại còn suốt ngày càn quấy theo nàng, người cũng chẳng phải thứ tốt gì. Liễu mỹ nhân, suốt ngày không thèm lên tiếng. Vào vương phủ mấy năm, ta thấy tất cả mọi người không ai lọt nổi vào mắt xanh của người, chỉ có người là thanh cao thôi. Lục tài tử... “

Cẩn Nương phát run, thế nào lại đến trên người nàng rồi? Nàng chỉ vừa mới vào phủ thôi mà...!

“Lục tài tử, mặc dù người mới vào phủ nhưng cũng vì người mà mọi người xung quanh nào loạn mấy lần. Nếu như người đủ thông minh thì nên nghĩ biện pháp hóa giải, chứ không phải giả bộ ngu ngốc, khiêm tốn. Ôn di nương, xuất thân của người vốn không cao, người người đều gọi người là nhà giàu mới nổi. Người cũng không xét lại bản thân mình, ngược lại cho đó là quang vinh. Cả ngày trang điểm lộng lẫy, người muốn làm gì? Muốn cùng bản phi so đấu tài lực sao?”.

Tề vương phi lôi đều tất cả vào cuộc, một người cũng không buông tha. Tất cả đều cúi đầu, âm ức có, bi ai cũng có. Lừa giận của Vương phi quá mức lợi hại nhưng Cẩn Nương thật sự ủy khuất, nàng mới vào Vương phủ hiển nhiên phải khiêm tốn. Không nghĩ tới đây cũng là cái cớ bị mắng. Nếu như nàng phách lối chỉ sợ bị chửi càng thêm hại hơn. Tuy rằng hiểu đạo lý rõ ràng thế nhưng trong lòng vẫn còn khó chịu. Trái lại những người khác mỗi người đều tỏ ra biết vâng lời, chỉ sợ trong đầu lại đang oán trách.

“Thế nào, các người không phục?”

“Dạ... không đâu!”

“Người nào cũng đều nói không dám, thật sự lúc này so với ai cũng lớn gan hơn. Ta thấy các người học quy củ chẳng được bao nhiêu. Nội viện vương phi là do bốn phi định đoạt, ai dám ngỗ nghịch hay muốn khiêu chiến quyền hành của bốn phi, nếu không sợ chết thì cứ việc xuất ra thủ đoạn. Bốn phi sẽ theo đến cùng”. Lời nói này khí phách mười phần không hổ là tiểu thư của thế gia vọng tộc. Cẩn Nương thấy mình so ra kém rất nhiều, ai bảo xuất thân của nàng không cao, lại là thứ nữ, căn bản không có sức lực mà.

Lúc này Cẩn Nương quỳ xuống theo mọi người. Nàng rất là sợ hãi, bởi vì Tề vương phi nói hết ra như vậy, có thể thấy được Vương phi đã nổi giận thật sự. Mà đầu sỏ gây nên, La sùng phi và Lưu thứ phi thì quỳ gối trước tiên nhưng ánh mắt lại trở nên bất thường. Trong lòng La sùng phi thật là chán ghét hận không thể đi tới hung hăng tát Lưu thứ phi một cái. Á hồ ly xảo trá đó cứ chờ xem, một ngày nào đó nàng sẽ cho à biết tốt xấu như thế nào.

Lưu thứ phi liền xem thường, gia thế tốt thì có ích lợi gì?! Đầu óc thiếu dùng cũng sẽ bị nàng đè xuống thôi, không cho La sùng phi té ngã một lần nàng sẽ không mang họ Lưu. Cẩn Nương nhìn hai nữ nhân điên này vẫn còn đang nháo nên sợ đem mình dính vào. Trái lại nàng hy vọng Vương phi đối đãi với nàng bình thường, bởi vì nàng thật không có bất cứ uy hiếp gì, vô cùng giữ bốn phận.

“Hiện tại thì các người nói là sợ hãi nhưng đến ngày mai đã đem giáo huấn của bốn phi xem như gió thoảng qua tai.” Tề vương phi trong đầu suy nghĩ rất nhiều, tuyệt đối không thể buông tha mấy người này đơn giản được. Nhưng xử phạt như thế nào lại là một việc khó khăn, nhất định phải tính toán kỹ càng. Nếu như những di nương, thiếp thất của nhà bình thường thì dễ xử lý, trực tiếp cầm tù nửa năm hay một năm hoặc ném đến một thôn trang nào đó tự sinh tự diệt là tốt rồi. Thế nhưng ở Vương phủ không thể làm như vậy được, những nữ nhân này đều có phẩm cấp mà nhà mẹ đẻ cũng không phải bình thường, thủ đoạn xử phạt càng không thể lơ là. Làm lớn chuyện ra thì khó tránh khỏi việc bị Ngũ vương gia trách nàng quản gia bất lực.

Mọi người cúi đầu không dám trả lời, nói nhiều sai nhiều cho nên thẳng thắn chờ phạt là được. Tề vương phi cân nhắc, “Đề răn đe và cũng như cảnh tỉnh các người. La sùng phi và Lưu thứ phi, phạt các người sao chép nữ giới một trăm lần, chữ viết phải rõ ràng, nếu đề cho người khác chép thay thì phải chép thêm một trăm lần nữa. Mặt khác, Phòng ma ma, người nhớ cho kỹ, bổng lộc của hai người này ngừng cung ứng trong ba tháng, không được sai sót.”

“Lão nô sẽ nhớ kỹ.” Trong lòng Phòng ma ma vui mừng, đáng lẽ Vương phi nên sớm giáo huấn hai người này, để họ chừa thói khinh người quá đáng.

La sùng phi và Lưu thứ phi đều vô cùng kinh ngạc, lời đến khoe miệng nhưng kịp thời nuốt xuống. Xem ra lần này thật sự phạt rồi, đến bổng lộc hàng tháng cũng không tha. Cái gọi là bổng lộc chính là y phục bốn mùa, giấy, bút mực, đồ trang sức, kim chỉ, ngoại trừ thức ăn mỗi ngày mà thôi. Phạt ba tháng có nghĩa là ba tháng này bất luận cái gì cần tiêu xài, hai người đều phải tự lấy bạc của mình ra mua, chiêu này thật là độc ác. Chẳng qua La sùng phi và Lưu thứ phi đều là người có tiền, ba tháng này cũng không hề hấn gì với các nàng.

P/S: Đọc xong chap này thật tình ta thấy bà Vương phi này hơi bị “thần thánh” hóa nhưng cái hay của tác giả đó là dù có mạnh mẽ, quyền thế ra sao, nàng ta cũng chỉ là người bình thường mà thôi, còn là phụ nữ. Tất nhiên cũng có ghen tuông, đố kỵ, dễ thấy nhất trong việc thao túng Ôn di nương, đối với xích mích của La sùng phi và Lưu thứ phi thì để mặc cho họ lộng hành, còn với Cẩn Nương thì nàng ta cũng để lộ ra bản chất ích kỷ của mình khi biết Vương gia đang sủng ái Cẩn Nương, ban cho nàng lễ vật thì nàng ta cũng ban thưởng theo nhưng lại bỏ đi ba phần (Chương 21). Bởi thế chẳng biết Cẩn Nương sẽ tồn tại như thế nào ở cái nơi chỉ toàn là sóng gió, thị phi này...

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Trào phúng

Editor: Ngao Thế Tuyệt Trần

Sau khi phạt La sùng phi và Lưu thứ phi, tất nhiên những người còn lại cũng không thoát khỏi, hết thảy đều phải phạt chỉ là xử nhẹ hơn rất nhiều. Mỗi người đều bị phạt bổng lộc một tháng và sao chép nữ giới mười lần.

Đối với xử phạt lần này tất cả mọi người không có ý kiến. Phạt thì phạt, một tháng thôi mà. Những người đang ngồi ở đây có ai mà không có tiền, chủ yếu là sao chép nữ giới lại khiến họ khó chịu. Như Ôn di nương, khó khăn lắm mới có thể nhận thức vài chữ nhưng việc chép sách đối với nàng mà nói thì thật sự thống khổ. Về phần Cẩn Nương, Liễu mỹ nhân và Lý phu nhân, việc chép phạt đối với các nàng rất đơn giản nhưng cũng không có nghĩa là bản thân cam tâm tình nguyện, tuy nhiên bất kể trong lòng nghĩ như thế nào trên mặt đều phải ra vẻ hài lòng. Náo loạn cả một buổi sáng nên tất cả mọi người cũng đều không còn tâm trạng gì hết, Tề vương phi phát tay để cho mọi người giải tán, tất cả liền nói đùa nhau ra về. Cẩn Nương rơi lại ở phía sau, vốn là muốn cùng Liễu mỹ nhân thân cận một chút nhưng kết quả Liễu mỹ nhân căn bản không cho nàng cơ hội này mà trực tiếp theo La sùng phi trở về nên Cẩn Nương không có can đảm đi qua đó. Ngược lại gặp ngay Ôn di nương đang đứng đợi, nàng cũng không thể làm như không thấy được.

"Lục muội muội, à không... hôm nay nên gọi Lục tài tử mới đúng. Ta còn chưa chúc mừng Lục tài tử nữa, muội sẽ không trách ta chứ?" Về mặt Ôn di nương tươi cười nhưng trong lòng đang đố kỵ khùng khiếp, thật sự hy vọng cấp bậc đó là của nàng.

Có câu không đánh người mặt tươi cười, Ôn di nương đã khách khí như vậy nên dù Cẩn Nương không muốn gặp nàng cũng phải cho nàng vài phần mặt mũi, "Ôn tỷ tỷ nói đùa, ta là người mới cho nên rất nhiều chỗ còn sơ sót, mong là mọi người chỉ bảo hơn nữa".

"Ai nha... Lục tài tử cứ khiêm tốn như vậy, thảo nào hết lần này tới lần khác La sườn phi lại nhìn không thuận mắt. Ngay cả Lưu thứ phi luôn luôn dễ nói chuyện cũng gây trở ngại. Lục tài tử, thật sự trong lòng ta thấy không đáng cho muội." Ôn di nương hết sức thành khẩn, vẻ mặt như đang nói tin tưởng ta đi, ta là thành tâm quan tâm đến người.

Cần Nương tươi cười: "Ôn di nương, chúng ta cũng không thể ở sau lưng người khác nghị luận lung tung được. Những gì Vương phi dạy dỗ, chẳng lẽ Ôn di nương đã quên?" Nàng ghét nhất là bị người khác ly gián, thật sự xem nàng là kẻ ngọc sao?!

Ôn di nương ngượng ngùng, không nghĩ tới Cần Nương lại không hùa theo nàng, "Xem cái miệng ta này, hay ăn nói lung tung. Lục tài tử nói phải, Vương phi đã giáo huấn những gì cho nên chúng ta không thể quên được. Ai nha, Lục tài tử chắc không biết đâu, Vương phi đã bao nhiêu lâu rồi mới nổi giận như vậy, chỉ ít thì kể từ khi ta vào phủ vẫn là lần đầu tiên thấy. Lục tài tử vào Vương phủ không bao lâu mà xảy ra chuyện hai lần, muội lại không thoát khỏi liên quan. Không phải Vương phi đang nhắm vào muội chứ?"

Anh Đào nổi giận, cái người này sao có thể nói những chuyện như vậy. Những lời này nếu như truyền đi thì tiểu thư làm sao tồn tại ở Vương phủ được. Cần Nương thu hồi dáng vẻ tươi cười, ánh mắt trở nên có chút lạnh, bỗng nhiên đưa tay kéo Ôn di nương, "Ôn tỷ tỷ đúng là có hảo ý. Nếu tỷ tỷ đã nhiệt tâm như thế thì ta có mấy lời tuy rằng không thích hợp nhưng cũng nói với tỷ"

"Muội muội cứ nói". Ôn di nương vô cùng kinh ngạc, nàng ta có thể nói chuyện gì?

"Ôn tỷ tỷ, mặc dù tỷ vào phủ hai, ba năm. Ở trước mặt Vương phi cũng có chút thể diện, thế nhưng những lời vừa rồi tỷ không nên nói, ngay cả nghĩ cũng không được. Ôn tỷ tỷ thật là hồ đồ, cho dù có bất mãn với sắp xếp của Vương phi ra sao thì cũng không được nói như thế. Vương phi cực kỳ tôn quý nên người làm bất cứ chuyện gì đều có đạo lý của người. Chúng ta cứ nghe theo an bài của Vương phi là được, nếu có thời gian thì Ôn tỷ tỷ đọc sách nhiều hơn một chút, học thêm đạo lý bên trong, cũng đừng suốt ngày nghĩ ngợi lung tung. Xem như muội chưa từng nghe gì hết, lần sau Ôn tỷ tỷ còn hồ đồ như vậy thì đừng trách sao muội nhận tâm bầm báo cho Vương phi."

Khóe miệng Cần Nương mỉm cười nhưng trong mắt không hề có chút ý cười nào, nhìn chằm chằm Ôn di nương thấy Ôn di nương ngây ngốc mới nói tiếp, "Ôn tỷ tỷ, muội nói chuyện hơi lỗ mãng, Ôn tỷ tỷ cũng đừng trách."

"A?...Không đâu". Khá khen cho Lục tài tử, tâm tư này so với Lưu thứ phi cũng không kém bao nhiêu. Chỉ nói vài ba câu đã đem sự tình đánh giá trên người mình. Trong lòng Ôn di nương rất là không phục, không ngờ nàng ta có thể điên đảo thị phi trắng đen như vậy.

"Không là tốt rồi. Mấy ngày trước Vương phi phạt Ôn tỷ tỷ nên muội cũng không muốn Ôn tỷ tỷ vì chuyện này mà xử phạt tỷ nữa". Biểu tình Cần Nương rất thành khẩn. Nếu như là ngay cả một Ôn di nương cũng không đối phó được thì nàng đâm đầu vào khối đậu hũ chết cho rồi. Dù sao với tài nghệ này của Ôn di nương, nàng còn chưa để vào mắt.

Sắc mặt Ôn di nương nhẩn nha, trên đời này những người khẩu thị tâm phi làm sao nhiều như vậy, không chừng nàng ta còn ước gì mình đi tìm chết nữa, sao mà có chuyện tốt như vậy, "Lục tài tử thật đúng là có lòng tốt. Tuy rằng ta ăn nói vụng về, đầu óc cũng không tốt, thế nhưng tốt xấu gì ta cũng biết chuyện. Hôm nay ta cậy già lên mặt khuyên Lục tài tử đừng nên học theo Lưu thứ phi làm chi, chỉ phí thời gian thôi. Được rồi, nếu Lục tài tử ghét bỏ ta dong dài. Vậy ta đi trước, không quấy rầy".

Ôn di nương phát tay một cái, cáo từ rồi đi. Cần Nương hiển nhiên sẽ không giữ lại, thấy Ôn di nương đi nàng mới nói: "Đi thôi, mặt trời sắp lên đỉnh đầu rồi, chúng ta cũng nhanh về "

Trong lòng Anh Đào rất hưng phấn, từ lâu nàng cảm thấy Cần Nương nên thu thập Ôn di nương một lần, mới có thể làm cho nàng ta biết tốt xấu. Lập Xuân lại không có cùng quan điểm như vậy, mặc dù Cần Nương là lục phẩm tài tử nhưng dù sao Ôn di nương cũng là người sống lâu năm trong phủ, bản lĩnh thành thạo, Vương phi cũng xem trọng còn Vương gia lại cần hộ thương muối biển bạc, đặc tội Ôn di nương quá mức, đối với Cần Nương mà nói không tính là chuyện tốt.

"Tài tử, chỗ Ôn di nương, nô tỳ lo lắng.. " Biểu tình Lập Xuân do dự, rất sợ Cần Nương ghét bỏ nàng lắm miệng.

Cần Nương cười cười "Yên tâm, ta tự có chừng mực".

Thấy Cần Nương nói như thế Lập Xuân cũng không tiện nhiều lời. Anh Đào mắt liếc Lập Xuân, có chút xem thường. Thật cho rằng Cần Nương cho phép nàng và Lập Hạ vào phòng ngủ thì có thể ở trước mặt Cần Nương nói lung tung sao? Nằm mơ đi.

Trở lại Trầm Hương viện thì mặt trời đã lên cao. Đúng là ba tháng đầu của mùa xuân, không quá nóng trái lại cảm thấy ấm áp, rất là thoải mái.

Chuyện đã xảy ra ở Hi Nhạc đường, với tốc độ nhanh nhất truyền khắp Vương phủ. Người của Trầm Hương viện thấy Cần Nương về đến, tất cả đều trầm mặc. Cần Nương cười cười, vẻ mặt không thêm để ý, "Phải làm cái gì thì đi làm ngay đi, đừng vây quanh ở một chỗ. Chuyện trong phủ mọi người mình bạch là được, cũng đừng đi ra ngoài nói lung tung. Những nơi khác làm sao ta mặc kệ thế nhưng người trong viện này, nếu như kẻ nào hồ ngôn loạn ngữ ở khắp nơi, ta liền trực tiếp đuổi ra ngoài. Đến lúc đó cũng đừng trách ta không niệm tình".

"Đã biết, tài tử".

Về mặt mọi người trở nên an phận, đối với những chuyện khác dường như một chút cũng không thêm để ý. Kỳ thực người người đều hận không thể bát quái một phen. Chẳng qua là Cần Nương đã phân phó nên mọi người tất nhiên cũng không dám làm càn. Hôm nay Cần Nương tốt xấu gì cũng là lục phẩm tài tử, muốn đuổi một hạ nhân bất quá chỉ cần nói một câu. Vì vậy mấy ngày kế tiếp ngoài mặt Trầm Hương viện yên ả nhưng lúc không có ai lại không khỏi hăng hái.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Làm y phục

Mấy hôm nay thời gian nghỉ ngơi của Cẩn Nương trở nên quy luật, buổi sáng thảnh thơi an xong, theo lệ cũ đi đến chỗ của Quế ma ma học quy củ chừng một canh giờ. Tuy rằng không có gì đặc biệt lắm nhưng Cẩn Nương vẫn nguyện ý học thêm chút này nọ để hiểu biết nhiều hơn. Ngày hôm đó xảy ra chuyện như vậy nên Cẩn Nương không nhận được muốn cùng Quế ma ma nói một chút.

Quế ma ma nghe Cẩn Nương thuật lại xong liền gật đầu, “Tài tử làm như vậy là đúng. Quần thúc hạ nhân trong viện cũng là chuyện quan trọng. Dù sao người trong viện đều là thể diện của mình, nếu như Tài tử quần thúc tốt thì cũng chứng tỏ được năng lực của Tài tử”.

“Ma ma nói phải. Ta cũng nghĩ như vậy, chẳng qua ta lo lắng bọn hạ nhân không nghe lời”. Cẩn Nương quả thực có chút lo âu.

Quế ma ma cười nói “Lục tài tử có phần xem nhẹ mình. Tuy bọn hạ nhân đều hầu hạ nhiều năm ở trong phủ, nhìn gian manh nhưng cũng là biết tốt xấu. Trước đây Lục tài tử không có phẩm cấp thì tất nhiên e ngại nhưng bây giờ cũng không giống với trước kia, điểm này không có gì đáng lo lắng.” Trừ phi có người đầu óc bị teo lại mới có thể dám đối nghịch với Cẩn Nương.

Cẩn Nương ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy đúng thật là đạo lý này. “Quế ma ma nói rất đúng, là ta hồ đồ”.

“Không phải Tài tử hồ đồ mà do hai ngày nay rối ren, sợ là tài tử không nghĩ đến những tiểu tiết này. Lão nô chỉ là lão bà nhàn rỗi nên phải vì tài tử suy nghĩ nhiều một chút cũng là điều tất nhiên”.

Cẩn Nương nở nụ cười, “Có ma ma giúp đỡ, ta xem như dễ dàng hơn rất nhiều. Sau này còn phải làm phiền ma ma nữa, ma ma cũng đừng chối từ”.

Quế ma ma vui lòng đáp ứng, hai người trò chuyện với nhau cũng khá lâu. Dùng qua bữa trưa, Cẩn Nương liền cho giải tán bọn nha đầu rồi bắt đầu ngủ một lát. Buổi tối hôm qua giặt co cả đêm, đến sáng lại dậy quá sớm nên giấc ngủ trưa đối với nàng mà nói là không thể thiếu.

Đến tối, Cẩn Nương lười biếng nằm ở trên giường, dự định tập trung xem vài trang sách. Sau đó sẽ viết chữ, may vá, cuộc sống trôi qua lúc này vô cùng nhàn nhã.

Anh Đào thấy Cẩn Nương có thời gian liền hỏi: “Tiểu thư, trong phòng chúng ta vài vóc cũng không ít, cứ để mãi cũng không phải biện pháp. Nói không chừng đến khi sang năm màu sắc và hoa văn này đều lỗi thời, đến lúc đó chẳng phải là lãng phí sao”.

Cẩn Nương cười gật đầu “Ngươi nói không sai. Anh Đào, tài nghệ thêu thùa của ngươi tốt nhất, không bằng ngươi nói một chút nên làm sao bây giờ.”

“Nô tỳ cũng đã nghĩ qua, Vương gia và Vương phi ban tặng cũng không ít vải. Nô tỳ dự tính lấy phần đó dùng làm y phục cho tiểu thư.”

Cẩn Nương hơi cúi đầu suy nghĩ một chút. Những thứ Vương gia và Vương phi ban cho khỏi phải nói đều là thượng hạng. Bất kể như thế nào nàng cần phải mặc trên người, bằng không sẽ bị người khác nói nàng bất kính, “Ừm, tính toán của ngươi không sai. Chỉ là số lượng nhiều như vậy có phần hoang phí, nếu thế thì đưa qua Lục phủ một phần đi”.

“Tiểu thư, như vậy thì không được.” Lệ Chi nghe thế cẩn thận nhắc nhở Cẩn Nương, “Lão phu nhân hay là Đại phu nhân dùng không hợp đâu, với màu sắc của vải này người dùng mới là tốt nhất”.

Cẩn Nương xua tay, “Đừng lo. Tóm lại đều là tâm ý của ta, về phần xử trí như thế nào thì cứ để Đại nương quyết định”.

“Tiểu thư nói có lý. Ngoài ra số vải Lục phủ đưa đến có phải cũng nên lấy ra làm mấy bộ y phục hay không?! Chẳng qua có hai xấp có thể giữ lên đến một, hai năm” Trong đầu Anh Đào tính toán có thể làm ra kiểu dáng gì được. Sau đó nàng liền hỏi Cẩn Nương, “Tiểu thư, người còn phân phó gì nữa không?”

Cẩn Nương cười nói: “Cứ theo ý ngươi đi nhưng còn số vải trong của hồi môn thì các ngươi chọn một vài xấp mang qua cho Quế ma ma. Ngoài ra, hai người các ngươi còn có Lập Hạ và Lập Xuân chọn vài xấp để may y phục đi”.

“Đa tạ tiểu thư. Chỉ là như vậy không tốt, Vương phủ có quy củ không thể tùy tiện mặc y phục mới. Tâm ý của người chúng nô tỳ đều hiểu, thật sự là không cần thiết lãng phí như vậy đâu.” Lệ Chi vội vàng cự tuyệt, y phục hạ nhân của Vương phủ đều có quy định kiểu dáng, màu sắc và hoa văn, tuyệt đối không cho phép mặc lộn xộn.

Cần Nương lại không thêm để ý, “Không sao cả. Chỉ cần không ra khỏi Trầm Hương viện sẽ không sao. Được rồi, cứ y theo lời ta nói mà làm”.

Anh Đào trái lại rất hưng phấn, là nữ nhân thì ai cũng đều thích y phục mới hướng chi các nàng vẫn còn là tiểu cô nương. “Đa tạ tiểu thư, người đối với bọn nô tỳ thật là tốt. Lập Hạ và Lập Xuân vậy mà cũng được thơm lây”.

“Nói vậy! “Lệ Chi cắt ngang lời Anh Đào “Không có Lập Xuân và Lập Hạ ở bên hầu hạ, chúng ta thật sự không xong đâu, chớ nói lung tung”

“Lệ Chi nói không sai. Anh Đào, người phải chú ý một chút, cũng đừng gây chuyện nữa”. Cần Nương căn dặn Anh Đào, tính tình nha đầu này có chút so đo, cần phải nhắc nhở nàng.

“Tiểu thư yên tâm đi, nô tỳ hiểu được tốt xấu mà.”

Cần Nương lại phân phó “Việc này khó tránh khỏi văt và một chút, các người đi tìm Lập Xuân và Lập Hạ xem, hỏi các nàng có biết may vá không, để họ có thể làm giúp một tay”.

Tuy rằng trong lòng Anh Đào không vui nhưng mà vẫn theo phân phó của Cần Nương làm việc. Lập Xuân và Lập Hạ nghe Cần Nương ban cho các nàng y phục mới liền hết sức vui vẻ. Hai người đều nói có thể may vá được, tay nghề cũng khá ổn.

Anh Đào có phần không tin nên để hai người thử một chút, quả nhiên tốt thật. Tuy rằng còn kém so với nàng, thế nhưng kiến thức cơ bản tuyệt đối có thể sánh ngang. Anh Đào cảm thấy nguy cơ mình sẽ bị chiếm ưu thế, may mà Lệ Chi khuyên bảo, nói cho nàng biết không cần phải lo lắng, bất luận như thế nào hai người bọn họ mới là cánh tay đắc lực của tiểu thư. Không cần thiết so bì với Lập Xuân, Lập Hạ, cho nên nàng mới thấy tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Hài tử

Trước khi vào viện Lệ Chi phải sạch sẽ bụi bặm trên người, bởi vì nàng mới ở bên ngoài về. Thời tiết càng ngày càng nóng, đi ra ngoài chỉ một lát mà cả người lại đầy mồ hôi. Lập Hạ thấy Lệ Chi vào, cười nói “Lệ Chi tỷ tỷ trở lại rồi?! Tài tử mới vừa rồi còn hỏi tỷ đó.”

“Ta phải đi thay y phục khác. Người vào nói một tiếng với Tài tử, ta sẽ đến sau”.

“Lệ Chi tỷ tỷ yên tâm đi, ta sẽ nói cho Tài tử.”

Lệ Chi thay đổi y phục xong nên liền vào phòng, Cần Nương để bút xuống, ra hiệu cho Anh Đào rót chén nước trà cho Lệ Chi, sau đó mới hỏi “Như thế nào? Bên ngoài rất nóng sao.”

“Dạ, nhiều ngày không có mưa nên thời tiết càng nóng, đúng là chịu không nổi” Lệ Chi buông ly trà, nghiêm mặt nói “Tiểu thư, nô tỳ đi hỏi rồi. Lễ vật của Lục phủ sắp được mang đến”.

“Vậy là tốt rồi.” Ít ngày trước, Lục phủ phái người truyền tin đã chuẩn bị một phần lễ vật cho Tết Đoan Ngọ đem đến Vương phủ. Mấy hôm nay Cần Nương vẫn không thấy, cho nên lúc này mới để Lệ Chi tìm người hỏi thăm một chút.

“Người mệt mỏi cả buổi rồi, còn không nhanh đi nghỉ ngơi.” Cần Nương lại cười nói nhìn Lệ Chi, tựa hồ trời vào hạ nên mấy nha đầu gầy đi rất nhiều.

Lệ Chi lắc đầu, “Nô tỳ không mệt, nô tỳ hầu hạ tiểu thư vẫn còn được mà”. Dứt lời liền tiến lên hầu hạ bút mực.

Cần Nương cũng không khuyên nhiều, Lệ Chi là người có chủ ý. Hơn nữa buổi trưa cũng không phải lúc ngủ.

Lệ Chi vừa nhìn Cần Nương viết chữ, vừa cẩn thận quan sát thần sắc của Cần Nương. Cuối cùng nhịn không được nhỏ giọng nói, “Tiểu thư, Vương gia đã bảy tám ngày rồi không có đến đây.”

Thời gian trước Ngũ vương gia cứ cách bốn năm ngày sẽ đến Trầm Hương viện một chuyến, không thể nói hoàn toàn sủng ái Cần Nương nhưng mà cũng tuyệt đối không có lạnh nhạt. Lần này lại đến bảy, tám ngày không thấy bóng dáng. Dĩ nhiên là Lệ Chi lo lắng rất nhiều, vô cùng sợ Ngũ vương gia thấy mới mẻ qua đi nên không còn hứng thú với Cần Nương nữa.

Cần Nương dừng bút một chút, sau đó như không có chuyện gì xảy ra viết tiếp, “Nói chuyện này để làm gì?”

“Tiểu thư, gia yến tối nay, nếu tiểu thư để tâm trang phục một chút. Nói không chừng Vương gia...” Hôm nay là Tết Đoan Ngọ nên Vệ vương phủ tổ chức gia yến, tất nhiên Ngũ vương gia cũng sẽ tham gia.

Cần Nương lắc đầu, “Nghĩ cũng không cần nghĩ, cũng đừng nói lung tung. Ngày mai Vương gia và Vương phi còn có hai vị Sườn phi, Thứ phi đều phải tiến cung tham gia yến hội trong hoàng thất. Nói không chừng Vương gia sẽ trực tiếp ở thư phòng nghỉ ngơi.” Ngày mai tiến cung nhất định là hết sức tiêu

hao thể lực, Cẩn Nương cảm thấy tối nay Ngũ vương gia chắc gì có tâm tư cùng nữ nhân lăn lộn trên giường.

Lệ Chi xấu hổ có chút ngượng ngùng, “Tiểu thư nghĩ thật chu đáo, là nô tỳ lỗ mãng.”

“Không sao, ta cũng biết là ngươi lo lắng cho ta. Bất quá về sau những chuyện này ngươi không cần quan tâm quá mức, trong khoảng thời gian này Vương gia bảy tám ngày không đến mà thôi, không quan hệ.” Cẩn Nương cười cười, nói không chừng tương lai mười ngày, nửa tháng đều không thấy mặt cũng là chuyện bình thường, cho nên từ giờ trở đi không đem việc này xem nhẹ thì là sao có thể qua ngày được.

Lệ Chi thấy thần sắc Cẩn Nương không thay đổi, thầm nghĩ từ sau khi Cẩn Nương vào Vương phủ đã biết kềm chế tốt. Bất kể trong đầu nghĩ như thế nào thế nhưng nét mặt không lộ ra một chút, chỉ cần điểm này cũng rất hay rồi. Thảo nào Vương phi thấy Cẩn Nương thì ánh mắt càng ngày càng hài lòng, không chừng Vương phi thật sự có ý tứ thu nhận Cẩn Nương. Nghĩ tới đây Lệ Chi liền vui vẻ, mặc dù mắt sùng ái của Vương gia thế nhưng có Vương phi dựa vào, cuộc sống sau này cũng sẽ không khổ sở. Chi là đáng tiếc.....

“Nếu tiểu thư có thể nhanh chóng sinh một hài tử thì tốt rồi.” Thanh âm Lệ Chi như muỗi kêu nói.

Cẩn Nương sững sốt một chút liền lắc đầu “Mấy lời này ngươi chớ nói bậy, cũng đừng hại ta.”

Về mặt Lệ Chi đều đỏ lên, “Vì sao tiểu thư lại nói như vậy?.”

Cẩn Nương để bút xuống cảm thấy cần phải nói một chút cho Lệ Chi hiểu, “Ta mới vào Vương phủ chỉ hai tháng, nếu như lúc này có thai ngươi cảm thấy sẽ có hậu quả gì?”

Hậu quả gì? Đương nhiên có hài tử thì địa vị cũng được bảo đảm. Lệ Chi ngây thơ nghĩ.

Cẩn Nương lắc đầu “Ngươi thử nhìn xem, Vương phủ nhiều người như vậy. Ngoại trừ Vương phi thì làm gì có ai mới vừa vào phủ liền có thai? Hôm nay ở Vương phủ cũng chỉ có ba người có phi vị sinh được hài tử. Lý phu nhân và Liễu mỹ nhân phẩm cấp cao như thế nhưng vào phủ đã nhiều năm cũng không thấy các nàng có hi. Lệ Chi, chuyện ngươi thấy không có đơn giản như vậy.” Lúc này nếu như mang thai, Cẩn Nương tin tưởng không cần quá ba tháng, hài tử của nàng khẳng định sẽ không còn. Bất luận thế nào ở nơi này khó lòng phòng bị được, nhìn Trầm Hương viện bền vững như tường thành nhưng đến thời khắc mấu chốt thì sẽ lộ ra sơ hở.

Hôm nay cái mà Cẩn Nương muốn không phải là hài tử mà là chân chính đứng thật vững chắc, cho nên phải tìm kiếm cường viện. La sườn phi chương mất năng, Lưu thứ phi lại quá mức giào hoạt, chỉ có Tề vương phi có thể trở thành chỗ dựa tốt nhất. Thế nhưng bản thân Tề vương phi cũng rất kiêu ngạo có phải một trợ lực cũng không cần hay không. Nhưng mà có một trợ lực dù sao vẫn tốt hơn, việc nàng cần phải làm là để Tề vương phi nhìn nàng bằng cặp mắt khác, cảm thấy nàng mới là trợ lực thích hợp. Chỉ có như vậy tương lai nếu có hài tử thì mới có thể bảo vệ được. Nhưng hiện tại Cẩn Nương tuyệt đối không thể có hài tử.

Sắc mặt Lệ Chi tái nhợt, rõ ràng là bị hù dọa, “Tiểu thư, sẽ không như thế chứ?”

Cẩn Nương cười khỏ, “Lệ Chi, sự thật chính là như vậy. Về sau ngươi cũng đừng nói hài tử cái gì nữa. Chúng ta sống qua ngày là tốt rồi.”

Cẩn Nương nghĩ đến kiếp trước gả cho Hàn Thịnh thế nhưng tròn bốn năm nàng mới có thai. Khi đó nàng rất vui vẻ, nàng cho là có hài tử rồi thì hết thấy đều tốt đẹp. Nghĩ tới đây Cẩn Nương trào phúng cười, Hàn Thịnh có trai có gái, tất cả đều là con của chính thể lưu lại, thứ nữ cũng không ít. Hiển nhiên không quan tâm hài tử của nàng làm gì.

Nghĩ đến Hàn Thịnh, Cẩn Nương liền cảm thấy cả người không được tự nhiên, trong lòng chột co rút, loại cảm giác này cũng kỳ lạ. Tóm lại, trải qua nhiều năm như vậy muốn tiêu tan hết đó là chuyện không dễ dàng.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Phương thuốc

"Tiểu thư, Vạn quán gia phái người đem lễ vật Lục phủ đưa tới." Về mặt Anh Đào vui vẻ đi vào, "Tiểu thư đang luyện chữ sao? Người mau đi xem một chút nói không chừng có thứ tốt gì."

Cẩn Nương cười cười, Lệ Chi cũng nở nụ cười. Bầu không khí nặng nề như tan biến, Cẩn Nương để bút xuống, nói "Được rồi, ta liền đi ra xem một chút."

Lễ vật đưa tới đều đặt ở trong rương gỗ, Lệ Chi lấy ra chìa khóa An tổng quản đưa cho để mở rương. Đồng thời Anh Đào lấy ra xem xét, Cẩn Nương nhìn danh mục quà tặng, cũng đều là mấy loại vải vóc, dược liệu, trang sức. Lần này trái lại không có đưa bạc nhiều. Cẩn Nương cũng không bận tâm lắm, tuy rằng Lục gia giàu có nhưng tiền bạc cũng không phải từ trên trời rớt xuống, đều là Nhị thúc Lục Trường Xuân vất vả kiếm được.

"Tiểu thư, ở đây có mấy toa thuốc. Hình như còn có thư của Tứ tiểu thư và Ngũ tiểu thư viết."

"Mau đưa cho ta xem." Cẩn Nương nhận lấy thư của Quỳnh Nương và Mật Nương mở ra đọc, trong thư hai người đều bày tỏ một chút tưởng niệm Cẩn Nương, còn nói hiện tại Lục phủ hết thảy đều khá tốt. Cẩn Nương không cần lo lắng, sau cùng Lục Quỳnh Nương còn nói Chúc lão thái gia thân thể đã tốt, chắc hẳn là rất nhanh sẽ hồi kinh. Bất quá Lục Khả Tín một, hai tháng nay chưa từng đến Chúc gia. Huynh ấy nói là Chúc nhị lão gia bận quá cho nên không gặp được.

Cẩn Nương trầm mặc, Lục gia cũng không có bị Hàn Thịnh liên lụy, chuyện của Lục Trường Trung cũng đã giải quyết rồi, Lục gia càng không suy tàn được. Chỉ là qua thái độ của Chúc gia, Cẩn Nương cảm thấy bất kể Lục gia thế nào bọn họ đều có ý tứ từ hôn. Rốt cuộc là duyên cớ gì? Cẩn Nương cố gắng suy nghĩ một chút, rất nhiều chuyện ở kiếp trước bởi vì bị vây khốn ở Hàn phủ, cho nên đối với mọi chuyện đều là kiến thức nửa vời. Nhất thời nhớ không ra được cái gì hữu dụng. Mà thôi... chuyện Chúc gia từ hôn cũng là sớm muộn. Ít lui tới cùng người như vậy cũng tốt, kết thân gia cũng là chuyện khiến người ta chán ghét. Chỉ là đại ca Lục Khả Tín đối với tiểu thư Chúc gia có tình ý, sợ là sẽ đau lòng lắm đây nhưng nàng tin huynh ấy sẽ vượt qua được.

Cẩn Nương lại cảm phương thuốc lên xem, nhất thời ngây ngẩn cả người, ngón tay không tự chủ được run rẩy, vẻ mặt cũng thay đổi theo.

"Tiểu thư, người làm sao vậy?" Lệ Chi phát hiện vẻ mặt Cẩn Nương bất thường, quan tâm hỏi.

Cẩn Nương lắc đầu miễn cưỡng cười, "Không có gì, có thể là quá nóng nên đầu hơi bị choáng". Dừng một chút lại nói: "Mấy thứ này ngại và Anh Đào cứ phân công nhau thu xếp, ta đi nghỉ ngơi một chút."

Lệ Chi có chút kỳ quái nhìn phản ứng của Cẩn Nương, chẳng qua nàng cũng không hỏi nhiều. Trên tay Cẩn Nương cảm phương thuốc nhưng trong đầu không hiểu sao có điểm chột dạ. Nhìn chữ viết phía trên rõ ràng chính là bút tích của Cao Hi Niên. Thế nhưng Cao Hi Niên tại sao lại gửi phương thuốc đưa đến. Đúng rồi! Cao gia và Tần phu nhân qua lại thân thiết, chắc Đại nương nhờ hẩn viết cũng không có gì lạ. Dù sao hôn sự của nàng và hẩn trước đây chỉ là nói suông, bây giờ cũng không cần phải cảm ký.

Cẩn Nương khẽ xoa mi tâm, nàng rất mâu thuẫn, cũng có chút không nghĩ ra tâm tư của mình. Nàng vô cùng xác định thật sự nàng đối với Cao Hi Niên không có ý tứ gì đặc biệt.

Cẩn Nương thở dài, bất quá chỉ là một phương thuốc mà thôi, không có gì lớn lao. Đồng thời trong lòng Cẩn Nương nhắc nhở bản thân sau này phải chú ý không nên lưu lại nhược điểm gì, may mà chỉ có Lệ Chi và Anh Đào, nếu như là bọn Lập Xuân chỉ sợ sẽ sinh ra ý tưởng gì không tốt.

Cẩn Nương ổn định tâm tình của mình, lúc này mới nhìn rõ ràng phương thuốc. Hai tờ đầu đều là cách dưỡng sinh vào mùa hè, còn có trị cảm mạo. Cẩn Nương vừa nhìn đến hai tờ sau, sắc mặt liền đỏ. hiển nhiên lại là phương diện phụ khoa, phương thuốc nói rõ ràng trong thời gian đến kỳ kinh nguyệt làm sao để bảo dưỡng thân thể, mới có thể sớm có thai.

Cao Hi Niên là đại phu nên tất nhiên sẽ không có ý tứ gì khác, đối với hẩn mà nói rất là bình thường. Thế nhưng Cẩn Nương thì không bình tĩnh được, nàng cảm thấy không thích hợp nhưng vì sao không thích hợp, nàng cũng nói không nên lời.

Cẩn Nương sao chép lại một phần, còn phương thuốc tự tay Cao Hi Niên viết thì nàng do dự chốc lát, sau đó quyết định đem phương thuốc đó đốt. Lệ Chi vừa tiến vào thấy thế liền kêu to: "Tiểu thư làm cái gì vậy?"

Cẩn Nương chợt run một cái thiếu chút nữa nóng đến bỏng tay nhưng liền trấn định nói: "Không có gì, chỉ là lỡ tay nên làm bẩn thôi. Dù sao cũng đã sao chép một phần, cũng không cần phải giữ lại."

Trong lòng Lệ Chi nghi ngờ, bất quá cũng không có hỏi nữa, "Tiểu thư, việc này cứ để nô tỳ. Nếu làm bị thương tay của tiểu thư thì như thế nào được".

Cẩn Nương cười cười "Không có việc gì, chút chuyện nhỏ này ta làm được. "

Thấy Cẩn Nương không buông tay Lệ Chi cũng chỉ có thể chờ một bên. Đốt xong toa thuốc, lúc này Cẩn Nương mới thở phào nhẹ nhõm. Cảm thấy trên lưng đều ướt đầm mồ hôi, nàng rõ ràng không có làm bất cứ cái gì sai trái lại không hiểu sao chột dạ. Một lần, hai lần thì còn được, nếu xảy ra mấy lần như vậy, Cẩn Nương không dám cam đoan bản thân sẽ ra sao.

"Tiểu thư, sắc mặt của người không được tốt. Có phải khó chịu ở đâu hay không?" Lệ Chi lo lắng hỏi

Cẩn Nương gật đầu "Nóng quá, ngại đi chuẩn bị nước nóng cho ta một chút".

"Tiểu thư chờ nô tỳ một lát".

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Khoe khoang

Gia yến được tiến hành ở nội viện đại sảnh, vào giờ Thân.

Lúc này, Anh Đào bắt đầu chỉnh sửa y phục cho Cẩn Nương, "Sau khi tiểu thư vào phủ thì đây là lần đầu tiên người tham gia gia yến, cho nên nhất định phải ăn mặc long trọng một chút, cũng không thể bẽ mặt được." Anh Đào kiên nghị cho rằng xử lý trang phục của Cẩn Nương là một chuyện đại sự vô cùng.

"Gì chứ? Tiểu thư nhà người bắt quá chỉ là một tài tử mà thôi, người cũng đừng làm cho ta lên đầu sóng ngọn gió".

"Vì sao không thể? Mọi thứ của tiểu thư đều xuất chúng, chỉ là thường ngày ít khoe khoang. Không bằng hôm nay tiểu thư cứ khoe khoang một lần." Anh Đào tìm cách thuyết phục cho bằng được.

Cẩn Nương cười cười, Lệ Chi gõ xuống đầu Anh Đào một cái, "Chớ có làm loạn, nghe theo tiểu thư không sai đâu."

Anh Đào bĩu môi, thầm nghĩ với bản lĩnh trang điểm của mình mà lại không có cơ hội khoe khoang một chút thì đúng là đáng tiếc. Tâm tình thoáng cái liền xuống dốc nhưng vẫn chưa từ bỏ ý định đối với Cẩn Nương, "Tiểu thư thật không suy tính một chút sao? Mấy ngày này nô tỳ có theo Quế ma ma học không ít thứ đâu, hay là nhân cơ hội này để cho mọi người kinh điểm một chút."

Cẩn Nương mỉm cười "Người có lòng là được rồi, chờ sang năm đi."

Anh Đào và Lệ Chi quay sang nhìn lẫn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được nghi hoặc, còn có chút hưng phấn nho nhỏ. Anh Đào cao hứng, "Nô tỳ nghe theo tiểu thư, tiểu thư nói sao thì cứ vậy đi."

Thật ra thì Cẩn Nương cũng muốn có ý ăn mặc một chút, dù sao cũng là gia yến. Nếu ăn mặc đơn giản cũng không tiện nhưng chọi mắt quá thì càng không ổn. Vì vậy nàng quyết định mặc y phục màu hồng phấn, phối thêm một ít trang sức cho hợp. Dù không dụng tâm ăn mặc lắm nhưng cũng không hề qua loa, nhất là hôm nay nàng không giống như ngày thường nên khiến người khác thấy bất ngờ.

Cẩn Nương hướng về phía gương nhìn từ trên xuống dưới, trong đầu chợt nghĩ đến một từ "thiên sinh lệ chất". Tiếp theo lại cười, tuy bản thân nàng đáng vẻ tốt, thế nhưng cũng không đến độ kinh điểm. Không chừng với trang phục của tất cả mọi người hôm nay thì bộ dáng thể này cũng sẽ không lấn át người khác.

Cẩn Nương và Ôn di nương đến nội viện đại sảnh trước nhất. Ôn di nương vẫn phong cách nhà giàu mới nổi như trước, toàn thân lông lánh ánh vàng, như hận không thể đem đồ trang sức lên hết trên người. Cẩn Nương nhớ lần đầu tiên đi thỉnh an, La sùon phi có cười nhạo bảo Ôn di nương cứ dứt khoát mặc y phục bằng vàng luôn cho rồi, như vậy càng trực tiếp. Nghĩ tới đây, Cẩn Nương chợt nở nụ cười.

Ôn di nương cho rằng Cẩn Nương đang khách khí cười với mình nhưng không biết thật ra người ta là đang cười nhạo nàng, nên cũng vui vẻ chào hỏi: "Hôm nay Lục tài tử thật xinh đẹp".

Cẩn Nương cười nói, "Ôn tỳ tỳ nói đùa, muội thì làm sao so được với trang sức phú quý của tỳ được".

Ôn di nương đắc ý, "Những cái khác thì ta không bằng nhưng nói đến trang sức quý giá thì không ai có thể có nhiều bằng ta đâu. Lục tài tử, người xem hoa thực được trên gấm Tứ Xuyên này, tất cả đều được thêu bằng loại tơ vàng thượng hạng. Trước đây ta có hiểu kính Vương phi một xấp vải giống vậy nhưng là hoa mẫu đơn. Vương phủ của chúng ta cũng chỉ có Vương phi mới mặc ra một bộ dáng thanh tao, mỹ lệ mà thôi. Còn có cây trâm hồ điệp được mạ vàng này, người cũng chớ xem thường. Chỉ riêng hai hạt châu thôi đã vô cùng đắt. Lục tài tử có biết trân châu Nam Hải giá trị bao nhiêu không?"

Cẩn Nương phối hợp lắc đầu mỉm cười nhìn Ôn di nương khoe khoang giàu sang của nàng.

"Không nói đến tiền công, chỉ hai hạt châu thôi mà đã tám trăm nghìn lượng. Hơn nữa giá cây trâm cũng hai nghìn lượng bạc. Lục tài tử, ta không phải nói khoác, trước đây nhà mẹ đẻ ta những thứ tốt này thấy quá nhiều. Người cũng biết phía nam của chúng ta giàu có, nhà của ta còn có mấy thúc thúc đều có khả năng kinh thương, cho nên gia nghiệp mới được như thế. Hôm nay điều quan trọng là hầu hạ Vương gia nhưng có nhà mẹ đẻ làm chỗ dựa cũng là chuyện tất nhiên. Lục tài tử, người nói có đúng hay không?"

Cẩn Nương mỉm cười, gật đầu "Ôn tỳ tỳ nói có đạo lý."

"Dĩ nhiên là có đạo lý. Nhà của ta kinh doanh muối, cho nên người khác vừa nghe nói muối thương, đầu tiên liền nghĩ đến phú quý. Nếu ta như Lục tài tử, suốt ngày ăn mặc đơn giản, người khác sẽ nói ta dối trá. Không bằng ta cứ khoe khoang một chút, Lục tài tử cũng biết xuất thân ta thấp hèn không so được với mọi người, chỉ có bạc là dư dả. Đừng xem Vương phủ quy củ nghiêm ngặt nhưng mỗi một hạ nhân đều gian xảo. Lục tài tử có phẩm cấp nên cũng ổn, Lâm di nương là người bên cạnh Vương phi, tình cảm tự nhiên bất đồng. Tiết di nương là nha đầu hồi môn của La sùon phi mang đến, tất nhiên càng khác biệt. Duy nhất chỉ có ta trong vương phủ đơn thân độc mã, nếu như bạc cũng không có, chỉ sợ bị người ta khi dễ. Ai...hôm nay là gia yến, cũng là ngày vui. Lục tài tử chớ để những lời này ở trong lòng". Ôn di nương nói xong, biểu tình có điểm tủi thân, cầm khăn tay lau khóe mắt.

Cẩn Nương quan sát Ôn di nương, tuy rằng ngày thường ăn mặc như nhà giàu mới nổi nhưng đầu óc vẫn còn rõ ràng, tinh táo. Ôn di nương nói cũng không sai, nàng ta chỉ là một di nương. Tuy rằng Vương phi cho nàng một chỗ dựa thế nhưng cũng không muốn dùng đến nàng. Trong tay nàng nếu không có bạc thì cuộc sống này ắt sẽ khó qua.

"Ôn di nương nói gì vậy, dù sao mọi người đều là người của Vương gia. Ôn di nương không cần để tâm như vậy". Cẩn Nương thu lại thần sắc, người khác chật vật, bản thân mình cũng không nên lộ ra khuôn mặt tươi cười.

"Ai u... Ôn di nương đây là thế nào? Có gì úy khuất sao? Ôn di nương cứ dùng bạc đề người thử xem, còn ai dám khi dễ người nữa." La sùng phi vừa tiến đến trùng hợp bắt gặp Ôn di nương đang lau nước mắt. Phía sau nàng còn có Liễu mỹ nhân và một phụ nhân dung mạo mỹ lệ. Cẩn Nương liền nghĩ đến một di nương khác trong phủ - Tiết di nương. Tiết di nương vốn là nha đầu hồi môn của La sùng phi.

Cẩn Nương có chút không yên, tính tình La sùng phi cũng quá nóng nảy, nhìn ai đều không vừa mắt nên nàng nhanh chóng đứng dậy tiến lên "Tham kiến La sùng phi".

"Đứng lên đi. Nếu Lục tài tử hiểu quy củ, người không chọc ta thì ta cũng sẽ không làm khó dễ người đâu. Ngồi một bên đi" La sùng phi rộng lượng nói

Khỏe miệng Cẩn Nương co rút, La sùng phi nói đúng là đủ thẳng thắn a.

Ôn di nương bắt đầu dĩ hành lễ, La sùng phi hừ một cái "Ôn di nương, người đây là đem vàng bạc của cả nhà người ra khoe sao? Lần trước ta đã nói với người, cứ trực tiếp dùng vàng làm y phục đi mà."

Về mặt Ôn di nương nhăn nhó, "La sùng phi nói đùa. Mặc y phục bằng vàng xuất môn, cũng chỉ có La sùng phi có bản lĩnh này. Muội muội không dám làm vậy."

"Thật to gan. Ngay cả lời của ta người cũng dám tranh luận?!" La sùng phi trừng mắt, khí thế kia cũng đủ kinh người.

Ôn di nương bộ dạng thấy chết không sờn, "La sùng phi nhìn muội không vừa mắt, muốn giáo huấn thì cứ trực tiếp động thủ. Hà tất gì mượn có nhiều như vậy. Dù sao một lát Vương gia và Vương phi sắp tới, trái lại muội muốn để mọi người nhìn thấy uy phong của La sùng phi như thế nào".

Nói rất hay! Cẩn Nương cúi đầu, nhìn lên khuôn mặt tái xanh của La sùng phi. Nếu nàng ta động thủ với Ôn di nương vào lúc này thì thật đúng là không tốt, bộ dáng Ôn di nương như vậy tuyệt đối có lá gan cáo trạng trong gia yến tối nay.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Trì độ

La sùng phi và Ôn di nương còn đang trừng mắt với nhau, bên này Cẩn Nương và Liễu mỹ nhân liền giả vờ như cái gì cũng không biết, tốt nhất đừng đem bản thân mình dính vào. Cẩn Nương nghiêng đầu nhìn Liễu mỹ nhân, thấy sắc mặt nàng ấy có vẻ tái nhợt. Dường như là không có nghỉ ngơi tốt. Đối với ngôn hành của La sùng phi, thái độ Liễu mỹ nhân tựa hồ làm như không biết, có lẽ là thấy nhiều lần nên quen rồi.

"Liễu mỹ nhân, ta thấy sắc mặt người không tốt lắm. Nếu không vào phòng trong nghỉ tạm!"

Liễu mỹ nhân lắc đầu "Đa tạ Lục tài tử. Ta không sao."

"Mỹ nhân có mệt hay không cũng nên quý trọng thân thể của mình mới phải." Nha hoàn của Liễu mỹ nhân lo lắng khuyên.

Cẩn Nương ngừng đầu nhìn, nha đầu đang nói chính là Tố Vấn, thường xuyên đi theo bên người Liễu mỹ nhân. Thời gian dài cho nên Cẩn Nương cũng biết, lúc này mới hỏi: "Tố Vấn, mấy ngày nay Liễu mỹ nhân chưa từng nghỉ ngơi tốt sao?"

Trong mắt Tố Vấn lóe lên một tia vui vẻ, ngay sau đó lại biến thành vẻ mặt lo âu, "Lục tài tử, Mỹ nhân nhà ta rất là mệt mỏi, cơm thì ăn không vô, cũng không có ngủ ngon. Nô tỳ khuyên Mỹ nhân nghỉ ngơi một chút nhưng Mỹ nhân cả ngày cứ xem sách mãi".

Cẩn Nương có chút kỳ quái, nghe giọng điệu nha đầu này sao lộ ra chút vui vẻ. Lại nhìn sắc mặt của Liễu mỹ nhân, chẳng lẽ là nàng nghe lầm?!

"Liễu mỹ nhân, người phải quý trọng thân thể mình mới tốt." Cẩn Nương vẫn hết sức thành tâm khuyên bảo.

Liễu mỹ nhân gật đầu, "Đa tạ. Thân thể của ta, ta tự mình biết. Sẽ không để cho người khác lo lắng."

Đối phương đã nói đến trình độ này nên Cẩn Nương cũng không tiện hỏi nhiều, để tránh bị người ta ghét bỏ mình nhiều chuyện.

Bên kia thì Ôn di nương lá gan cũng lớn, vẫn còn đang khẩu chiến với La sùng phi, có ý không khuất phục. Cẩn Nương kinh hãi, Ôn di nương rõ ràng là lấy trứng chọi đá. Tuy hôm nay La sùng phi không đối phó với nàng ta nhưng chờ qua ngày mai, chắc chắn thế nào cũng tìm lý do để Ôn di nương sống không yên.

"Mẫu thân, mẫu thân... ". Chợt nghe tiếng hài tử gọi to.

La sùng phi vừa nghe đến thanh âm, biểu tình trên mặt lập tức thay đổi. Trong nháy mắt lộ ra nụ cười từ ái, "Kể nhì, không chơi đùa nữa sao?" Khom người xuống ôm lấy tiểu hài tử, hôn trên gò má một cái. Du Ma Ma trong tay còn ôm một tiểu cô nương, cũng đang từ trên người ma ma tuột xuống, giang hai tay ra, khẽ nói, "Mẫu thân, ta cũng muốn ôm...ôm"

"Được...được, Dư nhi... mẩu thân ôm ôm" La sùon phi đem cả hai ôm vào trong ngực. Sau đó tìm một chỗ ngồi xuống, vẻ mặt tươi cười trêu đùa hai hài tử.

Liễu mỹ nhân nhìn mẩu từ bọn họ, trên mặt lộ ra vẻ yêu thích. Trong mắt Ôn di nương lại tràn đầy ước ao, đố kị. Nàng vào Vương phủ đã hơn hai năm, cũng rất muốn có hài tử. Thế nhưng bây giờ Vương gia cũng không đến viện của nàng thì như thế nào sinh ra hài tử?!

Cần Nương nhìn họ, đây là lần đầu tiên nàng được gặp chúng. Ngay cả hài tử của Tề vương phi và Lưu thứ phi đến bây giờ nàng cũng chưa thấy. Nhi tử của La sùon phi tên Đường Phương Kế, chỉ mới bốn tuổi thôi nhưng rất là nghịch ngợm. Vốn La sùon phi và hai hài tử này cùng đi đến, chỉ là trên đường Đường Phương Kế muốn vui đùa nên La sùon phi liền cho phép ma ma và nha đầu chăm sóc. Chờ Đường Phương Kế chơi cho thỏa thích, lúc này mới để ma ma ôm đến.

Tiểu nữ nhi của La sùon phi tên Đường Phương Dư, khoảng chừng ba tuổi, tính tình nàng và ca ca của nàng đều giống nhau, cũng khá nghịch ngợm nhưng nữ hài tử so với nam hài tử dù sao vẫn an tĩnh hơn một chút. Tuy rằng tính tình hoạt bát nhưng mà quy củ cơ bản vẫn biết. Đường Phương Kế thì không được như vậy, mới ngồi một hồi liền chịu không yên, cứ nhích tới nhích lui muốn đi xuống chơi đùa. Thậm chí còn hướng Liễu mỹ nhân làm mặt quỷ, Liễu mỹ nhân thân thiết nhìn Đường Phương Kế, hướng hân lắc đầu, để cho hân không nên càn quấy, phải vâng lời La sùon phi.

Từ nhỏ La sùon phi tập võ, cho nên khí lực trên tay mạnh mẽ, một lúc ôm cả hai hài tử ngồi cũng không mệt chút nào. Thảo nào La sùon phi kiêu ngạo như vậy, muốn mắng người liền mắng. Ngoại trừ nhà mẹ đẻ lợi hại ra, bụng của nàng cũng không chịu thua kém. Có một đôi hài tử dựa vào, sẽ không ai có thể lay động được địa vị của nàng ở Vương phủ.

Trong phòng có thêm hai hài tử nên náo nhiệt hẳn. Lúc này chợt nghe Ôn di nương ngồi cạnh, ghé vào tai Cần Nương, nhỏ giọng nói: "La sùon phi thấy ta không vừa mắt muốn tìm cơ hội thu thập ta, ta cũng không thể để cho nàng được như ý."

Cần Nương cau mày, "Tỷ muốn làm cái gì? Tính tình La sùon phi nóng nảy, người cũng đừng đối nghịch với nàng."

Tuy rằng nàng không thân cận lắm với Ôn di nương thế nhưng hai người ở Vương phủ đều yếu thế như nhau. Tất nhiên Cần Nương có lúc cũng sẽ đứng về phía Ôn di nương mà khuyên bảo. Nàng liếc nhìn Liễu mỹ nhân đang ngồi bên trái nàng thấy nàng ta vẫn chú ý Đường Phương Kế và Đường Phương Dư, không để tâm đến nàng và Ôn di nương cho lắm. Cần Nương cũng yên lòng, Liễu mỹ nhân nhìn thanh cao như vậy nhưng dù sao cũng là người của La sùon phi. Ở trước mặt nàng nói xấu La sùon phi, ai biết được nàng ta có nói lại cho La sùon phi hay không. Theo tính tình La sùon phi mà nói, Ôn di nương và Cần Nương đều sẽ gặp xui xẻo.

Ôn di nương bữu môi có vẻ xem thường, "Lục tài tử, không phải là ta nói người nhưng lá gan người có phần quá nhỏ đi. Tuy La sùon phi lợi hại thế nhưng Vương phủ còn chưa tới phiên nàng định đoạt. Nói tới nói lui trong Vương phủ chúng ta, Vương gia và Vương phi mới là người đứng đầu. Ta thấy chỗ của La sùon phi và Lưu thứ phi, đoán chừng người cũng không có can đảm thân cận. Chỉ có Vương phi mới là chỗ dựa tốt nhất, ta khuyên người sớm trung thành với Vương phi đi. Nói không chừng Vương phi sẽ trọng dụng người." Về mặt Ôn di nương đắc ý, đối với Cần Nương chút khinh thường.

Cần Nương cảm thấy buồn cười, nàng bị Ôn di nương khinh thường thì đúng là thất bại. Nàng muốn nói với nàng ta không cần phải nhắc nhở, so với nàng ta thì bản thân nàng hiểu rõ hơn nhiều. Chẳng qua Cần Nương đã sống qua hai kiếp, những cái khác không dám nói nhưng phải phòng bị với người khác như thế nào, nàng rất là tâm đắc.

"Đa tạ Ôn di nương nhắc nhở."

Ôn di nương thấy Cần Nương không có nói gì nữa thì khó hiểu và thất vọng, "Phía Vương phi, nếu người có chủ ý thì ta có thể giúp người chuyển lời."

Cần Nương lắc đầu, "Chuyện của ta không phiên Ôn di nương quan tâm".

Ôn di nương thật sự mất hứng, vậy mà Lục Cần Nương này lại không tính toán cho bản thân. Điều này làm cho Ôn di nương có cảm giác bức bối, nàng ta đúng là không phân biệt tốt xấu. Hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi, không cùng Cần Nương nói nữa.

Đối với hành vi ấu trĩ tới cực điểm của Ôn di nương, Cần Nương ngoại trừ buồn cười vẫn là buồn cười. Ôn gia như thế nào lại đưa một tiểu thư đầu óc có chút tri độn vào Vương phủ thế không biết?

Bạn đang đọc truyện *Thư Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 43: Người đánh ta

"Ai nha... ta còn tưởng rằng mình đến sớm. Không nghĩ tới mọi người đã đến trước." Thanh âm của Lưu thứ phi vang lên, hôm nay trang phục của nàng kiêu diễm như hoa, cho thấy nàng rất dụng tâm chuẩn bị. Lý phu nhân vẫn đi theo sau như thường lệ.

Ở phía sau nàng còn có một ma ma đang ôm hài tử, chính là bảo bối Đường Phương Luân của Lưu thứ phi. Đường Phương Luân so với Đường Phương Dư nhỏ hơn hai ba tháng. Cần Nương, Ôn di nương, Liễu mỹ nhân còn có Tiết di nương cùng tiến lên chào hỏi Lưu thứ phi và Lý phu nhân.

Lưu thứ phi cười híp mắt, hiển nhiên tâm tình khá tốt, “Chớ khách khí, mọi người đều là người một nhà. Hôm nay là gia yến cho nên đừng nói đến cấp bậc lễ nghĩa nhiều như vậy.” Sau khi nói xong liền mang theo Lý phu nhân hành lễ với La sùng phi.

La sùng phi đem Đường Phương Kế và Đường Phương Dư giao cho ma ma và nha hoàn. Sau đó nâng chung trà lên nhìn cũng chưa từng nhìn Lưu thứ phi một chút.

Ngược lại Lưu thứ phi cũng chẳng nhìn thẳng vào nàng, trong mắt lóe lên vẻ bất mãn nhưng nét mặt như trước mang theo ý cười, “Tham kiến La tỷ tỷ. La tỷ tỷ hôm nay hết sức xinh đẹp, muội muội thật ngưỡng mộ.”

“Hừ!” La sùng phi hừ lạnh một tiếng “Làm sao vậy? Hôm nay thế nào mà không dám nhìn thẳng vào ta. Cũng đúng. . . ở trước mặt Vương gia thì mặt mày rạng rỡ một chút, để Vương gia đi chỗ người vài lần.”

Trong lòng Lưu thứ phi tức giận vô cùng, La sùng phi thật sự là quá đáng ghét nhưng nàng cũng chỉ cười cười, “La tỷ tỷ nói đùa. Ta sao có thể dám sánh cùng La tỷ tỷ. Ai chẳng biết Vương phủ chúng ta La tỷ tỷ xinh đẹp bậc nhất, đến Vương phi cũng phải chịu thua.”

“Người ít nói chuyện Vương phi cho ta, nếu như người còn dám khiêu khích, đâm thọc thì đừng trách ta không để cho người chút mặt mũi.” La sùng phi rất chán ghét Lưu thứ phi chuyên đi gây sự, tự cho là thông minh đem người khác thành kẻ ngu si.

Lưu thứ phi vừa tiến đến, Cẩn Nương chỉ biết trong phòng sẽ không được an tĩnh. Chỉ là không nghĩ tới lúc này mới nói đôi câu mà hai người đã giương cung bạt kiếm, thiếu chút nữa muốn động thủ. Cẩn Nương nhìn Liễu Mỹ nhân đang cúi đầu, cau mày lại. Dường như có chút không kiên nhẫn thế nhưng nàng ấy cũng chẳng muốn khuyên bảo. Trái lại Ôn Di nương vui vẻ ở một bên vụng trộm cười, đoán chừng đang chờ xem kịch vui.

Cẩn Nương cũng len lén nhếch khóe miệng. Thật ra thì chỉ cần chiến tranh không đốt đến trên người mình thì nhìn hai người họ khẩu chiến nghe cũng vui tai.

“La tỷ tỷ nói thế là sao? Chẳng lẽ La tỷ tỷ muốn uy hiếp muội? Có lẽ muội đây phải cách tỷ ba trượng cho an toàn.” Lưu thứ phi cười hi hi, vẻ mặt khinh thường. Nhi tử sao? Ai chẳng có?! So về tài hoa thì La sùng phi đó có sao? Gia thế nàng ta cũng chỉ là Nhị đẳng Bá phủ thôi, có gì đặc biệt hơn người. Nàng mới không sợ La sùng phi đâu.

“Đúng là chuyện cười. Lưu thị người là cái thứ gì, người có tư cách gì ở trước mặt ta nói này nói nọ. Cút ra ngoài cho ta, bản Sùng phi không muốn thấy mặt người.” La sùng phi một chút mặt mũi cũng không cho, đem Lưu thứ phi trở thành ôn dịch phải đuổi ra ngoài. Tất cả mọi người lúc này đều cúi đầu không dám cử động chút nào, rất sợ La sùng phi phát tiết bực tức trên đầu của mình.

Lưu thứ phi vui vẻ không kềm được, trực tiếp cười lạnh một tiếng, “La sùng phi có phần quá mức rồi, người cho đây là nhà người?! La tỷ tỷ, ta khuyên người một câu, đừng giương nanh múa vuốt như vậy. Vương phi còn không có lên tiếng, không đến phiên người tới nói bậy”.

“Người nói cái gì?” La sùng phi vỗ bàn đứng lên.

Lưu thứ phi cũng không cam lòng yếu thế, mắt lớn trừng mắt nhỏ với La sùng phi “Chẳng lẽ tai của La tỷ tỷ bị điếc phải không? Ta nói lớn tiếng như thế, vậy mà La tỷ tỷ không có nghe thấy. Nếu không thì tình thái ý xem mạch cho La tỷ tỷ có được không?”.

“Người đúng là làm càn!” La sùng phi tận lực áp chế cơn tức của mình, nếu không cố kỵ hôm nay là gia yến. Nàng nhất định phải tát cho nàng ta hai cái.

“Ta chính là làm càn đó thì thế nào?” Dường như Lưu thứ phi nắm đúng nhược điểm của La sùng phi nên tiếp tục khiêu khích.

“Thật là to gan. Người đã tự mình đưa đến cửa, vậy cũng đừng trách ta không khách khí.” La sùng phi giờ tay lên định hướng Lưu thứ phi đánh tới.

Cẩn Nương nhỏ giọng kinh hô, thật sự muốn đánh sao?! Ôn Di nương không khỏi hưng phấn, đánh nhanh lên, tốt nhất là đánh cho thật mạnh vào. Liễu Mỹ nhân nghiêng người về phía trước, muốn đứng dậy khuyên bảo.

Lưu thứ phi lại càng hoảng sợ, thấy La sùng phi giờ tay lên liền sợ hãi kêu to, “Người dám đánh ta?”.

“Đánh người thì thế nào.”

Đúng lúc này thanh âm trong trẻo đột nhiên vang lên, kèm theo tiếng ma ma kêu to và hài tử khóc nháo, “Ta đánh người. Ai cho mẫu thân người bắt nạt mẫu thân ta.”

Ánh mắt của Cẩn Nương có chút không tin được nhìn tiểu công tử của La sùng phi Đường Phương Kế đang bất bình cho mẫu thân, chạy tới đánh hài tử của Lưu thứ phi. Lưu thứ phi vừa nghe Đường Phương Luân khóc lên, nhất thời nóng nảy ôm hài tử của mình, đẩy Đường Phương Kế còn đang ra sức thị uy với Đường Phương Luân ra.

Khí lực Lưu thứ phi tuy nhẹ nhưng dù sao cũng là người lớn. Đường Phương Kế chỉ là tiểu hài tử, dĩ nhiên là mất đà đặt mông ngồi dưới đất. La sùng phi thấy nhi tử của mình bị đẩy nên đầu còn nhện được, chạy đến trước mặt Lưu thứ phi đâm mạnh vào vai, “Người. . . ác phụ này. Hôm nay bản Sùng phi không đánh chết người là không được.”

A —— Lưu thứ phi bị đau, hét lên.

Thật sự đánh nhau? Lần này thì tất cả mọi người ngồi không yên được nữa. Nếu động khẩu thì không sao nhưng động thủ lại là chuyện khác. Cẩn Nương trước hết đứng lên nói, “Còn không mau kéo hai chủ tử ra. Nhanh lên một chút, chẳng lẽ các người muốn chờ Vương gia và Vương phi tới các người mới hành sự?”

Hạ nhân còn đang sững sờ, vừa nghe thế liền muốn tiến lên kéo. Chẳng qua ánh mắt dừng ở chỗ Liễu mỹ nhân và Lý phu nhân. Trong lúc đó hai người họ cũng liếc nhau, dường như ở cái nhìn này đạt được ăn ý, “Mau kéo Sườn phi và Thứ phi ra, không thể làm lớn chuyện được.”

Có hai người này lên tiếng cho nên bọn hạ nhân không còn có cổ kị gì nữa. Mọi người đồng tâm hiệp lực can ngăn, Cẩn Nương muốn lên kiểm tra nhưng bị Ôn di nương gắt gao kéo lại, “Người nhiều chuyện làm gì, để cho các nàng đánh càng lợi hại càng tốt”.

Cẩn Nương giận quá hóa cười, “Ôn di nương, người cho là các nàng đánh nhau mà chúng ta cứ khoanh tay đứng nhìn thì một chút sự tình cũng không liên quan sao? Người cảm thấy theo tính tình của Vương gia và Vương phi sẽ xử trí như thế nào? Người không biết thì để ta nói cho người biết: chúng ta đang ngồi ở đây cũng đừng mong phải sạch trách nhiệm. Người muốn xem náo nhiệt thì cũng đừng lôi kéo ta.”

Cẩn Nương hất tay Ôn di nương ra, vội vàng chạy tới. Ôn di nương phần hận giậm chân, bắt đắc dĩ chỉ có thể theo Cẩn Nương tiến đến.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Hạ bộ

Tính cách La sườn phi buru hãn, công phu cũng dũng mãnh phi thường. Lưu thứ phi đầu óc có tốt thế nào nhưng đáng tiếc với sức lực thế này thì cũng như lấy trứng chọi đá, làm sao mà phản kháng được. Đáng về Lưu thứ phi quá đổi chật vật, tóc tai, dung mạo không ra hình dạng gì hết, ngay cả trang phục cũng nhăn thành một đoàn. Ban đầu trang phục vốn tỉ mỉ, kết quả thì tất cả đều tiện nghi cho người khác. Trái lại bộ dáng La sườn phi rất tốt, vô cùng tốt. Một sợi tóc cũng không thiếu, vẫn điểm lệ như trước. Nếu như gương mặt có chút ôn nhu, tính cách khiêm tốn một chút, vậy thì càng đẹp.

“Oa....” Lưu thứ phi mất hết thể diện, không còn mặt mũi nào gặp người khác, chỉ có thể ủy khuất gào khóc. Mà tiêu hài tử của nàng cũng há to miệng cùng với mẫu thân khóc lớn, “Oa oa... Mẫu thân...”

Đường Phương Kế không cam lòng tỏ ra yếu kém cũng khóc lớn một trận. Chỉ có đường Phương Dư xem như an tĩnh, được mẹ ôm, cách xa sự tình.

Nhìn lại La sườn phi đáng về thờ hỗn hãn, đánh Lưu thứ phi một trận như thế cũng làm nàng vui vẻ, chỉ cảm thấy con tức trong lòng giảm bớt. Nhất là nhìn thấy Lưu thứ phi khóc suốt suốt, càng làm cho nàng hận không thể xông lên đánh một trận nữa.

Cẩn Nương nhìn tình hình, nếu như Vương gia và Vương phi tới thấy một màn này, ai cũng đừng mong tránh khỏi chịu phạt. Cẩn Nương lại không muốn ra mặt, lo lắng bị người khác giận chó đánh mèo, chỉ có thể nhỏ giọng với Lý phu nhân và Liễu mỹ nhân, “Giờ cũng không còn sớm. Vương gia và Vương phi rất nhanh sẽ đến. Mọi người cứ vây quanh ở chỗ này cũng không có cách nào giải quyết sự tình.”

Lý phu nhân và Liễu mỹ nhân trong lòng đều khẽ động, quay đầu liếc nhìn Cẩn Nương. Không thể không nói Cẩn Nương nhắc nhở rất đúng, lúc này cũng không phải là lúc hành động theo cảm tính. Lý phu nhân ngồi xuống, bắt đầu nhỏ giọng khuyên bảo Lưu thứ phi, lúc này không phải thời gian khóc, trước hết phải đi rửa mặt, thay y phục khác mới là quan trọng.

Liễu mỹ nhân cũng buông bỏ bất mãn trong lòng, đi tới bên người La sườn phi nhỏ giọng nói: “Sườn phi, Vương gia và Vương phi sẽ đến. Nếu như thấy một màn này sợ là sẽ bắt lợi cho Sườn phi. Không bằng qua hôm nay rồi hãy nói tiếp.”

La sườn phi quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng, khiến cho người khác hết sức kinh sợ, nhìn chằm chằm Liễu mỹ nhân nói: “Hôm nay người đứng là có lòng tốt”.

Liễu mỹ nhân cúi đầu, có chút không được tự nhiên nhưng cũng không có nói thêm gì nữa. La sườn phi lại nhìn Cẩn Nương đang cách xa vài bước, từ nhỏ nàng đã tập võ nên nhạy cảm hơn người khác rất nhiều. Những lời Cẩn Nương nói với Lý phu nhân và Liễu mỹ nhân, nàng đều nghe được. Vẫn luôn cho Cẩn Nương là người nhất gan, sợ phiền phức. Không nghĩ tới đầu óc vẫn rất tốt, thời khắc mấu chốt cũng là biết nặng nhẹ.

Lưu thứ phi hiển nhiên biết phải trái, hiện tại ở đây khóc nháo tuyệt đối không giải quyết được vấn đề. Nàng cũng không muốn mất mặt trước mặt Vương gia, khiến Vương gia ghét bỏ nàng. Thế nhưng để nàng cứ rời đi như vậy, trong lòng nàng không cam nguyện.

Lý phu nhân trông đợi nhìn La sườn phi, mong muốn La sườn phi nói hai ba câu mềm mỏng. Bất kể như thế nào, La sườn phi đánh người là sự thật, nàng ta cũng nên bày tỏ một chút mới được.

La sườn phi hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ nàng mới không thêm cho nàng ta bậc thang. Dựa vào cái gì chứ?! Đáng đời nàng ta xui xẻo.

Liễu mỹ nhân kéo ống tay áo của La sườn phi, “Sườn phi, tha cho người được nên tha. Hôm nay không giống như mọi khi, tính tình Vương gia và Vương phi thì người cũng biết đó, Sườn phi không thể thu xếp hậu quả được đâu. Một lát còn có chuyện quan trọng phải làm, đừng vì một chút so đo mà làm

hồng đại sự.”

La sùon phi được Liễu mỹ nhân nhắc nhở, cũng tỉnh táo lại. Bị ả Lưu thị này làm chậm trễ, thiếu chút nữa đã quên chính sự. Thế nhưng để nàng nói nhỏ nhẹ với nàng ta, nàng đúng là không chịu nổi. Cuối cùng không có cách nào, chỉ có thể lạnh nhạt nói: “Lưu muội muội, người đừng khóc nữa. Hôm nay là ta quá xúc động, chờ qua ngày mai chúng ta từ từ nói chuyện. Người thấy thế nào?”

Lưu thứ phi tức giận đến nôn ra máu, La sùon phi cũng quá khi dễ người. Có điều nàng ta đã cho nàng bậc thang, nếu nàng không mượn cơ hội đi xuống, chỉ sợ càng khó xử. Lưu thứ phi lau nước mắt, lại ủy khuất nói, “La tỷ tỷ đúng là một người phóng khoáng nhưng quyền cước này cũng thật quá... Xem như hôm nay muội muội được may mắn mở mang tầm mắt trước oai phong của tỷ tỷ. Chẳng qua muội muội chỉ là nữ nhân yếu đuối, làm sao chống lại quyền cước như vậy. Mà thôi... La tỷ tỷ không hiểu chuyện, muội cũng không thể cùng La tỷ tỷ chất nhất. Điểm ấy muội vẫn hiểu mà.” Lý phu nhân dịu Lưu thứ phi đứng lên, nàng nói một hơi như thế, chỉ còn thiếu điều trực tiếp chỉ trích La sùon phi ý thế hiếp người, vô sỉ, không biết xấu hổ. Vậy mà lại động thủ với một nữ nhân yếu đuối, thật là làm cho người ta khinh thường.

La sùon phi tức giận đến sắc mặt tái xanh, muốn đáp lại vài câu. Chỉ có điều bị ánh mắt u oán của Lưu thứ phi kích động, trong lúc nhất thời không phản ứng kịp. Chờ đến khi phản ứng lại thì người ta đã đi rửa mặt, cũng không thể đuổi theo mắng chửi.

Trong lòng La sùon phi không thoải mái, ghen lại một bụng. Liễu mỹ nhân đứng cách nàng ta cho thật xa, để tránh bản thân bị hỏa thiêu. Cẩn Nương vẫn ngồi ở phía dưới, tất cả mọi người đều an tĩnh, dường như chuyện đã xảy ra trước đó căn bản không tồn tại. Ôn di nương cố tình muốn nói mấy câu với Cẩn Nương, chỉ là trong phòng quá mức yên lặng, ngược lại không tốt để lên tiếng.

Đại đường xảy ra chuyện lớn như vậy, làm chủ mẫu của Vương phủ, Tề vương phi tất nhiên biết trước tiên. Lúc này chợt nghe Phòng ma ma hỏi, “Vương phi, có cần nói một chút cho Vương gia hay không?”

“Nói cái gì? “Tề vương phi mỉm cười, dường như nghĩ đến chuyện gì cao hứng.

“Vương phi, lẽ nào việc này cứ cho qua như vậy? Thế thì tiện nghi cho hai người kia rồi”. Phòng ma ma không cam lòng.

Tề vương phi lại vui vẻ, “Không có gì tiện nghi cả. Nếu các nàng biết tốt xấu, thu xếp cho êm chuyện thì bọn phi cũng bỏ qua mọi chuyện. Về phần Vương gia... Phòng ma ma, người đi phân phó người của Hi Nhạc đường không được lăm mồm trước mặt Vương gia. Còn những người khác thì tùy ý bọn họ”.

Ý của Vương phi chính là không khống chế tin tức, chỉ cần không phải người của Hi Nhạc đường truyền đi là được. Phòng ma ma vừa nghĩ, cảm thấy chủ ý này hay vô cùng, “Vương phi nói phải. Cũng nên để Vương gia biết tình hình hai người họ là cái dạng gì, cả ngày vô cơ sinh sự. Nếu Vương phi phạt nặng thì bọn họ lại nói lung tung nhưng Vương phi không phạt các nàng, các nàng không biết tốt xấu, mắt mọc trên đỉnh đầu. Cứ dứt khoát để Vương gia ra mặt lần này, Vương phi nghỉ ngơi một chút, chờ xem kịch vui.”

Tề vương phi cười cười, không nói Phòng ma ma nói đúng, cũng chẳng nói Phòng ma ma nói sai, chỉ hỏi: “Chỗ Vương gia như thế nào? Thời gian không còn sớm, chúng ta cũng nên đi ra”.

“Vương phi nói đúng”.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Châm biếm

“Vương gia, Vương phi đến!”

Mọi người bên trong đại sảnh đều đứng lên, đi tới cửa chính nghênh đón. Ôn di nương đi bên cạnh Cẩn Nương, nhỏ giọng hỏi: “Người nói xem Vương phi có biết chuyện đã xảy ra ở đây hay không?”

Cẩn Nương không quay đầu lại, cũng không để ý tới Ôn di nương, chỉ giả vờ như không có nghe thấy. Trong lòng Ôn di nương không khỏi nghĩ thầm, có phẩm cấp đúng là bất đồng, hôm nay cũng không đem nàng để vào mắt. Thật đáng giận mà.

Vương gia và Vương phi cùng nhau vào đại sảnh, đi ở phía sau là hai hải tử, dĩ nhiên là con ruột của Tề vương phi. Đứa lớn là nam hài, khoảng bảy tuổi, cũng là thế tử của Vương phủ, Đường Phương Văn. Nữ hài cũng là trưởng nữ của Vương phủ, tức quận chúa Đường Phương Thiên, năm tuổi, rất là thông minh, khả ái. Đến nay Vương phủ cũng chỉ có hai tử của Tề vương phi mới có tước vị, hai tử của La sùon phi và Lưu thứ phi chỉ sợ phải chờ tới sau khi thành niên mới có cơ hội phong tước.

Cẩn Nương vào phủ lâu như vậy, đến nay là lần đầu tiên nhìn thấy hai tử của Tề vương phi. Thế tử Đường Phương Văn có chút trưởng thành hơn so với tuổi, vẻ mặt không chút thay đổi, nhất cử nhất động rất có quy củ. Chẳng qua là Cẩn Nương thấy không giống hai tử bảy tuổi chút nào, về phần quận chúa Đường Phương Thiên thì ánh mắt đặc biệt linh động, so với thế tử thông minh lanh lợi hơn rất nhiều.

Chờ sau khi Ngũ vương gia và Vương phi ngồi xuống, mọi người cùng tiến lên thỉnh an. Sau đó phải hướng thể tử và quận chúa thỉnh an, lúc La sùng phi và Lưu thứ phi thỉnh an hai hài tử chỉ cảm thấy vạn phần không muốn. Trong lòng tức muốn chết, nếu nhi tử của mình là thể tử thì tốt rồi nhưng mà chuyện này cũng chỉ có thể suy nghĩ một chút mà thôi.

“Đều đứng lên đi. Hôm nay là gia yến, không cần chú ý quy củ nhiều như vậy.” Vương phi mỉm cười, sau đó nhìn Ngũ vương gia, “Vương gia có muốn nói gì hay không?”

Ngũ vương gia gật đầu, không giận mà uy, “Đúng là gia yến thì không cần quá mức câu nệ. Chẳng qua Vương phủ tự có quy củ, nếu có người ý vào thân phận của mình hành sự lung tung, đừng trách bốn vương không cho các người thể diện.” Ánh mắt đảo qua La sùng phi Lưu thứ phi, ngoài ra cũng không nhìn đến tất cả mọi người.

Hiển nhiên là chuyện xảy ra trước đó Ngũ vương gia đã biết và tất nhiên Vương phi cũng phải biết. Trong lòng Cẩn Nương không yên, nàng vừa cảm giác được ánh mắt của Ngũ vương gia dừng lại trên người nàng rõ ràng, làm cho nàng rất khẩn trương.

Ngũ vương gia hơi híp mắt, nhìn Tề vương phi. Trong lòng Tề vương phi có chút bất an, cười nói: “Vương gia nhìn thiếp như vậy, chẳng biết có chuyện gì?”

“Những chuyện còn lại Vương phi xem rồi lo liệu đi.” Về mặt Ngũ vương gia tuy là không để tâm lắm nhưng lo lắng trong lòng Tề vương phi càng phát ra lợi hại. Nàng hơi cúi đầu suy nghĩ, cũng đã rõ ràng tại sao Ngũ vương gia nói như vậy. Phu thê nhiều năm, có mấy lời không cần phải nói nhưng hai bên đều hiểu rõ. Ngũ vương gia đang trách nàng phóng túng hạ nhân quá đáng đây mà, Một Sùng phi, một thứ đánh nhau như thế, vậy mà lại để bọn hạ nhân truyền miệng khắp phủ.

Tề vương phi cũng hiểu ngọn nguồn, ngẩng đầu lên nói với mọi người: “Hôm nay là gia yến ta cũng không nói nhiều, các người đều là người biết quy củ. Chuyện trước kia ta cũng không đề cập nữa, về sau nếu người nào vi phạm quy củ, hồ ngôn loạn ngữ, thậm chí động thủ. Vậy chúng ta liền chiếu theo quy củ mà làm. Các người có nghe rõ không?”

“Đã rõ, Vương phi!”

Quả nhiên là không gạt được, Cẩn Nương âm thầm thấp thỏm. Cũng may Vương gia và Vương phi không có truy cứu, chỉ điểm này đã đủ cho mọi người an tâm hơn nhiều.

“Được rồi, tất cả mọi người cứ vui vẻ một chút, mau mở yến!”

Mọi người theo Vương gia Vương phi dời bước đến nội viện. Bên trong đã sớm thu dọn xong, bọn hạ nhân nghe được mệnh lệnh. Trong nháy mắt, tất cả đều bưng món ăn lên, tất cả vây quanh một cái bàn tròn, ngồi yên lặng.

Vương gia và Vương phi tất nhiên là ngồi ở vị trí đầu. Bên Vương phi là La sùng phi, tiếp theo là Lưu thứ phi và mọi người lần lượt theo phẩm cấp ngồi đúng vị trí. Về phần hai hài tử thì ngồi cạnh Vương gia, lớn một chút có thể tự lo liệu. Còn hai hài tử quá nhỏ đều do các ma ma hầu hạ.

Vốn Cẩn Nương cho rằng gia yến như vậy thì di nương không có tư cách lên bàn ăn, không nghĩ rằng Vương phi rất là độ lượng, trung cầu ý kiến Vương gia liền đề tất cả các vị di nương ngồi xuống. Tất nhiên là ngồi ở phía dưới, Nhìn bộ dáng thận trọng kia, Cẩn Nương không hoài nghi chút nào đây là lần đầu tiên các nàng được phép ngồi bàn. Trái lại biểu hiện Ôn di nương rất nhún nhường, không giống như lần đầu tiên lên bàn ăn.

Cẩn Nương rất là hiếu kỳ, Tề vương phi quản Vương phủ rất nghiêm, cũng rất có quy tắc. Thế nhưng vì sao lại cho phép di nương lên bàn? Ở nhà người bình thường cũng sẽ không có chuyện này.

Nhìn biểu tình La sùng phi và Lưu thứ phi thì biết, đối với Lâm di nương và Tiết di nương được lên bàn, hai người đều cảm thấy khó chịu. Nếu không có kỵ trước mặt Vương gia, thiếu chút nữa La sùng phi đã vút đũa.

Ánh mắt Vương gia lạnh lùng, đối với mọi người trên bàn chưa từng để ở trong lòng. Tề vương phi mắt liếc La sùng phi, trong ánh mắt hàm ý cảnh cáo. Nhắc nhở nàng an phận chút chớ để xảy ra chuyện, bằng không đừng trách nàng.

Lưu thứ phi thấy La sùng phi kinh ngạc nhìn Tề vương phi, lại cao hứng. Chỉ thấy Tề vương phi quay sang Vương gia cười nói, “Vương gia, gia yến hôm nay khó có khi mọi người đầy đủ. Chẳng qua rượu này Vương gia cần phải uống. Đây là mỹ tửu thiếp cho trù phòng chuẩn bị, trước tiên thiếp kính Vương gia một chén!”

Rốt cục Ngũ vương gia lộ ra nụ cười, “Vương phi vất vả rồi. Vương phi ngày đêm lo liệu phủ đệ lớn như vậy nên bốn vương kính Vương phi một chén mới phải.”

Tề vương phi ngượng ngùng nói: “Trong lòng Vương gia nhớ đến thiếp, thiếp đã rất thỏa mãn. Vương gia, chúng ta là phu thê cũng không cần quá mức khách khí. Chúng ta cạn hết chén này có được không?”

“Tốt!”

Vương phi thấy Vương gia uống cạn, lúc này mới bưng ly rượu lên uống. Có Vương phi và Vương gia mở đầu, cho nên mọi người liền bắt đầu mời rượu nhau. Vừa kính Vương phi, cũng kính Vương gia. Trên bàn bầu không khí cũng sôi nổi hơn, Cẩn Nương cũng theo mọi người cùng nhau náo nhiệt mời rượu.

Chương 46: Mời rượu

Cần Nương bụng ly rượu, linh hoạt đi tới bên người Ngũ vương gia khẽ nói, "Vương gia, thiếp xin kính Vương gia một chén, mong Vương gia nhận cho."

Bầu không khí vẫn đang náo nhiệt, thế nhưng đối với chuyện Cần Nương mời rượu Ngũ vương gia vẫn là hấp dẫn ánh mắt của mọi người hơn. Ai bảo Cần Nương là người mới, Vương gia lại đang ham mới nói cũ. Chỉ thấy La sùng phi xem thường hừ lạnh. Hôm nay tính ra nàng là người đẹp nhất thế nhưng ánh mắt Ngũ vương gia cũng không lưu lại trên người nàng, điều này làm cho La sùng phi phiền muộn, còn có không cam lòng.

Lưu thứ phi hơi hé mắt, có thể Cần Nương cũng không vô hại như vậy. Chẳng lẽ cần phải đánh giá nàng ta lại hay sao? Lưu thứ phi còn đang do dự.

Chỉ có Tề vương phi khỏe miệng mỉm cười nhìn Ngũ vương gia, lại quét mắt trên người của Cần Nương, "Vương gia, một mảnh tâm ý của Lục tài tử. Vương gia cũng không thể làm nàng mất mặt được."

Cần Nương rất khẩn trương, nàng vẫn cúi đầu bụng ly rượu. Trước thì nàng còn tự tin tràn đầy nhưng giờ khắc này nàng lại không xác định, việc nàng vội tới mời rượu Ngũ vương gia có đúng đắn hay không. Thế nhưng lúc này đã đắm lao thì phải theo lao, phải kiên trì. Nghe được Vương phi vì nàng nói, nàng cảm kích hướng Vương phi nhìn lại. Chỉ thấy Vương phi đối với nàng gật đầu, ý bảo nàng an tâm một chút chớ nóng vội.

Ngũ vương gia cân nhắc nhìn Cần Nương, cả người nàng cứng ngắc. Rốt cục Ngũ vương gia vươn tay tiếp nhận ly rượu của nàng. Thái giám Cố Trung liền lấy ly đầy rượu khác đưa cho Cần Nương, ý bảo nàng cùng Ngũ vương gia uống. Cần Nương có chút choáng váng, trước đó đã uống mấy ly, có chút chịu không nổi. Chỉ là lúc này, bất kể như thế nào cũng phải uống.

Cần Nương xấu hổ nhìn Ngũ vương gia, "Vương gia, thiếp xin cạn trước." Dứt lời, một hơi uống cạn. Trong miệng nóng hừng hực, khó chịu đến nổi sắc mặt đều đỏ lên.

Ngũ vương gia lại thật cao hứng, nắm lấy tay Cần Nương, "Tốt." Sau đó cũng uống cạn ly rượu.

"Đa tạ vương gia." Cần Nương thở ra một hơi, cuối cùng cũng thuận lợi hoàn thành mục tiêu, kế tiếp chính là mời rượu Vương phi.

Mọi người thấy Vương gia dứt khoát uống ngay rượu của Cần Nương mời, chợt cảm thấy không có gì vui nên cũng không tập trung nhìn nàng nữa. Cần Nương tiếp tục bụng ly rượu tới trước mặt Tề vương phi, "Thiếp kính Vương phi một chén, xin Vương phi nhận cho."

Tề vương phi rất là thẳng thắn, "Được, ly rượu này ta sẽ uống. Cũng xem như đây là tâm ý của muội muội." Tề vương phi dứt khoát uống, Cần Nương cũng cùng uống cạn. Nàng định lui ra nhưng lại nghe được Tề vương phi nói bỗng lên tiếng. Cần Nương không thể làm gì khác hơn là đứng nghe.

"Trong khoảng thời gian này, muội khá hiểu quy củ, cũng là người biết phải trái. Sau này cứ làm cho tốt, không nên cô phụ tấm lòng của Vương gia và bản phi." Trên mặt Tề vương phi lộ ra vẻ mặt khích lệ, dường như rất xem trọng Cần Nương.

Trong lòng Cần Nương kích động, chẳng lẽ nàng đã thông qua khảo nghiệm của Vương phi? Vương phi sẽ làm chỗ dựa cho nàng sao? Cần Nương đề xuống kích động trong lòng, đỏ mặt nói: "Vương phi khen sai rồi. Giáo huấn của Vương phi thiếp sẽ ghi nhớ trong lòng, không để cho Vương phi thất vọng."

"Vậy là tốt rồi. Đi xuống đi."

Cần Nương cảm thấy bước chân như đi trên mây, nếu không có Lệ Chi đỡ lấy thì nàng đã ngã xuống. Chẳng qua không sao hết, có được khẳng định của Vương phi, có thể làm cho Vương phi tiếp nhận nàng, Cần Nương cảm thấy rất đáng giá. Sau này nàng cũng có chỗ dựa vững chắc, người khác khi dễ nàng cũng phải cân nhắc một chút.

Cần Nương vui vẻ trở về vị trí ngồi, Ôn di nương lập tức sắp lại gần, "Lục tài tử, người cao hứng như thế, có phải Vương phi đã nói gì với người? Người nói với ta một chút a."

Do uống rượu nên hai má của Cần Nương hồng hồng, nàng lắc đầu nói: "Không có." Tiếp theo hí mắt, dường như muốn trêu Ôn di nương một chút, "Ta không nói cho người."

Sắc mặt Ôn di nương khó coi, trong mũi hừ một tiếng, "Có gì đặc biệt hơn người. Ta không thèm đâu."

Liễu Mỹ nhân nghe được động tĩnh, thâm ý nhìn Cần Nương, "Chúc mừng Lục tài tử."

"Ta không hiểu ý tứ của Liễu Mỹ nhân" Đầu óc Cần Nương nhất thời trở nên trống rỗng, bắt đầu giả bộ ngơ ngẩn.

Liễu Mỹ nhân không có nhiều lời, "Tóm lại, sau này Lục tài tử có cuộc sống tốt đẹp, dù sao chẳng nữa cũng chúc mừng người một tiếng mới phải." Bụng

ly rượu lên giống như là muốn mời rượu.

Cần Nương chớp mắt một cái, tối nay Liễu mỹ nhân còn không uống qua một ngụm rượu nào. Nàng cho rằng tửu lượng của Liễu mỹ nhân yếu kém nên mới không uống. Nhưng khi nhìn dáng vẻ nàng cầm ly rượu lại không giống như không biết uống. Cần Nương do dự, bung lên ly rượu trước mặt, muốn khách khí với Liễu mỹ nhân hai câu nhưng không nghĩ tới đột nhiên Lý phu nhân ngã vào người Liễu mỹ nhân. Rượu trong tay Liễu mỹ nhân đều đổ hết trên y phục.

Nửa người Lý phu nhân đè ở trên người Liễu mỹ nhân, còn Liễu mỹ nhân lại đè trên người Cần Nương. Liễu mỹ nhân a một tiếng, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ trắng bệch. Ôm bụng, kêu lên, "Ta đau.... A.....đau quá...."

"Làm sao vậy?" Trong lòng Cần Nương bất an, hình như có chuyện nữa rồi. Thế nhưng Liễu mỹ nhân nằm ở trên người nàng, nàng lại không thể đem người ta ném qua một bên.

"Ai nha, Liễu muội muội, chuyện gì xảy ra? Người làm gì thế? Hại ta thiếu chút nữa té trên mặt đất rồi." Lý phu nhân không nói hai lời, trực tiếp ác nhân cáo trạng trước.

Cần Nương không xác định Lý phu nhân nói thật hay giả, chỉ có thể nhìn Liễu mỹ nhân thống khổ đến mức mồ hôi đều đổ xuống. Cần Nương lại cầu cứu nhìn La sùng phi.

La sùng phi không nói hai lời, đứng lên đi tới bên người Liễu mỹ nhân, kéo Lý phu nhân ra, trực tiếp ném đi, ánh mắt hung ác, "Nếu như Liễu muội muội có chuyện gì, ta sẽ tìm người tính sổ." Tiếp theo lại trừng mắt nhìn Cần Nương, "Lục tài tử, người cũng chạy không thoát đâu."

Cần Nương ngạc nhiên, đến tận cùng là chuyện gì xảy ra? Ai có thể nói một chút cho nàng không, sao mà nàng có chút hồ đồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Bị hàm oan

Liễu mỹ nhân mang thai hơn một tháng! Vốn là trên gia yến hôm nay định tuyên bố tin tức này nhưng lại bị Lý phu nhân và Cần Nương hại động thai khí, rất may là Liễu mỹ nhân tuổi còn trẻ thân thể tốt, lại thêm thái y đến đúng lúc nên hải tử cuối cùng cũng giữ được. Thế nhưng phải nằm trên giường một thời gian, không được vất vả.

Ban đầu Cần Nương thấy mờ mịt nhưng trong nháy mắt tỉnh táo lại. Đây rõ ràng là một âm mưu, âm mưu này chắc là hướng về phía Lý phu nhân thế nhưng tiện thể đem nàng dính vào. Có lẽ Liễu mỹ nhân không có ý tính toán với nàng nhưng mà cơ hội tốt như vậy, với tính tình La sùng phi làm sao có thể bỏ qua cho nàng được.

Cần Nương hốt hoảng, phản ứng đầu tiên chính là muốn thanh minh cho mình, thế nhưng chống lại ánh mắt lạnh như băng của Ngũ vương gia, tất cả đều nói không nên lời. Nàng biết lúc này nếu như có biện giải thế nào thì ở trong mắt Vương gia càng làm cho hấn chán ghét hơn. Thế nhưng không nói gì sẽ phải gánh chịu tội danh mưu hại hải tử trong bụng của Liễu mỹ nhân, bất kể như thế nào Cần Nương đều không cam lòng.

Dựa vào Ngũ vương gia thì không được rồi, Cần Nương chỉ có thể tìm sự giúp đỡ bên phía Vương phi. Thế nhưng Tề vương phi lại làm như không biết gì hết, chỉ vội vàng an ủi Liễu mỹ nhân, vừa trấn an La sùng phi đang nóng nảy tới độ, còn phải thường xuyên quan tâm phản ứng của Ngũ vương gia.

Lý phu nhân còn có nơi mà dựa vào, Lưu thứ phi đang biện bạch cho nàng ta thoát tội, còn Cần Nương chỉ có thể một thân một mình đứng ở trong góc, sắc mặt tái nhợt, bất lực.

Lệ Chi hoảng sợ vô cùng, "Tiểu thư, chúng ta không thể đứng đây mãi như vậy. Người phải nghĩ biện pháp hóa giải việc này mới được."

Lập Xuân do dự, "Tài tử, chuyện này..."

"Chuyện của Liễu mỹ nhân không liên quan đến ta, ta là người bị hại." Ánh mắt Cần Nương đặc biệt nghiêm trọng, Lập Xuân sợ đến không dám nói thêm lời nào nữa.

Lệ Chi nói rất đúng, hiện tại không phải là lúc tỏ ra yếu đuối như vậy nên Cần Nương lấy hết dũng khí đi tới bên người Tề vương phi. Tề vương phi thấy Cần Nương đến, liền bắt nắn cau mày. Đang muốn mở miệng đuổi Cần Nương, lại không nghĩ rằng Cần Nương lại dứt khoát quỳ gối trước mặt nàng.

Toàn thân Cần Nương chỉ cảm thấy giá lạnh, chuyện của Liễu mỹ nhân cho dù có trăm cái miệng nàng cũng nói không rõ. Mặc kệ việc này có quan hệ với nàng hay không, chỉ cần bọn họ nhận định nàng có liên quan thì nàng không thể nào thoát khỏi. Cần Nương đương nhiên không cam lòng khoan tay chịu tội, không ai cứu nàng thì nàng đành tự cứu mình.

Tề vương phi cho là Cần Nương quỳ xuống cầu tình, trong lòng cảm thấy chán ghét nói: "Đứng lên đi, chuyện của người sẽ tính sau."

Cần Nương làm sao có thể đứng lên, nàng chỉ biết dập đầu, "Vương phi, là muội muội có lỗi. Thỉnh Vương phi trách phạt."

Tề vương phi giật mình không thể tin. Ngay cả Ngũ vương gia nghe nói thế cũng không nhận được quay đầu lại liếc nhìn nàng. Tuy rằng ánh mắt lạnh lùng như cũ nhưng lại có chút dò xét.

Sau khi Cần Nương dập đầu xong liền cúi đầu, từ tốn nói: "Vương phi, Liễu mỹ nhân có thai đúng là chuyện quan trọng. Tại muội hồ đồ, không chiều cố tốt Liễu mỹ nhân. Tình huống lúc đó khẩn cấp, nếu như muội có thể đỡ lấy nàng trước khi ngã xuống. Nói không chừng Liễu mỹ nhân sẽ không có việc gì."

Những lời này vô cùng khéo léo, vừa khiến người ta thấy nàng thành tâm lại nói rõ nàng sai ở chỗ không có đỡ Liễu mỹ nhân kịp lúc, chứ không phải là mưu hại người ta. Dĩ nhiên nàng tuyệt đối không thể nhận tội danh mưu hại Liễu mỹ nhân được.

Tề vương phi không có trả lời Cần Nương, ngược lại nhìn Ngũ vương gia. Chỉ thấy thần sắc Ngũ vương gia không rõ lắm nhưng tựa hồ đối với mọi chuyện xảy ra trước mắt không có hứng thú. Tề vương phi lấy lại bình tĩnh, nhìn chằm chằm Cần Nương quỳ trên mặt đất, "Ngươi nói thật dễ nghe. Hôm nay Liễu mỹ nhân vẫn còn đang nằm ở bên trong. Ngươi chỉ một câu nhận sai, chẳng lẽ muốn đem việc này cho qua sao?"

"Vương phi minh giám, muội muội chưa từng nghĩ như vậy. Liễu mỹ nhân là thai phụ, đáng lẽ muội nên chiều cố nàng. Chẳng qua hôm nay là gia yến nên nhịn không được có uống chút rượu, đến khi sự tình phát sinh thì hết thấy không kịp. Muội cũng không muốn, thỉnh Vương phi trách phạt, như vậy muội mới có thể an lòng được." Cần Nương ủy khuất vô cùng, nàng không nghĩ tới có một ngày sẽ gặp phải loại chuyện này. Có miệng nhưng lại khó giải bày, thật sự là nghẹn khuất mà.

Tề vương phi thảm thán một tiếng "Ngươi cũng coi như có lòng. Đứng lên trước đi! Chờ xem tình huống Liễu mỹ nhân như thế nào, rồi hãy nói đến chuyện này."

"Đa tạ Vương phi."

"Ta không chấp thuận." Về mặt La sùng phi tức giận, ánh mắt hung ác. Trong tay vẫn đang nắm lấy Lý phu nhân. Lưu thứ phi thì kêu to ở phía sau nhưng nàng dứt khoát đem Lý phu nhân vứt trên mặt đất, "Hai người này đều là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, xin Vương phi hãy xử lý công bằng. Nếu không thì ta không phục."

"Ngươi... Ta có từng nói qua sẽ bao che người nào sao?" Tề vương phi tức giận gần chết nhìn Ngũ vương gia.

Về mặt Ngũ vương gia lạnh lẽo, "Đều cảm miệng hết cho ta!"

Tất cả mọi người không ai dám lên tiếng nữa, Ngũ vương gia quay sang cùng thái y nói chuyện xong liền để Cố Trung tiến thái y đi ra ngoài. Sau đó cho người đem Liễu mỹ nhân đưa về viện của mình, mới để ý tới bên này.

Lưu thứ phi thấy sắc mặt Ngũ vương gia khó coi, vội vàng giúp đỡ Lý phu nhân biện bạch, "Vương gia, việc này chính là ngoài ý muốn. Thiếp đã hỏi Lý thị, bởi vì nàng cũng uống nhiều, lại không biết bị người nào xô ngã ghề nên lúc này mới không cẩn thận ngã trên người Liễu mỹ nhân. Hơn nữa trước đó tất cả mọi người cũng không biết Liễu mỹ nhân có thai. Nếu là biết, có cho mười lá gan, nàng cũng không dám hại Liễu mỹ nhân và hài tử trong bụng đâu".

Cả người Cần Nương rét run, nàng rất lo lắng cuối cùng mọi người sẽ thỏa hiệp đem tội danh đổ vào trên người nàng. Nếu vậy nàng thật sự có còn đường sống hay không?. Cần Nương trở mắt nhìn Tề vương phi, trong khi Tề vương phi lại trốn tránh ánh mắt của nàng. Cần Nương thất vọng, lẽ nào nàng sẽ trở thành ma chết thay hay sao?!

Lưu thứ phi lau nước mắt còn Lý phu nhân đang nhỏ giọng khóc lóc. Lưu thứ phi đã làm thì làm cho trót, thẳng thắn chỉ vào Cần Nương nói: "Vương gia, nếu như thật muốn tìm ra hung thủ thì đó cũng chỉ là Lục tài tử. Nàng ta và Liễu mỹ nhân đi gần nhau, khẳng định đã sớm biết Liễu mỹ nhân mang thai. Nói không chừng nàng ta thâm hận trong lòng, vì vậy thừa cơ hội này gây ra chuyện ngoài ý muốn. Thỉnh Vương gia minh giám."

Khoé miệng Cần Nương run rẩy, Lưu thứ phi quá vô sỉ, nàng ta như thế nào có thể nói những lời như vậy.

La sùng phi cười nhạt, "Lưu thứ phi, ngươi đừng tưởng rằng liên lụy đến Lục tài tử thì có thể giúp Lý phu nhân thoát tội. Ta cho ngươi biết, Lý phu nhân và Lục tài tử, cả hai người này đều chạy không thoát được. Vương gia, vương phủ cũng đã mấy năm không có ai có hài tử. Hôm nay, Liễu mỹ nhân thật vất vả có thai, lại bị hai nữ nhân ác độc này làm hại, thiếu chút nữa thì... Thỉnh Vương gia làm chủ, cho mọi người một công đạo."

"Công đạo?". Ánh mắt Ngũ vương gia lạnh lẽo nhìn chằm chằm La sùng phi.

Trong lòng La sùng phi hoảng sợ thế nhưng vẫn cố chống đỡ như cũ, nói "Thỉnh Vương gia dựa theo quy củ trừng phạt nghiêm khắc hai người họ để răn đe."

Bạn đang đọc truyện *Thử Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Tứ hôn

“Quy Tứ tiểu Vương, ngươi cho là trẫm sợ ngươi sao!” Hoàng đế khoát tay áo, để bọn Vu đại nhân đứng ở một bên, ánh mắt của hắn sáng như đuốc, lạnh lùng nhìn chằm chằm Già vương tử kia, đó là một loại uy nghi đế vương, một vẻ mặt khiến người ta nhìn không nhìn được mà sùng bái.

“Có lẽ, ngươi vốn không cần sợ, nhưng hiện tại ngươi phải thừa nhận, ngươi bại!” Na Già vương tử cười khê, mặc dù đối với Hoàng đế nói chuyện, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm Nạp Lan Tĩnh, nữ nhân trong mắt hắn, chẳng qua là vật phẩm phụ thuộc vào nam nhân, hiện tại, hắn như trước sẽ nói với Nạp Lan Tĩnh một câu, nữ nhân khó thành đại sự.

Nạp Lan Tĩnh cười nhưng không nói, nếu dựa vào việc hắn ám sát Kiếm Hồn, có lẽ Hoàng đế còn không có thống hận như vậy, nhưng, hôm nay, hắn mua được người Dương Quốc công, ý đồ mưu phản, tội này căn bản không có khả năng tha thứ.

Na Già vương tử kia nhàn nhã ngồi ở một bên, nhìn đáng về Hoàng đế bên kia như gặp đại địch, hắn không khỏi cười ha ha, “Kỳ thật các ngươi vẫn không thể chết được, bốn vương có ngàn loại biện pháp có thể khiến các ngươi sống không bằng chết!” Na Già vương tử thanh âm mang theo một cổ lười biếng, mắt hơi cúi, “Đã có nhiều đại nhân đều ủng hộ Tứ hoàng tử như vậy, bốn vương cảm thấy đề nghị đề Tứ hoàng tử đăng cơ, quả thật không tồi, các ngươi đều đã phong cung (cửa cung đóng chặt), hôm nay cho dù các ngươi đều chết ở chỗ này, sợ các ngươi cái gọi là quan lớn (đại thần) cũng sẽ không biết được.”

Na Già vương tử vẻ mặt thực nhân nhả, thị vệ trong cung tuy rằng đều sử dụng kiếm chỉ vào hắn, nhưng chung quy không có người nào can đảm dám xông lên, dù sao trong hoàng cung nơi nơi đều là người Dương Quốc Công, mọi người nhìn xem ta ta xem ngươi, cũng không biết nên làm cái gì bây giờ mới tốt!

Nạp Lan Tĩnh nhíu mày, nhìn thần sắc Na Già vương tử, tựa hồ một chút cũng không lo lắng cho mình còn có lưu lại hậu chiêu, người hoàng tộc chính mình đều có ám vệ, hơn nữa người người đều có võ công cao cường, Na Già vương tử không có khả năng không e ngại, giải thích duy nhất, đêm qua tiến cung căn bản không phải cái gì thích khách! Đây trong hoàng cung tất nhiên có nội ứng của hắn, bằng không dựa vào một cái Quy Tứ quốc vương tử, làm sao có thể có thể lực ở trong cung Đại Đông qua lại tự nhiên, mật thám giấu ở chỗ tối mới là Na Già chân chính có thể đắc ý đi, hơn nữa hoàng cung đã phong cung, người Dương Quốc công vây quanh hoàng cung, hiện tại đừng nói các đại thần bên ngoài không biết tình hình bên trong, đó là ngay cả hoàng tử trong cung cũng sợ không biết được tình huống Đường Tâm điện, hơn nữa Hoàng hậu phong cung, đại khái không phải bí mật gì, nhưng nếu người khác cảm thấy Hoàng hậu sắp tâm làm phản, nhưng đăng cơ cũng là Tứ hoàng tử, nếu cẩn thận xem tình huống trước mặt, Na Già vương tử tựa hồ kể cao hơn một bậc.

Hai phe giằng co, ai cũng không nói gì, có lẽ bọn họ cũng không phát giác chuyện không đúng, Hoàng đế này vì sao ngay cả ám vệ bảo vệ đều không có, dần dần, trên mặt mọi người có chút hoảng loạn, mà Na Già càng phát ra trầm ổn (bình tĩnh), đó là một hồi tâm lý chiến, Na Già chính là muốn bức mọi người trở nên nóng vội, dù sao hắn căn bản không có khả năng đem toàn bộ những người này giết, nếu chết hết, tính toán để Tứ hoàng tử đăng cơ, người khác cũng sẽ không phục, Na Già vương tử không có thể lực, hắn cao ở chỗ biết lợi dụng người, hắn muốn để người Đại Đông đấu nhau, có lẽ hắn căn bản không cần thắng thua, hắn muốn bắt quả là Đại Đông loạn trong gác ngoài, biên quan chiến sự liên tục, trong triều lại nổi lên đại chiến, Quy Tứ quốc hắn sợ muốn làm ngư ông đắc lợi.

“Ai, thời gian dài như vậy, bốn vương tử cũng mệt mỏi, trước đem Dương Quốc công khai đao!” Na Già kia duỗi lưng một cái, đây rốt cuộc là muốn chảy ít máu, hắn trào phúng nhìn mắt Hoàng đế, không thể không nói, ở phương diện thống trị quốc gia hắn rất lợi hại, hôm nay không có chính mình, mặc dù người Dương Quốc công phong cung, người phía dưới hắn cũng không dám tạo phản, đó là một loại quyền lợi chế hành.

“Ngươi dám!” Hoàng hậu quá sợ hãi, môi tức giận phát run, “Nếu ngươi dám đã thương Dương Quốc công nửa phần, Đại Đông ta lập tức phái binh đem Quy Tứ quốc nhỏ nhỏ, từ nay về sau xóa tên!” Hoàng hậu liếc mắt nhìn Hoàng đế bất động thanh sắc, trong lòng sôi ruột vô cùng, cũng không hiểu được Phong nhi hiện tại ở đâu, hắn nếu biết biến cố trong Đường Tâm điện, sợ nhất định sẽ tiến đến đi.

“Hừ!” Na Già kia cười lạnh một tiếng, thị vệ theo bên cạnh trước mặt bỗng rút ra một thanh kiếm, mắt thấy hướng ngực Dương Quốc Công, mọi người trong lòng dâng cao, ba một tiếng, chỉ nghe thấy một trận binh khí va chạm, mọi người còn chưa kịp phản ứng, tức thì một bóng dáng màu trắng lao tới, cùng Na Già dây dưa một chỗ, thị vệ trước mặt hắn tưởng cứu hắn, lại bị người xông tới đánh nhau cùng một chỗ, trong lúc nhất thời, Đường Tâm điện một mảnh hỗn loạn, căn bản xem không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể nghe thấy tiếng binh khí va chạm vào nhau, ngẫu nhiên có thể nhìn thấy, tựa hồ cánh tay bị chặt đứt gì đó, Ngô quý nhân sắc mặt trắng bệch, chắc là chưa từng gặp trường hợp máu chảy bao giờ.

Thật lâu sau, rốt cuộc yên tĩnh trở lại, hắc y nhân toàn bộ bỏ mình, bao gồm tên phó tướng phản bội, cũng tự sát, chỉ có Na Già một người, y phục trên người đều rách rất nhiều, tóc cũng lộn xộn xơ xuống.

“Vi thần cứu giá chậm trễ, xin Hoàng thượng thứ tội!” Một nam tử mặc khôi giáp, (giáp sắt) dẫn mọi người quỳ trên mặt đất, khi Nạp Lan Tĩnh nhìn đến một đầu bạc kia, hai mắt không tự giác ươn ướt, tiếng ca ca đặt ở yết hầu, nhưng ngược lại thủy chung hồ lênh không được nửa câu.

“Vi thần vô năng, để cho Hoàng thượng sợ hãi!” Dương Quốc Công được cứu, thân mình run run, cùng Nạp Lan Tĩnh cùng nhau quỳ gối, cúi đầu.

“Cha!” Hoàng hậu chung quy gọi một câu, thân mình tiến lên trước từng bước, nhưng nghĩ nghĩ, chung quy thu trở về, nàng tuy rằng quý vì Hoàng hậu, có một số việc không thể làm, người trước mặt không chỉ có là phụ thân của nàng, mà là một thần tử của Hoàng đế, là thần tử của Hoàng hậu.

“Vi thần không sao, làm phiền nương nương quan tâm!” Mặt Dương Quốc Công run lên, quỳ cù dập đầu một cái trên mặt đất, Nạp Lan Tĩnh xem Dương Quốc Công cũng là một người hiểu lễ.

“Đây là có chuyện gì?” Hoàng đế cau mày, Nạp Lan Tĩnh không phải đang ở biên quan cùng Cung tướng quân bình loạn biên quan sao, hắn giờ phút này

sao lại xuất hiện ở hoàng cung?

“Bẩm Hoàng thượng, biên quan mấy năm liên tục hạn hán, năm trước lại gặp tuyết lớn phong kín thành, dân chúng không sinh sống được, Cung tướng quân mặc dù bình định chiến loạn, đem quân địch đuổi ra khỏi biên quan, nhưng quân địch như trước như hổ rình mồi, trùng hợp Dương Quốc Công theo biên quan truyền tin, nói Quy Tư tiểu vương lòng dạ ác độc, Cung tướng quân lập tức cho vi thần mang theo lương thảo cùng quân, chạy nhanh hồi kinh!” Nạp Lan Hiên ngẩng đầu lên, đem sự tình nhất nhất nói tới, ánh mắt không khỏi nhìn đến Nạp Lan Tĩnh, chẳng biết tại sao, thấy Nạp Lan Tĩnh luôn có thể nhớ tới nàng ấy.

Hoàng đế nhủ mảy, trong lòng tựa hồ dĩ nhiên hiểu được, đây bất quá mọi người diễn một vở tuồng, một tuồng kịch thôi, thực sự không phải người Đại Dong vô năng, hơn nữa đem sự tình nói lớn, khiến Na Già không thể không hoạch tội.

“Người tới, truyền ý chỉ của trẫm, Na Già lòng muốn dạ thú (dã tâm), tội nên chết muôn lần, truyền lệnh người chém tay chân, trẫm đặc niệm Quy Tư cùng Đại Dong nhiều năm giao bang, sai người đem áp giải Quy Tư vương tử quay về Quy Tư, hi vọng Quy Tư vương có thể cho trẫm một cái công đạo! Na già ngươi còn gì để nói?” Hoàng đế chìm mặt, nếu sự tình nháo thành mức này, chính mình cũng không khỏi phạt nặng Na Già, nhưng Na Già vương tử này rốt cuộc không phải người Đại Dong, Hoàng đế tự nhiên không thể lấy tánh mạng của hắn, mặc dù chết cũng phải chết ở trong tay Quy Tư vương.

“Người thắng làm vua người thua làm giặc! Bỏn vương không lời nào để nói!” Na Già vương tử trong mắt không có một tia bối rối, lạnh lùng nhìn mọi người, mặc dù hắn hiện tại chật vật, ngao khí trên người nhưng không có giảm đi nửa phần.

“Này mình tu sạn đạo (sáng rõ) quả thực lợi hại, Nạp Lan Tĩnh nếu ngươi là nam tử, thiên hạ Đại Dong, tất cả là vật trong tay ngươi, bỏn vương bội phục bội phục vô cùng!” Na Già vương tử đến lúc này, trong mắt tựa hồ cũng mang theo mỉm cười, mặc dù bị người kéo ra ngoài, thân sắc trên mặt lại như trước không có đổi.

Nạp Lan Tĩnh nhưng cũng rất bội phục hắn, nếu không phải kiếp trước mình biết được thuật thủy ấn giấy hiện tại căn bản không người Đại Dong nào biết, có lẽ chính mình cũng sẽ không biết âm mưu Ngô quý nhân cùng hắn, mà Na Già này gặp nguy không loạn khí thế, lại không người bằng, mặc dù mưu kế hắn bị người nhìn thấu, cũng không quên tạo cho mình nhiều địch nhân, hắn rốt cuộc là cố tình, chỉ có thể trách hắn sinh không gặp thời! Chẳng qua cũng chỉ có hắn dám can đảm, dám hăm hại người Cung gia, nhưng không thể không nói, hắn làm vô cùng hoàn mỹ, nếu không phải chính mình không hiểu thuật che mặt, hôm nay quả quyết vô lực chống đỡ.

Quả nhiên, Hoàng hậu nghe xong lời Na Già vương tử nói, mày gắt gao nhíu chặt lại, người hoàng tộc, như thế nào cho phép có người so với chính mình còn lợi hại hơn tồn tại, mặc dù là một nữ tử, cũng sẽ khiến Hoàng hậu sinh ra địch ý.

“Ha ha, Vận Trinh quận chúa chính xác là không thua khí thế đáng mày râu, Nạp Lan ái khanh, ngươi thế nhưng có một đôi nam nữ tài sắc vẹn toàn a!” Hoàng đế trên mặt mang theo ý cười, nếu có thể ở bên người Niệm Nhi, chính mình có lẽ cũng an tâm.

“Hoàng thượng khen trật rồi, đây là kẻ sách Hoàng Hậu nương nương, quý nhân nương nương trung nghĩa, mới làm cho âm mưu Na Già vương tử không có thực hiện được!” Nạp Lan Diệp Hoa vội đứng dậy hành lễ, hắn nhất thời sờ không rõ, Hoàng đế là thật tâm hoặc là giả khen Nạp Lan Tĩnh.

“Người tới truyền ý chỉ của trẫm, việc hôm nay Vận Trinh quận chúa lập công lớn, phong Vận Trinh quận chúa làm nhất phẩm quận chúa, ban thưởng vạn lượng hoàng kim! Ngô quý nhân nâng vị lục phẩm Tiệp Du!” Hoàng đế trên mặt tựa hồ rất cao hứng, mi gian mặt nhăn cũng giãn ra không ít.

“Thần nữ, tạ ân điển Hoàng thượng!”

“Thần thiếp tạ ân điển Hoàng thượng!”

Nạp Lan Tĩnh cùng Ngô Tiệp Du chạy nhanh đứng dậy hành lễ, phân vị Vận Trinh quận chúa thế nhưng gần với Trường công chúa, ngang hàng với Hoàng quý phi, đây quả thực là vinh quang rất lớn.

“Tốt lắm đều đứng lên đi!” Hoàng đế phát phát tay, để tất cả mọi người quỳ trên mặt đất đứng dậy, liếc mắt nhìn Nạp Lan Khuynh, “Về phần Nạp Lan Khuynh, trẫm đặc xá cho người xóa bỏ nô tịch, ban thưởng họ Hối, cho người về sau ghi nhớ việc này, ngày sau vạn lần không thể bị kẻ xấu lợi dụng!” Nạp Lan phủ cùng Cung phu vừa mới dùng tánh mạng bọn họ làm tiền đặt cược, nay chân tướng rõ ràng, tự nhiên nên trọng thưởng, Nạp Lan Tĩnh được phong quận chúa, xem bộ dáng lão thái thái, hắn cực kỳ yêu thương Nạp Lan Khuynh, liền xóa bỏ thân phận nô tịch của nàng, về phần lão thái thái, bất quá là bình thường, cáo mệnh không nên cao quá.

“Nô tì tạ Hoàng thượng!” Nạp Lan Khuynh dập đầu trên mặt đất, nàng hôm nay tuy rằng thoát khỏi thân phận nô tịch, nhưng như cũ không quay trở về được Nạp Lan phủ, Hoàng thượng lời vàng đã ban, dĩ nhiên ban thưởng xuống, đã biết nàng cả đời không thể làm người Nạp Lan phủ! Nghĩ vậy, nàng hít một ngụm, Thái tử ca ca, kiếp này chung quy chỉ có thể mơ cát giấu dưới đáy lòng.

“Truyền chỉ hộ bộ, để hắn trong vòng năm ngày chuẩn bị lương thảo chuyển ra biên quan cho tướng sĩ sử dụng, quốc khố xuất ra mười vạn lượng hoàng kim khắc phục thiên tai, phong Nạp Lan Hiên vị tam phẩm Hoành Thuận tướng quân, phụ tá Trần Tây tướng quân dần xếp tướng sĩ dân chúng biên quan!” Không đợi tại phía trên triều đình nghị quyết, Hoàng đế lập tức hạ ý chỉ, nay biên quan không chỉ có chiến loạn, còn có tình hình thiên tai, hôm nay tai nhân họa (thiên tai + giặc nổi loạn), dân chúng biên quan nhất định không sinh sống được, Hoàng đế rốt cuộc xem như vị mình quân.

“Vi thần lĩnh chỉ tạ ơn! Nạp Lan Hiên dập đầu trên mặt đất, biên quan mọi người được cứu rồi, Cung tướng quân biên quan có kho lúa, sợ một tháng tới tướng sĩ biên quan không có quân lương, trước đó vài ngày dĩ nhiên tấu thỉnh Hoàng đế, nhưng thánh chỉ chậm chạp chưa hạ, liền mở kho lúa, chung quy không dám để người khác biết được, cho nên Cung tướng quân nhân cơ hội này để Nạp Lan Hiên tự trở về kinh áp thảo lương thực.

“Ân, Hoàng Thuận tướng quân hôm nay ngời lập công lớn, có tâm nguyện gì, trăm có thể đáp ứng người!” Hoàng đế ý bảo Nạp Lan Hiên đứng đây, bên tướng sĩ nhất định phải đối xử tử tế, hơn nữa thời điểm Quy Tư vương từ đám làm ra chuyện như thế, tất nhiên Đại Dong có mặt thám, về sau chiến sự sợ không ít.

“Chuyện này!” Nạp Lan Hiên cúi đầu, trong lòng như đang giãy dụa, tình hình chung, Hoàng đế hỏi như vậy, thần tử phải nói là thần không có việc cầu, nhưng nhìn thần sắc Nạp Lan Hiên, tựa hồ thật sự có chuyện. “Thần khẩn cầu Hoàng thượng từ hôn cho vị thần cùng An Bình hầu đích nữ Phiêu Vũ.” Nạp Lan Hiên nghĩ nghĩ, đột nhiên quỳ trên mặt đất, trên mặt mang theo kiên định, như đã hạ quyết tâm.

Hoàng đế hơi nhíu mày, trong lòng suy tư như nghĩ tới gì đó, nhưng chung quy cũng không có vạch trần, này An Bình Hầu cũng không có thể lực nào, hần cúi đầu, nghĩ một chút, lại ngẩng đầu, trên mặt hoàn toàn mang theo ý cười, “Ha ha, Nạp Lan ái khanh, người cần hảo hảo chuẩn bị, trăm sẽ giúp người hoàn thành ước vọng, người tới, truyền ý chỉ trăm, ba ngày sau, Hoàng Thuận tướng quân cùng An Bình Hầu đích nữ thành hôn, sáu ngày sau lại khởi hành quay về quân doanh!”

Nạp Lan Tĩnh neho mắt, chẳng lẽ Vũ nhi mất tích cùng ca ca có liên quan? Nàng đột nhiên nhớ lại, ngày Vũ nhi mất tích đó là ngày ca ca xuất chinh, Nạp Lan Tĩnh tay không tự giác toát ra chút mồ hôi lạnh, Vũ nhi chứ không phải trốn vào quân doanh, đây chính là tội lớn mất đầu a, nàng ngẩng đầu, nhìn trên mặt Hoàng đế cũng không có tức giận, mới hơi yên lòng, nghĩ đến Hoàng đế cũng không truy cứu, đó là cố ý thả cho Vũ nhi một con đường sống.

“Thần tạ ơn ân điển Hoàng thượng.” Nạp Lan Hiên nói xong vội quỳ trên mặt đất, nhưng vừa dứt lời, đột nhiên ngã xuống.

“Ca ca.” Nạp Lan Tĩnh khăn trương chạy qua nhìn Nạp Lan Hiên, chỉ thấy sắc mặt ca ca trắng bệch.

“Người tới, mau tuyên Thái y!” Hoàng đế cũng bị dọa, cùng Hoàng hậu đồng thời đứng lên, vừa mới này Nạp Lan Hiên còn hoàn hảo, làm sao đột nhiên té xỉu rồi, chứ không phải trúng độc Quy Tư vương tử chứ, nghĩ vậy, Hoàng đế mày cau cang chặt.

Mọi người khẩn trương đem Nạp Lan Hiên đỡ ngồi ở một bên, Thái y đến đây, bắt mạch mới biết được Nạp Lan Hiên dĩ nhiên là đói, phó tướng bên cạnh mới nhất nhất nói tới, nguyên lai Nạp Lan Hiên sợ hồng việc, dọc theo đường đi roi thúc ngựa không ngừng nghỉ, còn tự mình ở phía trước dẫn đường, đã ba ngày cũng chưa từng nghỉ ngơi.

Hoàng đế lại ca ngợi một chút mới bằng lòng từ bỏ, để Nạp Lan Hiên ở trong cung nghỉ ngơi nửa ngày, sau hồi phủ! Nạp Lan Tĩnh cũng hơi yên lòng, nếu Nạp Lan Hiên không có xảy ra tình huống như vậy, sợ Hoàng đế tất nhiên sai người điều tra, nhìn xem Nạp Lan Hiên đến tột cùng có phải mới vừa vào kinh thành hay không.

“Hoàng thượng, Thái tử điện hạ cầu kiến!” Thái y vừa bắt mạch cho Nạp Lan Hiên xem chứng bệnh xong, Thái tử tức thì ở ngoài Dưỡng Tâm điện cầu kiến.

“Tuyên!” Hoàng đế ngẩng đầu nhìn Hoàng Hậu, không rõ Thái tử ở phía sau tới làm cái gì.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng mẫu hậu!” Thái tử trên mặt mang theo mỉm cười, nhìn Nạp Lan Tĩnh cũng hơi gật gật đầu, tựa hồ ngày ấy bị Nạp Lan Tĩnh cự tuyệt vẫn chưa để ở trong lòng.

“Miễn lễ!” Hoàng đế gật gật đầu, lại trở về vị trí của mình, mọi người vội chạy nhanh hành lễ cho Thái tử.

“Khởi bẩm phụ hoàng, nhi thần ở chỗ bí ẩn trong hoàng cung, đã phát hiện sáu thi thể hắc y nhân, bắt đầu từ ngoài Dưỡng Tâm điện của phụ hoàng, cứ cách một đoạn, ở nơi bí mật xuất hiện một cỗ thi thể, cho đến ngoài cửa Huyền Vũ!” Thái tử ôm quyền, đem chuyện tình hôm nay hần tra được bẩm báo! “Hơn nữa người áo đen này tất cả đều là hoạn quan, nhưng từ trong Vụ phủ, tra không ra bọn họ đến tột cùng là người cung điện nào!”

Hoàng thượng nghe xong, trên mặt âm trầm dọa người, trong cung thế nhưng xuất hiện nhiều hắc y nhân như vậy, tất cả đều là hoạn quan, ắt hẳn đã sớm ẩn ở trong hoàng cung, Hoàng đế tay nắm thành quyền, đêm qua tiên cung không phải chỉ có một người, chỉ sợ bọn hần đã sớm từ một nơi bí ẩn nào đó ẩn thân, sau một người thực hiện được, người ẩn thân ở chỗ khác, lại từ một người khác tiếp tục dẫn đường thị vệ hoàng cung, mà người Cung phủ ở ngoài cửa kia, sợ là người cuối cùng, thật sự hảo kế sách, thật ác độc, những người này ắt đều là tử sĩ, một khi hoàn thành nhiệm vụ, lập tức tự sát, như vậy, mặc dù chính mình phát hiện, cái gì cũng tra không ra.

Đáng giận! Sắc mặt Hoàng đế càng ngày càng đen, “Hình bộ tra rõ việc này, trăm hoàng cung thế nhưng ra nhiều mặt thám, vô luận các người dùng biện pháp gì, trăm muốn diệt trừ toàn bộ bọn họ!” Hoàng đế sắc mặt lãnh vô cùng, nếu không có chuyện hôm nay, sợ những người này vĩnh viễn sẽ không bộc lộ đi ra.

Nạp lan Tĩnh nhếch khóe miệng, quả thực như chính mình suy nghĩ, nếu một người, quả quyết không thoát khỏi đề phòng của hoàng cung nghiêm ngặt, hần tuy là vương tử Quy Tư quốc, vừa mới chính mình còn tiếc hận, sợ Quy Tư quốc vương sẽ cứu hần, xem ra, Hoàng đế dĩ nhiên nổi lên sát ý, đừng nói hần, ngay cả Quy Tư quốc cũng có nguy hiểm.

Sau đó, đại thần thượng nghị quốc sự, Nạp Lan Tĩnh mượn cớ lui ra ngoài, mới ra Dưỡng Tâm điện, nhìn thấy một cung nữ đi tới, “Nô tì tham kiến quận chúa, Chiêu Nghi nương nương thỉnh quận chúa qua gặp!” Cung nữ kia hơi phúc phúc.

Nạp Lan Tĩnh nghĩ nghĩ, chứ không phải Bình Chiêu Nghi có việc, hoặc Nhị hoàng tử giờ trò quý, đơn giản lập tức gật đầu, để cung nữ kia đi trước dẫn đường, mình cùng Lưu Thủy Thu Nguyệt đi theo phía sau.

Bình Chiêu Nghi tuy có Tam hoàng tử, nhưng địa vị trong cung không tính là cao, hơn nữa Bình Chiêu Nghi thích yên tĩnh, cho nên cung điện tương đối xa xôi, đi đến một góc, Thu Nguyệt cùng Nạp Lan Tĩnh thay đổi vị trí, nhưng lại xem phía trước, Nạp Lan Tĩnh như trước là Nạp Lan Tĩnh, vừa mới ở

phía trên cung điện bị nghiêm thân chính là Nạp Lan Tĩnh, người sau đó xuất hiện mới là Thu nguyệt, thương thế kia không thể bất chúc, Nạp Lan Tĩnh suy nghĩ một chiều này, khiến người ta khó phân biệt thật giả, có thể không đem chính mình lên lụy tiến vào, cũng có thể đem Quy Từ vương tử bị lên lụy.

Đến cung điện Bình Chiêu Nghi, Lưu Thúy Thu Nguyệt hầu ngoài cửa, chỉ có Nạp Lan Tĩnh một người đi vào, theo Nạp Lan Tĩnh đi vào, tức thì bị kiến trúc bên trong hấp dẫn, vừa vào cửa là đường nhỏ rải đá vụn, hai bên trồng cây trúc, toàn bộ sân mang theo một phần nho nhã mát lạnh, xuyên qua sân, nhìn thấy một cái hồ trong suốt, nay thời tiết ẩm, mặt trên băng tan không ít, mà dùng một tấm ván gỗ dựng thành đường nhỏ, nối thẳng đến giữa hồ nước, nếu ngày hè ngồi ở chỗ kia, sợ có thể cảm nhận được từng trận gió mát.

Đi vào đình lập tức nhìn thấy vật dụng bằng gỗ bày ở hai bên, hai vách tường lộ ra bức họa Tứ Quân Tử, tựa hồ cũng dùng khuôn bằng gỗ mà khắc, trong phòng đốt hương Quế, mùi hương phảng phất nhàn nhạt, phảng phất có một thanh nhã, đưa đến nơi này, cung nhân kia đi ở phía trước, Nạp Lan Tĩnh xuyên qua màn trúc, lúc nhìn thấy nam tử mặc áo trắng, tay cầm bức họa, mặt hướng ngoài cửa sổ, hơi nhíu mày, tựa hồ tại vì bức họa mà sinh lòng buồn bã.

Nạp Lan Tĩnh không đành lòng quấy rầy, đi từ từ tiến lên, liền nhìn thấy một vòng ánh dương chiều tà chiếu trên mặt đất, đem bóng dáng người cầm bức họa kéo rất dài, hình ảnh hắt, làm cho người ta nhìn không ra khuôn mặt hẳn, trước mặt hẳn là một mảnh hoa Lâm, đóa hoa thật nhỏ hơi nghiêng về một bên, phía trước tựa hồ có đóa hoa điêu tàn, phía dưới có cỏ Diệp Tử đông đưa, trước mặt có một con đường nhỏ thông hướng phương xa, trên không cũng họa chim yến quanh co chần chờ, tựa hồ có vô hạn lưu luyến, lại không thể không ly khai.

“Không thể nề hà hoa rơi đi (không thể tránh được)

Giống như đã từng quen biết Yên trở về!”

Nạp Lan Tĩnh bất tri bất giác nói ra, nàng nhìn Tam hoàng tử hơi nhíu mày, tựa hồ là không biết nên đề (lời tựa) cho bức tranh như thế nào, nhưng trong lòng giây lát nhớ tới hai câu thơ này.

“Rất tốt!” Tam hoàng tử trên mặt vui vẻ, lập tức đề rìa mép ngoài bức tranh, chữ viết tiêu sái, Nạp Lan Tĩnh không khỏi hâm mộ, Tam hoàng tử tiêu điều tự tại cỡ nào, mới có thể tùy ý viết ra kiểu chữ như vậy.

“Tham kiến Tam hoàng tử!” Nạp Lan Tĩnh nhìn Tam hoàng tử vì bức tranh đặt thơ, mới hơi cúi chào, này trong cung điện thực yên tĩnh, cũng chỉ có hai người Tam hoàng tử cùng Nạp Lan Tĩnh, tuy rằng không biết Tam hoàng tử gọi nàng tiến đến có chuyện gì, nhưng đã tới thì an tâm ở lại, Nạp Lan Tĩnh trong lòng luôn cảm thấy Tam hoàng tử sẽ không làm ra chuyện hại người.

“Vận Trình quận chúa mau miễn lễ!” Tam hoàng tử nhẹ nhàng buông bút vẽ, theo bên cạnh cầm khăn con trắng nõn, đặt ở bên môi ho khan vài tiếng, nhưng chữ viết kia, tựa hồ tăng thêm âm! (âm tiết)

“Không thể nề hà hoa rơi đi

Giống như đã từng quen biết Yên trở về!”

Tam hoàng tử khẽ đọc lại, thần sắc trên mặt phiêu miểu lúc có lúc không, tựa hồ nhớ lại cái gì, thanh âm trầm thấp, giống như mây bay nước chảy sinh động róc rách, nhưng thân mình Tam hoàng tử đeo ngọc bội kia ý vị trích tiên! (tiên giáng trần)

“Vận Trình quận chúa tâm tư thật là lợi hại a!” Tam hoàng tử hơi cúi mi, tay đem bức tranh cuộn tròn hai đầu chia làm hai nửa, “Đồ vật tốt, nếu có mục đích khác, cũng chỉ là vật tầm thường!” Tay trắng nõn Tam hoàng tử, rõ ràng đem cuộn tranh kia cuộn tròn ném vào một góc, mắt hơi nâng lên, không muốn lại liếc nó một cái, giống như ký ức dơ bẩn gì đó.

“Không biết Tam hoàng tử đây có gì?” Nạp Lan Tĩnh nhíu mày, nhìn hai trăm bức họa cuộn tròn có chút đáng tiếc, Tam hoàng tử chung quy là đặt tâm tư vào những bức tranh bỏ đi kia, bằng không sẽ không bởi vì đặt thơ mà nhíu mày suy nghĩ, lại thùy chung chưa từng hạ bút, Nạp Lan Tĩnh mặc dù có thể luyến tiếc bức tranh, nhưng cũng không có xem nhẹ ý tứ lời nói Tam hoàng tử.

“Ý gì? Bản thân ta hy vọng ta biết đó là ý gì?” Tam hoàng tử thở dài, trên khuôn mặt u sầu nhàn nhạt, “Vận Trình quận chúa, ta nguyên tưởng ngươi cùng người bên ngoài bất đồng, cũng không nghĩ đến ngươi lại như trước ích kỷ vô cùng!” Tam hoàng tử nói Nạp Lan Tĩnh yên lặng lắng nghe, nhưng càng như là nói cho chính mình nghe, hắc vĩnh viễn không quên được, hắc đầu tiên nhìn đến mắt Nạp Lan Tĩnh, đó là một loại đau thương, lại cố gắng nở một nụ cười bất đắc dĩ, đó là một loại khiến cho người ta đau lòng, nhưng, hắc hơi lắc đầu.

“Thì Tam hoàng tử nói rõ!” Nạp Lan Tĩnh nhíu mày, Tam hoàng tử này thỉnh chính mình lại đây, đó là muốn nói chính mình ích kỷ sao, nhưng trên thế gian này lại có bao nhiêu người ích kỷ đâu?

“Ha ha?” Tam hoàng tử cười khò một tiếng, nhìn thấy trong mắt Nạp Lan Tĩnh mang theo thế tục cừu hận, nhưng trên mặt lại trong trẻo lạnh lùng giống như người không trải qua khói lửa nhân gian, hẳn không khỏi muốn biết, đến tốt cùng nàng trải qua chuyện gì mà trở thành cái dạng này, “Vận Trình quận chúa nghĩ đến cũng hiểu đi, mọi người làm một mưu kế không sai, nhưng trong đó lại có bao nhiêu mưu kế của Nhị hoàng tử, nếu Vận Trình quận chúa thăm nghĩ lật đổ Na Già, ta nghĩ Na Già căn bản không phải đối thủ quận chúa, nhưng ngươi gây chiến như vậy, bất quá là muốn đưa Na Già vào chỗ chết, nếu ta đoán đúng, ngươi vì Kiếm Hồn báo thù, buồn cười a, ngươi vì một người chết, lại đi đem thể lực Nhị hoàng tử giấu ở trong chỗ tối nhiều năm bại lộ ra ngoài, hậu quả này ngươi từng có nghĩ tới!” Tam hoàng tử nói xong, trong mắt không khỏi mang theo tia sắc bén, mặc dù hắc tiêu sái cỡ nào, nhưng trong xương cốt vẫn luôn tồn tại uy nghi hoàng gia, luôn lơ đãng mà biểu lộ ra ngoài.

Nạp Lan Tĩnh bỗng mắt hí lại, đây là chuyện nàng vẫn không muốn đối mặt, nàng thừa nhận, nàng hận Na Già, nàng vì báo thù cho Kiếm Hồ, nhưng

nàng không phải là không thừa nhận, nàng thực ích kỷ, nàng không chỉ có lợi dụng Nhị hoàng tử, còn lừa gạt hắn, biết rõ hắn biết được chuyện tình, khẳng định biết chút chuyện Niệm Nô, nhưng chỉ sợ lan truyền đi ra ngoài, Nạp Lan phủ, Cung phủ phải chịu liên lụy, lại đem việc này che giấu đi xuống, nàng đích xác là ích kỷ vô cùng.

***

Thời điểm nàng trở lại Nạp Lan phủ, trong đầu còn đang suy nghĩ tới lời Tam hoàng tử nói, nay Na Già đã bị loại trừ, sợ tranh đấu trong Đại Đông càng trở nên kịch liệt, nhiều năm như vậy, Nhị hoàng tử luôn luôn bảo trì hình tượng lười biếng, bởi vì chính mình mà lộ ra bộ mặt thật.

Thánh chỉ tứ hôn rất nhanh ban xuống, Nạp Lan phủ lập tức bận rộn lên, Cung thị ngay cả liếc mắt nhìn Nạp Lan Tĩnh một cái cũng không có, chỉ có ba ngày, hôm nay dĩ nhiên đã trôi qua nửa ngày, chuẩn bị cho Nạp Lan Hiến thành thân rốt cuộc là khẩn trương, việc này tuy là Hoàng đế tứ hôn, nhưng lễ tiết không thể bỏ qua, Cung thị lập tức thỉnh bà mối, chuẩn bị mang theo hai mươi tư mâm lễ đính hôn ngày mai đi An Bình Hầu phủ, coi như xong một nghi chuyện, nàng còn phải theo khổ phòng chuẩn bị tốt để ngày mai Nạp Lan Hiến tự mình đi An Bình Hầu phủ quỳ lạy, nghi thức này giống nhau cũng không thể bỏ qua, còn có việc mở tiệc chiêu đãi khách nhân, liên thỉnh Tứ di nương hỗ trợ, nàng đối với chuyện mua bán rốt cuộc là cự kỳ tinh thông.

Nạp Lan Tĩnh một cô nương chưa chồng, mọi chuyện đều cực kỳ chú ý, có chút việc này việc nọ chỉ có thể bà tứ phúc lộ song toàn mới có thể động, Nạp Lan Tĩnh nhân rồi, nàng liền đi nhìn Nạp Lan Hiến một cái.

“Ca ca!” Nạp Lan Tĩnh gọi một câu, nhìn Nạp Lan Hiến ở sân trước luyện kiếm, một đầu bạc thời khắc này càng nhìn càng chói mắt, Nạp Lan Tĩnh không khỏi ghen ngào.

“Tĩnh nhi, người như thế nào lại đây?” Nạp Lan Hiến đem kiếm thu vào vỏ bao, chạy nhanh đem Nạp Lan Tĩnh vào trong nhà, hắn lại cố ý phân phó hạ nhân đem thêm hai cái âm lô, hắn là người tập võ không sợ lạnh, nhưng Nạp Lan Tĩnh một cô nương, quả quyết không chịu được lạnh, trong lòng hắn quan tâm Nạp Lan Tĩnh, nhưng trên mặt thiếu đi ý cười ôn hòa, cả người lạnh như băng, trong mắt mang theo sầu bi.(buồn phiền)

“Ca ca!” Nạp Lan Tĩnh gọi một câu, nhưng chung quy không biết nên nói cái gì, Nạp Lan Hiến muốn đại hôn, nhưng trên mặt không có chút sắc mặt vui mừng, nếu không phải chính tai nghe thấy hắn yêu cầu thỉnh Hoàng đế tứ hôn, nhất định là nghĩ hắn bị người sai khiến mới nói như thế, nàng mở miệng, muốn nói chuyện đại hôn, nhưng lại cảm thấy tàn nhẫn, chuyện giữa Nạp Lan Hiến và Anh Đào nàng rõ nhất, nếu ngay cả nàng đều nói, không khỏi quá mức tàn nhẫn.

“Ta nghĩ đi thăm Anh Đào!” Thật lâu sau, Nạp Lan Hiến khẽ nói, ngày đó hắn đi gấp, cũng không biết Anh Đào hạ táng chỗ nào, nguyên bản nói không rời không giận, trong nháy mắt muốn thú người khác, nàng lại tại địa phương lạnh lẽo kia không người làm bạn.

“Ca ca, quên đi!” Nạp Lan Tĩnh hít giọng, có chút nói không rõ, nói thì quá tàn nhẫn, nhưng nàng không thể không nói, nay Nạp Lan Hiến chủ động yêu cầu Vũ nhi gả, nhưng thời điểm sắp đại hôn, nhìn nữ nhân khác, chính mình tuy rằng cũng đau lòng Anh Đào, nhưng người chết đã chết, cũng chỉ có thể đi qua.

“Ta, ta cùng Vũ nhi nàng!” Nạp Lan Hiến mở miệng, muốn giải thích, lại chung quy không có mở miệng nói, hắn biết, Nạp Lan Tĩnh cùng Vũ nhi là khấn tay chi gia, chung quy không thể mở miệng, chính là hóa thành một tiếng thời dài, chính mình nhất định phụ bạc nàng.

Nạp Lan Hiến không có hy vọng đi vấn an Anh Đào, đều không phải là Nạp Lan Tĩnh âm ngoan, nay dù sao cũng là Nạp Lan Hiến cầu hoàng đế tứ hôn, nếu để cho người ngoài biết hắn phía sau còn tâm tâm niệm niệm một người khác, rốt cuộc là có chuyện.

Đến buổi chiều ngày thứ hai, Vũ nhi cùng Nạp Lan Hiến coi như đại sự định rồi, Nạp Lan Tĩnh mới chọn ít lễ vật đi An Bình Hầu Phủ vấn an Vũ Nhi.

“Vũ nhi, người gầy!” Đầu tiên nhìn thấy ánh mắt Vũ nhi, Nạp Lan Tĩnh nói những lời này, khuôn mặt Vũ nhi nguyên bản mướt mà, (ngọt ngào), lại biến mất không có một tia sáng bóng, trên mặt cũng đen một chút, làn da đã sạm không còn mềm mại, tựa hồ còn chút sạm, Nạp Lan Tĩnh thở dài, nay Vũ nhi chịu biết bao cực khổ, hảo hảo biến thành mô dạng như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thứ Nữ Xinh Đẹp* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.